

BURMESE
CLASSIC
COM

သီရိကြယ်စင်

လိမ္မော်ဖြာလေးလိုမောင်မဆိုးနဲ့

လိပ်ဖြာလေးလိုမောင်မဆိုးနဲ့ †

သီရိကြယ်စင်

လိပ်ဖြာလေးလိုမောင်မဆိုးနဲ့

အခန်း[၁]

လှမ်းနေတဲ့ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ အားမာန်တွေအပြည့်၊
 ဖျော်ရွှင်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း၊ ကျော်နပ်ခြင်း၊ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားခြင်း
 ဝိညာဉ်ပျော်ရွှင်နေလေတော့ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ သွက်လက်နေရ၏
 သွက်လက်ခြင်းနှင့်အတူ မျက်နှာလေးကလဲ အလိုလို
 ပြုံးလို့နေရလေသည်။

ဟုတ်တယ်လေ

မပြုံးဘဲနေပါ့မလား၊ ဒီနေ့ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ
 ထွက်လို့ ဝိုးဥကြည့်ပြီး ပြန်ခဲ့တာ ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာနဲ့အောင်
 တာဆိုတော့ဝမ်းသာလွန်းလို့ ခြေထောက်နဲ့မြေကြီးထိတယ်လို့
 ပင်မထင်။

ပျော်လိုက်တာလဲ မပြောနဲ့ ပိုးဥလောက်ပျော်တဲ့သူဒီ
ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိရဲ့လားတောင်မသိ။

အဲ... မှားလို့... ပိုးဥထက်ပျော်တဲ့ရှိသေးတယ်... အဲ့ဒါ
... အဖေပေါ့... ပိုးဥကိုပညာတတ်မကြီးသိပ်ဖြစ်စေချင်တဲ့
အဖေရယ်အခုလို... ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်တယ်ဆိုတာ
ကိုများသိလို့က ဘယ်လောက်ဝမ်းသာရှာလိုက်မလဲ။

အတွေးနဲ့ပြုံးရင်း ခြေလှမ်းတွေက တာဝေးအပြေးသ
မားနှယ်။

အရေးထဲအိမ်ကိုမြန်မြန်ရောက်ချင်ပါတယ်ဆိုမှ ထမီ
နဲ့ခြေသလုံးက လာထုတ်နေရသေးတယ်။

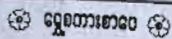
အဲ့ဒီတော့

ထမီကိုလက်တစ်ဖက်နဲ့မပြီးခြေလှမ်းတွေကို ပိုသွက်ပစ်
လိုက်မိသည်။ အိမ်နားကို ရောက်ခါနီးလေရင်တွေခုတ်လေပါတဲ။

ဒါပေမယ့်

ရင်ခုန်တာတွေရော၊ မောနေတာတွေပါ။ ဂရုမစိုက်နိုင်
အဖေ့ကို ပြောပြချင်လှပြီ၊ အဖေလည်း အခုလောက်ဆိုမျှော်နေ
ရောပေါ့။

အဖေမျှော်နေမှာဘဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့အိမ်နားမရောက်
ခင်နှစ်အိမ်ကျော်လောက်ကတည်းက ခြံမှာအဖေများထွက်ကြို

နေမလားလို့ လှမ်းကြည့်မိ၏။

အဖေ့ကိုမတွေ့ရဘဲ အိမ်ထဲကနေ တစ်ယောက်စနစ်
ယောက်စထွက်လာတဲ့လူတွေကို လှမ်းအတွေ့မှာ ပိုးဥရင်တွေ
ဒိတ်ကနဲ့စောင့်ခုန်တော့သည်။

အဲ့ဒါကြောင့်

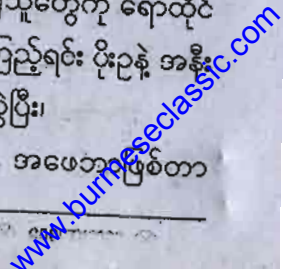
မပြေးရုံတမယ် လှမ်းလာခဲ့မိသည်၊ ခြံအရောက်အိမ်
ပေါ်မှာတွေ့လိုက်ရသော လူတွေအများကြီးက ပိုးဥကိုပိုပြီး တုန်
လှုပ်ချောက်ခြားစေလေတော့၊ ခြေလှမ်းတွေဘယ်လိုလှမ်းမိပြီး
ဘယ်လိုက ဘယ်လိုအိမ်ပေါ်ရောက်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်။

ဖိနပ်ချွတ်ကို ခြေချမိသည်နှင့် သူမကိုလှမ်းကြည့်နေကြ
သော လူအုပ်ကြီးရှိရာသို့ မျက်လုံးလေးရှိုင်းလျှက်ကြည့်လိုက်မိ
သည်။

ဟင်း... အဖေ... အဖေကဘုရားခန်းရွေ့မှာ
မလက်လေးပါလား၊

ဒါ... ဘာဖြစ်တာလဲ... အဖေ... အဖေဘာဖြစ်
တာလဲ၊ အဖေ့ကို တလှည့်ဘေးကရပ်နေကြသူတွေကို ရောထိုင်
နေကြသူတွေကိုပါသွေးရှူးသွေးတန်နဲ့လိုက်ကြည့်ရင်း ပိုးဥနဲ့ အနီး
ဆုံးမှာရှိတဲ့ ဦးလေးလှအောင်ရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး၊

“ဦးလေးလှအောင်... အဖေ... အဖေဘာဖြစ်တာ

၈
ဟင်”

န သီရိကြယ်စင်

ငိုမဲ့မဲ့လေးနဲ့မေးလိုက်မိသည်။

ဦးလှအောင်က ပိုးဥကို စိတ်မကောင်းစွာလှည့်ကြည့်၍ သူ့လက်ကို ဆွဲထားတဲ့သူမလက်လေးကို အသာဖြုတ်ချရင်း။

စိတ်ထဲကတော့ အဖေ့နားကိုပြေးသွားရန် အားယူမိ၏။

မရ... ဘယ်လိုမှလှုပ်လို့မရ... ရင်ထဲမှာသာ အော်နေမိတာအသံက အပြင်သို့ထွက်မလာ။

အဖေ... သမီးလေ... အဖေဖြစ်စေချင်တဲ့အဖေ မျှော်လင့်ထားတဲ့ ဆယ်တန်းကိုဂုဏ်ထူးတွေအများကြီးနဲ့အောင်တယ်လေအဖေရဲ့... အဖေ့နားမထောင်သွားတော့ဘူးလားဟင်... သမီးမှာတော့ဝမ်းသာအားရနဲ့ပြေးလာလိုက်ရတာ... အခုတော့အဖေကသမီးကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ကြိုလိုက်တာလဲအဖေရယ် သမီးမယုံ့ ရစေနဲ့အဖေ... အဖေသေတယ်ဆိုတာသမီးမယုံ့ဘူး... မယုံ့ဘူးအဖေ...။

အိမ်တိုင်ကိုမှီ၍ အဖေ့အလောင်းကို ပိုးဥစိုက်ကြည့်ပြီး စကားတွေပြောနေခြင်းပါ။ ဒါပေမယ့်အသံထွက်မလာသလို မျက်ရည်ကလည်း လုံးဝမကျ။

ရင်ထဲက အပူမီးကြောင့် မျက်ရည်တွေခမ်းခြောက်သွားလေပြီလားမသိ။

န လိပ်ပြာလေးလိုမောင်မဆိုးနဲ့

“သမီးပိုးဥ... ငိုချလိုက်လေ... အဲ့သလိုကြီးတင်းခံမနေနဲ့... ငိုလိုက်... ငိုချလိုက်သမီး”

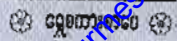
အနားမှာလာထိုင်ပြီးပြောလိုက်တဲ့ ကြီးနုရှုစကားတွေကို ပိုးဥကြားနေပေမဲ့ ငိုလို့မှမရတာ၊ ရင်ထဲမှာတော့ မုန်တိုင်းတန်ပြီး မွန်းကျပ်လာတာကို သတိထားမိ၏။ မျက်လုံးတွေဝေဝါးလာလေမှ ရင်ဘတ်ကို လက်လေးနဲ့ အသာဖိရင်း... အဖေ... အဖေ... အဖေရယ်လို့သာ တမ်းတမ်းတတ ရင်ထဲကခေါ်ရင်း အဖေ့ဘေးမှာပုံရက်လေးလဲသွားခဲ့ရသည်။

“ဟဲ့... လုပ်ကြပါဦး... ရွှေပိုးဥလေးသတိလစ်သွားရှာပြီ”

ကြီးနုရှု အထိတ်တလန့်နဲ့အော်လိုက်တဲ့အသံကို ကြားလိုက်ပြီး နောက်ဆုံးသိလိုက်တာက ပိုးဥအမှောင်ကမ္ဘာထဲကို ရောက်သွားခြင်းပင်။

သတိရတော့ အဖေ့အလောင်းကို ပြင်ဆင်ပြီး နေကြလေပြီ။

ဒါကိုဘဲ ပိုးဥ မယုံနိုင်သေး၊
ခက်တာက မယုံလို့လဲမဖြစ်ပြန်၊
အသက်ကင်းမဲ့နေတဲ့ အဖေ့ရှုခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ပိုးဥ
မျက်စေ့ရှေ့မှာထင်ထင်ရှားရှား၊

မျက် ရည် ကျမလာတဲ့ ပိုးဥမျက် လုံးလေးက အဖေအသက်များရှုနေသလားဆိုပြီး မျှော်လင့်ချက်နဲ့စိုက်ကြည့် မိနေဆဲ။

အသက်ရှူမနေတာကို သိနေပြန်တော့ ရင်ထဲမှာ စို့နှစ် ကြေကွဲလို့မဆုံး။

ပိုးဥ ဘယ်လိုဖြေရမလဲအဖေ။

ပိုးဥကို အဖေစိတ်ချက်လက်ချထားသွားရက်လိုက်တာ အဖေဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်အောင်ပိုးဥကြီးစားထားတာတွေကို အဖေမြင်မသွားကြားမသွားရတော့ဘူးနော်။ ပိုးဥဘာဆက်လုပ် ရမလဲအဖေ... ရှေ့လျှောက်ဘယ်သူ့ကိုသွားတိုင်ပင်ပြီး ဘယ် အရိပ်ကို ပိုးဥခိုလှုံရမှာလဲအဖေရယ်။ ပိုးဥကိုပြောခဲ့ပါဦး။

အဖေအလောင်းကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲကစကားတွေပြော နေရာက ကိုယ့်ဘဝရှေ့ရေးကို တွေးရင်း အဖေနဲ့အတူလိုက်သေ ချင်စိတ်ကဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ဒီနေ့ဒီရက်ကျကာမှတိုက်ခိုင်းစွာဖြစ်လာရတာကိုလည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ်စိတ်တိုင်းကမကျ။

စိတ်တိုင်းမကျသော်လည်းဘာမှမတတ်နိုင်သည့်အဖြစ်၊ ကံကြမ္မာကိုဘဲအပြစ်တင်ရမလို့။

ပူလောင်နေသော ရင်ကိုအေးလာလို့အေးလာငြား

အသက်ကိုတာဝကြီးရှုပြီး မှတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။ မတ်နေတဲ့ခန္ဓာ ကိုယ်ကိုပါ သက်တောင့်သက်သာဖြစ်အောင် နည်းနည်းပြင်လိုက် လိုက်သည်။

“သမီးပိုးဥ... လမင်းလေးနည်းနည်းလောက်စားလိုက် ပါလားကွယ်... သေတဲ့သူကသေနေပြီပဲစိတ်ကိုဖြေပါသမီးရယ်... ဒီလမ်းကလူတိုင်းသွားရမလမ်းဘဲမဟုတ်လား... အရင်သွား တဲ့သူနဲ့နောက်မှသွားကြရတာဘဲကွာတာပါ”

တစ်ရွာလုံးက လေးစားချစ်ခင်ရတဲ့ အဘကောင်းက အနားမှာလာပြီး နှစ်သိမ့်စကားဆိုနေသော်လည်း လောလော ဆယ် ပိုးဥဘယ်လိုမှ ဖြေလို့မရ။

နားလည်ပေးကြပါလို့လည်း ပြောမထွက်။

“သမီးဒါတွေကို သဘောမပေါက်၍ မဟုတ်ပါဘူး အဘကောင်းရယ်... မျက်စေ့ထဲသဲနဲ့အပက်ခံရသလို အခံရ ခက်လွန်းလို့ပါ... ခုထိလည်း မယုံနိုင်သေးဘူးလေး... နောက်ပြီး... အဖေဖြစ်စေချင်တဲ့ ဘဝကို ပိုးဥဘယ်လိုမှ မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တော့တာလဲ ဝမ်းနည်းတယ်... ပိုးဥရဲ့ အောင်မြင်မှုကို အဖေတွေ့ မသွားကြားမသွားရတာလဲ ယူကြီး မရဖြစ်နေမိတယ်”

ညှိုးနွမ်းအားငယ်တဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ တုန်တုန်ချိချိသွား

ပြောနေသော ပိုးဥကို ဦးဖိုးကောင်း သနားကြင်နာစွာ ကြည့်လျက်၊

“ခုနေဒါတွေကို ခဏမေ့ထားလိုက်ပါသမီးရယ်... အချိန်ကြာလာရင်အားလုံးဝိုင်းစဉ်းစားပေးကြမှာပေါ့... အဘကောင်းကဲ့လဲ အနားမှာ ရှိပါတယ်၊ အားမငယ်ပါနဲ့... သမီးအဖေရှိစဉ်က အဘနဲ့ တိုင်ပင်ထားတဲ့ ကိစ္စလေးတွေရှိထားတော့ အဆင်ပြေအောင်ကြည့်လုပ်ပေးဘို့ အဘစဉ်းစားပြီးသားပါ... ဘာမှစိတ်ညစ်မနေနဲ့... ထ... ထ... ထမင်းကိုဝင်သသလောက်သွားစားလိုက်... သမီးကိုယ်သမီးလဲ ကျန်းမာရေး ဝရစိုက်ဦး... သမီးအိပ်ရာထဲလဲသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“ပိုးဥ”

ထမင်းကို မစားချင်စားချင်ဖြင့်စားရင်း ပန်းကန်ထဲက ထမင်းတွေကို စိတ်မပါဘဲနယ်ဖတ်နေခိုက် သူမနာမည်ကို ခေါ်လိုက်တာကြောင့် ခေါင်းလေးစောင်းကာ မော့အကြည့် ပြည့်စုံဖြစ်နေတာကြောင့်၊

“ဪ... ပြည့်စုံ... လာလေ... ထမင်းဝင်စားပါလား”

“မစားတော့ပါဘူးဟာ... စား... စားနင်သာပြီး အောင်စား... ငါအိမ်ရှေ့ကသွားစောင့်နေမယ်”

“မစားချင်တော့ပါဘူးပြည့်စုံရယ်... စားလို့လဲမရပါဘူးဟယ်”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ပြည့်စုံ စာနာစွာကြည့်၍၊

“အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ပိုးဥရယ်... ဝင်သလောက်စားလိုက်ပါ... တော်ကြာနင်ပါလဲနေလို့ ခက်ရချည်ရဲ့... စားပြီးရင်အိမ်ရှေ့ကိုထွက်နဲ့... အပြင်ကစောင့်နေမယ်”

အိမ်ရှေ့ကို ပြည့်စုံထွက်သွားသည်နှင့် ထမင်းစားခြင်းကိုပိုးဥလက်စသတ်လိုက်ပြီး အိမ်မှာထိုင်နေတဲ့ ပြည့်စုံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း၊

“ပြည့်စုံ... ငါ့အဖြစ်ကယ့်နိုင်စရာတောင်မရှိဘူးနော်”

အားငယ်ဖျော့တော့သော လေသံလေးဖြင့် ပိုးဥပြောလိုက်ရာ၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအား ပြည့်စုံလှည့်ကြည့်၍ စိတ်မသက်သာစွာ သက်ပြင်းကိုမှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး၊

“ရှူး... မယုံလို့လဲမရဘူးလေပိုးဥရယ်... တကယ့်လက်တွေ့နင်ရင်ဆိုင်နေရတာဘဲမဟုတ်လား... သိပ်လည်းခံစားမနေပါနဲ့ဟာ... တရားသဘောနဲ့ကြည့်ရင်ဒါဘယ်သူမှ လွန်ဆန်လို့မရတဲ့ ကိစ္စဘဲလေ၊

လူကြီးလေးတစ်ယောက်လို တရားချနေသော ပြည့်စုံ
အားရုံဝေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ပိုးဥမော့ကြည့်လျှက်၊

“ငါဒါတွေကို နားလည်ပါတယ်ပြည့်စုံရယ်... ငါအခုခံ
စားနေရတာတွေက... သူ့မျှော်လင့်ထားသလိုငါကြိုးစားမှုတွေ
အောင်မြင်တာကို... အဖေမကြားသွား... မသိသွားရတာကို
လျှို့ဝှက်မရဖြစ်နေမိတာပါ”

“ဟာ... နင်ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်တာကို
ဦးလေးသိသွားပါတယ်”

“ဟင်... အဖေသိတယ်တုတ်လား... ဘယ်လိုသိ
သွားတာလဲ”

အခုမှဘဲ မျက်ချည်ကြည်တွေဝေတက်လာပြီး မျက်လုံး
များအရောင်တောက်လာသည်ထိ ပိုးဥအံ့ဩလျှက်ပြည့်စုံစကား
ကို မယုံသလိုလေးမေးလိုက်မိသည်၊

“ငါပြောလိုက်တာလေ”

လက်မလေးဟာ ညွတ်၍ပြည့်စုံက သူရင်ဘတ်ကိုလှီး
ဖြိုး ပြောလိုက်ရာ

“ဟုတ်တယ်”

ပိုးဥမယုံသေးသဖြင့် ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

ပြည့်စုံက သူ့ပေါင်ကိုလက်ဝါးဖြင့် ရိုက်လိုက်ပြီး မျက်နှာ

တစ်ချက်မဲ့၍။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှဟာ... ဒါညာရောလားဟာ... ငါ
ကမနက်အစောကြီးတည်းက အောင်စာရင်းသွားကြည့်ပြီးပြန်
လာတာ... နင့်ကိုဝင်ပြောမယ်လုပ်တော့ နင်ကဒါတောင်မမြင်
နိုင်ဘူး... ကျောင်းဘက်ကိုပြေးသွားလိုက်တာ... အဲဒါနဲ့ နဂို
ကိုပြောမနေတော့ဘဲ ဦးလေးကိုဘဲပြောခဲ့တာ... ဦးလေးက
တောင်ငါ့ကိုပြောလိုက်သေးတယ်... အဲဒါငါ့သမီးကွဲ ဖြစ်ပြည့်ရ
အဲဒါမှ ငါ့သမီးလို့ဆိုပြီးအားရပါးရကို လက်ခွတ်လက်ဝါးတီး
တော့တာဘဲပိုးဥရေ... ငါပန်းပင်တွေရေလောင်းနေတုန်းအဖေ
လာပြောတော့ ငါဖြင့် ယုံတော်ယုံဘူး... လားပြေးကြည့်မှတို့
လိုက်ရတယ်... နင်ပြန်လာရင်နင်ခံစားနေရတာကို မကြည့်
ရက်လို့ အိမ်ဘက်ခဏပြန်ကူးသွားတာ... ကိုယ်ချင်းမစာတို့
မဟုတ်ဘူးနော်ပိုးဥ မကြည့်ရက်လို့ပါဟာ... အဲဒါကြောင့်
နင်အဖေကိုနင်ချစ်ရင်သူဖြစ်စေချင်တဲ့ဘဝကို ဝိုင်ဆိုင်နိုင်အောင်
ကြိုးစားပေါ့”

ပြည့်စုံရဲ့စကားအဆုံးမှာ ပိုးဥမျက်နှာလေးက အားမာန်
အပြည့်ဖြင့်၊

“အေး... ငါသဘောပေါက်ပြီပြည့်စုံ... အဖေ
သွားတယ်ဆိုတာနဲ့တင် ငါကျေနပ်ပြီ... ငါဝမ်းမနည်းရောဘူး

... စိတ်ချ... အဖေဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်အောင် ငါကြိုးစားမယ်သိလား”

“အဲ့သလိုဖြစ်ရမှာပေါ့ ပိုးဥရာ”

အားတက်သရောပြောလိုက်သောပိုးဥကို ပြည့်စုံက လည်းအားပေးသော လေသံဖြင့် ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

ပြည့်စုံ၏ထောက်ခံစကားကို ပိုးဥမျက်ရည်ဝဲနေသည့် ကြားက အပြုံးနှင့် တုန်ပြန်ရင်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လက် ဝါးစချင်း ရိုက်ခါ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ကြသည်။

ခဏတာတော့ သောကတွေငြိမ်းသွားရ၏။

ထိုစဉ်

ခြံထဲသို့ ဝင်လာသူကြောင့် နှစ်ယောက်သား လှမ်းကြည့် နေကြပြီး အနားသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ပိုးဥကစတင်၍။

“လာဉာဏ်ဝင်း... အဘကောင်းလွတ်လိုက်တာ လား... အိမ်ပေါ်တက်လေ”

“မတက်တော့ပါဘူး... အဖေကနှင့်မှာသုံးစရာမရှိ မှာစိုးလို့တဲ့ပိုက်ဆံပေးခိုင်းလိုက်လို့... ရော့”

မြေကြီးပေါ်ကနေပဲရပ်လျက် ကမ်းပေးလာသော ဉာဏ်ဝင်းလက်ထဲက ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို ပိုးဥလှမ်းယူရင်း၊

“အဘကောင်းက မလာတော့ဘူးလားတဲ့”

“လာမှာပေါ့... ညနေလောက်မှလာလိမ့်မယ်”

ထိုသို့ ပြန်ဖြေရင်းကနေ ပြည့်စုံဘက်သို့ ဉာဏ်ဝင်း လှည့်ကြည့်ပြီး မလိုတမာမျက်လုံးများနှင့် လိုက်ဖက်စွာ အသံတ ပါခက်ထန်လျက်၊

“ဪ... ပိုးဥအနားမှာပြည့်စုံရှိနေတာကိုး... ဘယ်နှဲ့လဲပြည့်စုံ ဂုဏ်ထူးသုံးခုတောင်ပါတာဆိုတော့ စတုရ တက္ကသိုလ် ဆက်တက်မယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

“ဆက်တက်ဖို့စိတ်ကူးရှိပေမဲ့ ငါ့အနေအထားကဘယ် လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာ မင်းသိသားနဲ့ ဉာဏ်ဝင်းရာ... မင်းနဲ့ပိုးဥ မြို့တက်ပြီး ပညာသင်တာကိုပဲ မုဒိတာပွားနေပါတော့မယ်”

ရင်ထဲကရှိတဲ့အတိုင်း ပြန်ပြောနေလိုက်သေးသည့် ဒါကို ဉာဏ်ဝင်းက ခပ်မဲ့မဲ့ ကြည့်၍ ပခုံးကိုဟန်ပါပါတွန့်လိုက် ပြီး၊

“တော်စမ်းပါပြည့်စုံရာ... ဘာမုဒိတာပွားတာလဲ... ပနာလုပ်ပြီးလူကြားကောင်းအောင်ပြောမနေပါနဲ့... ငါ တော့ကျောင်းဆက်မတက်နိုင်ဘူးကွာ အဲ့ဒါကြောင့် မင်းတို့ဆက် တက်ခွင့်ရမှာကိုမနာလိုဘူးလို့ ရင်ထဲကရှိတဲ့အတိုင်း ပြောလည်း ဉာဏ်ဝင်းတို့ကစိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူးကွ... အဟွန်း”

လှောင်သလိုလို သရော်သလိုလို စကားကနေ၊ ရှုမဝ

www.burmeseclassic.com

သောစကား မခံချင်အောင်ပြောသောစကားဘက်သို့ ကူးပြောင်းသွားပြီမို့ ပြည့်စုံများဘာပြန်ပြောလိုက်မလဲဆိုပြီး စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပိုးဥလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ပြည့်စုံက အပြုံးမပျက်ရှိနေဆဲဘာတစ်ခွန်းမှလဲ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ဉာဏ်ဝင်းကိုသာ အပြုံးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဉာဏ်ဝင်းမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ပြန်ပြောရန် အားယူလိုက်စဉ် ပိုးဥက ဝင်၍၊

“ဉာဏ်ဝင်းကလည်းဟယ်... ပြည့်စုံရဲ့ အခြေအနေကို နင်လည်းသိရဲ့သားနဲ့မေးလည်းမေးသေးတယ်၊ ဟိုကအမှန်အတိုင်းပြောတော့နင်ကဘဲဒေါက်ကန်ရတယ်လို့... ဉာဏ်ဝင်းနော်... ဒါလက်ဝှေ့ရုံမဟုတ်ဖူး... အသုဘအိမ်... ဖိုင်တင်ပလေးဘို့ စိတ်မကူးနဲ့... ငါ့မှာအဖေသေလို့ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေရတဲ့အချိန်ပါဟဲ့... နည်းနည်းပါးပါးလည်း သတိထားပါဦး”

ပြည့်စုံက ဘာမှမပြောသော်လည်း ပိုးဥကဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြောလိုက်ရာ ပြည့်စုံကိုထိလို့ နာသလားဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ပိုးဥကိုဉာဏ်ဝင်း တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်လျှက် ချာကနဲလှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ဉာဏ်ဝင်းထွက်သွားရာသို့ ပိုးဥလိုက်ကြည့်ပြီး ပြည့်စုံဘက်သို့ ပြန်လှည့်၍ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး၊

“ပြည့်စုံ... သူပြောသွားတာကို... စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ဟယ်... ငါ့အမြင်မှာတော့ နင်ဟာအနမ်းခံပန်းမဟုတ်ပေမယ့် အနင်းခံမြက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်လိုပိုးဥ... အနင်းခံမြက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ က”

“ဒီလိုလေပြည့်စုံရဲ့ နင့်ဘဝက အကျိုးပေးမကောင်းလို့ သူ့လိုစက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းကို မတက်နိုင်တော့ပေမဲ့... နင့်ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ပညာရေးတက္ကသိုလ်ကဘွဲ့တစ်ခုကို ယူပြီး ဒီရွာမှာကျောင်းဆရာပြန်လုပ်မယ်ဆိုရင် ဒီရွာရဲ့ ကျောင်းမှာ ပညာသင်နေကြတဲ့ကလေးတွေအတွက်အကျိုးရှိတာဘဲလေ... နောင်တစ်ချိန်မှာနင်ပြုစုပျိုးထောင်ပေးလိုက်တဲ့ ပန်းကလေးတွေ ပွင့်လန်းလာမယ်ဆို နင်... ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူ မိမှာဘဲမဟုတ်လား... အဲ့ဒီကလေးတွေထဲကနေ... ဆရာဝန်တို့... အင်ဂျင်နီယာတို့ ကျောင်းဆရာ-ဆရာမတွေ စစ်ဗိုလ်ကြီးတွေ ဖြစ်မလာဘူးလို့ဘယ်သူငြင်းနိုင်မလဲ”

သူ့ရင်ထဲစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီထင်လို့ အနားကနေ အားပေးစကားတွေပြောနေသော လောလောဆယ် အပူသော ကတွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည့် သူငယ်ချင်းမလေးအား ပြည့်စုံကြည်လင်စွာ ပြန်ပြုံးပြလိုက်ပြီး။

“ပြောလဲပြောတတ်တယ်ပိုးဥရယ်... ဉာဏ်ဝင်း ပြော

သွားလို့ ငါစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်နင်ကထင်နေတယ်လား
... ခေါက်ထားလိုက်ပါသွယ်ချင်း... သူ့ဒီလိုဘဲပြောတတ်တာ
ငါ့အိမ်နေတယ်လေ... ရင်ထဲမှာဘယ်လိုမှ မနေပါဘူး...
ဒေး... ဒါမေပဲ့... သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးကစိတ်ထားတွေ
ပြောင်းသွားတာကိုတော့ တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး... အံ့
လည်းအံ့ဩမိတာမှန်ဘဲ”

“ဘာမှအံ့ဩမနေနဲ့... အဲဒါသူ့ရဲ့နဂိုဗီဇဘဲမဟုတ်
လား... ဒီနေရာမှာနင်သာသည်းခံစိတ်မမွေးလိုက်ရင် ရန်ပွဲ
ဘဲ... သူ့ဒီလိုပုံစံဖြစ်သွားတာအခုမှမဟုတ်ပါဘူးပြည့်စုံရယ်
... ဟိုးကိုးတန်းနှစ်ကတည်းပါ... သူ့ဗီဇကပျောက်မှမပျောက်
တာ... သူ့ဒီရွာကိုရောက်စက ဘယ်နှစ်တန်းလဲ... သုံးတန်း
လားမသိဘူးနော်... ဂျွတ်ဆတ်ဆတ်မာကျောကျောမို့
ဘယ်သူက အပေါင်းအသင်းလုပ်လို့လဲ... နင်နဲ့ပငါက
သည်းခံပြီး အပေါင်းအသင်းလုပ်ခဲ့လို့သာ သူ့မှာသူငယ်ချင်းဆို
တာရှိသွားခဲ့တာ... သူ့အမေအပေါက်ဆိုးပုံနဲ့ သူ့ကိုဘယ်သူ
ကမှ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ရဲကြတာ နင်လဲအသိဘဲ”

စကားစဖြတ်ပြီး သူ့ကို ကြည့်နေတဲ့ ပိုးဥကို ပြည့်စုံ
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ပြောသွားတဲ့စကားတွေက အမှန်
ချည် မို့ ဘာမှဝင်မပြောဖြစ်။

“နောက်တဖြေးဖြေးဉာဏ်ဝင်းတို့တွေနဲ့ ခင်သွားပြီး
အပြောအဆိုအနေအထိုင်လေးပြောင်းသွားခဲ့တာ... ဟော
ဗီဇကမပျောက်တော့အရွယ်လေးရလာ... အတန်းတွေကြီး
လာတာနဲ့လာတာနဲ့ ဇာတိကပြုလာတာဘဲမဟုတ်လား... ဒါ
လည်းနင်နဲ့ငါသည်းခံခဲ့တာဘဲလေ... အဲဒီတော့ သည်းခံလက်
စနဲ့ ငါတို့သည်းခံကြတာပေါ့သူငယ်ချင်းရယ်... သည်းခံခြင်း
ဟာအောင်မြင်ခြင်းလို့ ဆိုထားတာဘဲ”

စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး မောသွားသဖြင့်
သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ရင်းပြည့်စုံထံမှ ‘ဘာပြန်ပြောမလဲဟု ပိုးဥ
ကြည့်နေမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျား... ဆရာဝန်မကြီးပြောတဲ့ စကား
ကို ကျွန်တော်မျိုး ငပြည့်စုံနာခံပါမယ်”

လက်လေးပိုက်၍ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပုံစံဖြင့်
ပြောလိုက်ရာ ပြည့်စုံအား ပိုဥလှမ်းရိုက်ရင်းမျက်စောင်းလေးထိုး
၍။

“ဟွန်း... ပုံစံကိုက ပျက်ချော်ချော်နဲ့... ကြည့်လို့ကို
မရဘူး... ဒါဘဲနော်... ငါ့စကားကိုတော့ မေ့မသွားနဲ့ဦး”

“ဟုတ်”

“လုပ်ပြန်ပြီ... ပျက်ချော်ချော်... ကဲ... ပြန်

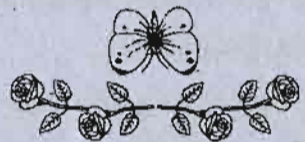
ပြောဘာလဲဆိုတာ”

“အနင်းခံမြတ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုပါ”

လက်ပိုက်လျက်ဘဲ စစ်သားတွေဟန်နှင့် အသံကို တမင်လုပ်ခါ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်ရာ အဖေသေတာကိုပင် ပိုးဥမေ့ပြီး ရယ်များတောင်ရယ်လိုက်မိသည့်အဖြစ်။

ပိုးဥရယ်တာကိုကြည့်ပြီး ပြည့်စုံပါလိုက်ရယ်မိတော့ သည်။

ရင်ပူကပ်နေသော သူငယ်ချင်းမလေးအား အခုလို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ်ငြိမ်းချမ်းမှုပေးလိုက်နိုင်သော သူ၏ပျက်လုံးကို လည်း သဘောကျကျေနပ်သွားမိပါ၏။

အဆန်း[၂]

အဖေအသုဘကို ရပ်ရွာလူကြီးများ၏ အတူအညီနှင့် ရက်လည်သည်ထိ အေးချမ်းစွာပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါ၏။

ရက်လည်ပြီးတဲ့နောက်မှာလည်း ခြေရင်းအိမ်မှ ပြည့်စုံ ၏အမေ ကြီးနုက ပိုးဥနှင့်အတူအဖော်အဖြစ်လာ၍ နေပေးရှာ သည်။

အဖေမရှိတော့လို့ တစ်ယောက်တည်းအားငယ်မိသော် လည်း အားလုံး၏ ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်မှုကြောင့် ပိုးဥအခြေ အနေမပျက်နေနိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း တစ်ရွာလုံး၏ အကူအညီကိုအမြဲယူနေ လို့ မဖြစ်ဟု တွေးကာ အဖေရှိစဉ်က စီစဉ်ခဲ့သည်ဆိုသော အဘကောင်း ဟိုနေ့က ပြောသွားသည့်စကားကို သိလို၍ အ

www.burmeseclassic.com

ဘကောင်းတို့အိမ်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့မိလေသည်။

“အဘကောင်း... ဉာဏ်ဝင်းရေ”

ခြံဝကတည်းက ပိုးဥအသံပြုရင်း လှမ်းဝင်လာခဲ့သည်။ မလာမဖြစ်လို့သာ ဒီအိမ်ကိုလာခဲ့ရတာ ဉာဏ်ဝင်းအမေ ဒေါ်စိန်မယ်ကြီးကိုတော့ အလန့်သား၊ ဉာဏ်ဝင်းတို့အဘကောင်းတို့နဲ့ သာတရင်းတန်းစကားပြောဘူးတာ၊ ဒီအဖွားကြီးကို ပိုးဥလန့်လွန်းလို့ အဝေးကရှောင်ခဲ့သည်ချည်း။ အခုမဖြစ်မနေမို့လာရတာ၊ အဲ့ဒါကြောင့် ခြံဝတည်းက အဘကောင်းနဲ့ ဉာဏ်ဝင်းနာမည်ကိုသာ ခေါ်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ပိုးဥအသံကြားတည်းက ဉာဏ်ဝင်းအိမ်နောက်ဖက်က ပြေးထွက်လာပြီး၊

“ပိုးဥပါလား... လာလေ... မလာစဖူးအလာထူး ပုံထောက်ကိစ္စရှိပြီနဲ့တူတယ်... ဟုတ်လား”

တွေ့လိုက်တာနှင့်စကားကိုအစွန်းလွတ်အောင် မပြောတတ်သော ဉာဏ်ဝင်းအား ဖိနပ်ချွတ်ပေါ်လှမ်းတက်ရင်း မျက်စောင်းခဲ့လျက်၊

“ကိစ္စရှိလို့လာတာပေါ့ဟဲ့... ကိစ္စမရှိဘဲ ဘယ်တုန်းက လာဘူးလို့လဲ... အဘကောင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ အဘကောင်းရှိလား... နင့်အမေရော ရှိနေလား”

ဖိနပ်ချွတ်မှာဘဲ ရပ်လျက် လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလည်းပြောမေးလဲမေးလိုက်လေသည်။

ပိုးဥ ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ဉာဏ်ဝင်းပြုံးတုန့်တုန့်လုပ်၍၊

“အမေရှိတော့ဘာဖြစ်လဲ... နင်အဖေဆီလာတာဆို... အိမ်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး အဖေကိုစောင့်ပေါ့... အဖေပြန်လာခါနီးပါပြီ”

“ဟေ့အေး... အဲ့ဒါဆိုနောက်တစ်ခေါက်မှငါပြန် လာခဲ့မယ်”

ပြောပြီး ဖိနပ်ချွတ်ကနေ မြေကြီးပေါ်ခြေထောက်ကို အချ လယ်ထဲကပြန်လာသော အဘကောင်းကိုလှမ်းတွေ့လိုက်တာနှင့် နေရာမှာပင် ပိုးဥရပ်နေလိုက်ရသည်။

“ဟော ပိုးဥရောက်နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိမ်ပေါ်တက်လေသမီးရဲ့... အဘအခုဘဲလာခဲ့မယ်... ဟေ့ကောင်ညာဏ်ဝင်း မင်းသူငယ်ချင်းကို အိမ်ပေါ်ခေါ်လေကွာ... ဘာလို့မခေါ်တာလဲ”

လက်ထဲက ပါလာသော စာရွက်လိပ်ကို ဉာဏ်ဝင်းအား လှမ်းပေးရင်း ပိုးဥကိုအိမ်ပေါ်မခေါ်ဘဲ ဒီအတိုင်းထူသည်ထင်၍ အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။

“အဖေတူမက အမေရှိတယ်ထင်ပြီး အိမ်ပေါ်မတက် တာပါနော်... အဖေလာခါနီးပါပြီ အိမ်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး စောင့်ပါလို့ ပြောတာကိုမရဘူး... ပြန်မယ်ဆိုပြီး ဆင်းနေတာ ... အဖေ့ကို တွေ့လို့ မပြန်ဖြစ်တော့တာ”

ဉာဏ်ဝင်းအပြောကြောင့်ဦးဖိုးကောင်းပြုံးလိုက်ရင်း၊

“မယ်စိန်ရှိလည်း ဘာဖြစ်တုန်းသမီးရဲ့... သမီးလာ တာအဘဆီမဟုတ်လား... သူ့လဲအခုမရှိပါဘူး... ရွာထဲ ကြွေးလျှောက်တောင်းနေမှာပေါ့... လာ... လာအိမ်ပေါ်တက် ... ဉာဏ်ဝင်းဘယ်ရောက်သွားလဲ... ဉာဏ်ဝင်း... ဉာဏ် ဝင်းရေ”

“ဗျာအဖေ”

“ခုနကစာရွက်တွေ မှတ်မှတ်ရရသိမ်းဦးနော်... မေး ရင်ရပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သားအဖနှစ်ယောက်စကားတွေအပြန်အလှန် ပြောကြ ပြီး ဦးဖိုးကောင်းက အိမ်ပေါ်သို့ ရှေ့မှ တက်သွားသဖြင့် ပိုးဥ အနောက်ကနေ လိုက်သွားမိသည်။

“ထိုင်သမီး”

အဘကောင်းခင်းပေးသော ဖျာပေါ်မှာ ပိုးဥထိုင်မိ

သည်နှင့်၊

“သမီးအဘကောင်းကို မေးစရာရှိလို့လာတာ”
မြန်မြန်ပင် စကားစကို ပျိုးလိုက်သည်။

“အေးမေးလေ”

ပိုးဥရှေ့မှာ ဦးဖိုးကောင်းထိုင်ချရင်းပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အဖေရှိတုန်းက အဘကောင်းနဲ့ ပြောကြတယ်ဆို တဲ့စကားက ပိုးဥပညာရေးနဲ့ဆိုင်နေသလားလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်လေ... သမီးအဖေကအဘကိုထိုင်ပင် တယ်... သမီးဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေအများကြီးနဲ့အောင် ခဲ့ရင်ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ရမှာမို့ လယ်တွေခြံတွေကို ရောင်းမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း... သမီးရဲ့ကြိုးစားမှုက သူထင်ထား တာထက်ကို ပိုနေဦးမှာသူသိနေတယ်တဲ့... အဲ့ဒါကြောင့် အဘကို အဲ့ဒါတွေရောင်းဖြစ်ရင် ယူဘို့ပြောထားတယ်”

“ဟင်”

အလန့်တကြားနဲ့ ပိုးဥအဘကောင်းကို ကြည့်လိုက်မိ သည်။

အဖေက ဒီအထိသူမအတွက်စဉ်းစားခဲ့တာတဲ့လား ဒါဆိုအဖေသူမဂုဏ်ထူးတွေနဲ့အောင်တဲ့သတင်းကို ကြားပြီး ဝမ်းသာလုံဆိုပြီး အသက်ထွက်သွားလေသလား။

ဖြစ်ရတယ်အဖေရယ်၊

တမ်းတမ်းတတနဲ့အဖေ့ကို ပိုးဥသတိရလိုက်ခြင်းနဲ့အတူ
ခက်လျှောက်ရမဲ့လမ်း ပြောပြပြီးပါမလားလို့ တွေးပူမိပြန်သည်။

အဖေအစီအစဉ်ချထားခဲ့တဲ့လမ်းကို ပိုးဥဆက်လျှောက်
ပါပြီတဲ့ အဲ့ဒါတွေအကုန်ရောင်းလိုက်ရုံနဲ့ ပညာရေးကဆုံးခန်း
လိုင်မှာတဲ့လား။

“သမီး... ဘာတွေတွေးနေလဲ... သမီးအဖေက ဒီ
လိုတိုင်ပင်ခဲ့ပေမဲ့ အဘကတော့အဲ့ဒီလိုမစဉ်းစားပါဘူး... သူ
ပြောတာကိုလက်သင့်လဲမခံပါဘူးသမီးရဲ့... အဘတွေ့ထားတာ
က... သမီးရှေ့ရေးကိုကြည့်ပြီး... လယ်ရောခြံပါသီးစားချ
လက်ချင်တယ်... တနှစ်စာသီးစားချလို့ရတဲ့ငွေနဲ့သမီးတစ်နှစ်
စာကျောင်းစရိတ်လုံလောက်မယ်ထင်တာဘဲ”

ပိုးဥ လက်ဖျားခါချင်သွားမိသည်။ သူမတွေးနေတာတွေ
ကို အဘကောင်းဘယ်လိုသိနေပါလိမ့်၊ အခုလိုအဘ ကောင်း
ရှင်းပြတော့လဲ ဟုတ်သလိုလိုရှိသား ဒါပေမယ့်ဘယ်သူ့ကို သီး
စားသွားချမလဲ။

“အဘကောင်းစဉ်းစားတာတော့မဆိုးပါဘူး... အဲ့ဒီ
အတိုင်းအဆင်ပြေရင်တော့ကောင်းသားဘဲအဘရဲ့... ဒါပေမဲ့
ဘယ်သူ့ကိုသီးစားသွားချမလဲ... ဒီရွာမှာက သူ့လယ်ပိုင်ခြံပိုင်

တွေနဲ့ချည်းဟာကို”

ပိုးဥပြောလိုက်မှ ဦးဖိုးကောင်းငိုငိုသွားတော့သည်။
ဟုတ်ပေသားဘဲ ဒီရွာလေးမှာနေကြသူအားလုံး ကိုယ်ပိုင်လယ်၊
ကိုယ်ပိုင်ခြံတွေနဲ့ချည်းဖြစ်သည်။ နည်းနည်းပိုင်ဆိုင်သူနှင့်များ
များပိုင်သူသာ ကွာတာဖြစ်သည်။ မရှိပါဘူးဆိုလျှင်တောင် တစ်
နိုင်ဥယျာဉ်ခြံလေးတစ်ခြံလောက်တော့ ရှိနေကြလေသည်။

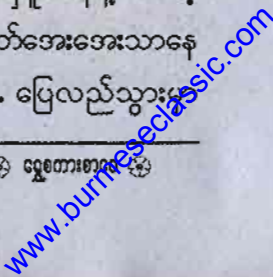
ရွာလေးက တောမကျမြို့မကျပေမို့ရန်ကုန်မြို့နှင့်လည်း
ကားလမ်းပေါက်လေရာ အရောင်းအဝယ်စည်ကားသော ရွာ
လေးဖြစ်သည်။

ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း အထက်တန်းထိ ရှိ
နေသည့်အတွက် ရွာရှိကလေးများ၏ ပညာရေးကို စိုးရိမ်စရာ
မလို၊ ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ ကုတင်နှစ်ရာဆန့်ဆေးရုံရှိနေ
ခြင်းက ရွာသူရွာသားများအဖို့ အားငယ်စရာမရှိ။

ကိုယ့်ရွာအကြောင်း ကိုယ်ပြန်တွေးကာ ဦးဖိုးကောင်း
ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေမိသည်။

အတန်ကြာမှ

“ကဲပါသမီးရယ်... ဒီအတွက်ဘာမှပူမနေနဲ့... ငါ
သမီးကျောင်းတက်ရတဲ့အရေးကြီးတာဘဲ... စိတ်အေးအေးသာနေ
... အဘအားလုံးကြည့်စိစဉ်လိုက်မယ်... ပြေလည်သွားမယ်”

ပါ... စိတ်မပူနဲ့ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးပါဘဲအဘကောင်းရယ်... သမီးအဖေဆန္ဒတွေကို အကောင်အထည်ဖော်ချင်လွန်းလို့သာ အဘတို့ကို အပူကပ်မိတာပါ... သမီးဆန္ဒအတိုင်းဆို ဒီ လောက်ကြီးမှန်းမနေတော့ဘူး... အဘကောင်းကျေးဇူးကို ထမီးဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးအဘရယ်... တစ်နေ့သမီးကျေးဇူးပြန်ဆပ်နိုင်မှာပါ”

အဘကောင်းရဲ့အားပေးစကားနဲ့ ဂတိစကားတို့ကြောင့် ပို၍အားတက်ဝမ်းသာသွားရပြီး ကျေးဇူးတင်လွန်း၍ လက်အုပ် ချီတာ ကန်တော့မိလေသည်။

ထိုအခိုက် အိမ်ပေါ်သို့ ဒေါ်စိန်မယ်တက်လာပြီး၊

“အလိုတော်... ဒါကဘာအတွက်ကန်တော့နေတာ ပါလိမ့်”

ဖြန်းကနဲကြားလိုက်ရသော နောက်ကျောဘက်ဆီမှ အသံကြောင့် ပိုးဥကိုယ်လေးတွန့်ကနဲဖြစ်သွားရပြီး တထိတန် ဝာလန်နှင့် အနောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထမီတစ်ဖက်ကိုမပြီး ခါးထောက်ထားသော ဒေါ်စိန် မယ်၏ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင် ထိက်ရသည်တွင် ထိတ်လန့်နေသော စိတ်ကြောင့် ချက်ခြင်း

မျက်ရည်တွေပိုင်းနေလာရသည်။

သူ့အမေအသံကြား၍ ဉာဏ်ဝင်းအခန်းထဲက ထွက် လာပြီး ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ ဘာဝင်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေရ၏။ ဦးဖိုးကောင်းလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပါဘဲ ဘာ ပြောရမလဲဆိုတာကိုပင် အစရှာမရ။

ဒေါ်စိန်မယ်ကတော့ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက် အားလုံးကို သိမ်းကျုံးဝှေ့ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး နောက်ဆုံးပိုးဥကို မျက်ထောက် နီနှင့် စိုက်ကြည့်လျက်”

“ဘာလဲ... ညည်းကျောင်းတက်ဖို့ညည်းအဖေအဖေ အစဉ်အတိုင်း လယ်တွေခြံတွေလာရောင်းတာလား”

“အမေ”

မာကျောခက်ထန်ပြီး ရိုင်းပြလွန်းသည့်မိခင်၏ အဖေ စကားကြောင့် ဉာဏ်ဝင်းကြည့်မနေသာတော့ဘဲ တစ်ခွန်းကျ အော်လိုက်မိသည်။

ဒီထက်လည်မပိုရဲ ခေါက်ရိုးကျိုးနေပြီဖြစ်တဲ့မိခင်တို့ ကြောက်သည့်စိတ်က အရာရာကိုဝင်မစွက်ဖက်ရဲ၊ ဒါတောင် ပိုးဥကို သနားလွန်း၍ အောက်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

အခြေအနေမဟန်မှန်းသိ၍ ဦးဖိုးကောင်း ဇနီးဖြစ်သူ အားလက်ကာပြ၍။

“မယ်စိန် . . . ဒီတခါငါတောင်းပန်ပါတယ် . . . အခု ကိစ္စမှာမင်းဘာမှ ဝင်မစွက်ဖက်ပါနဲ့ . . . ငါဖာသာစီစဉ်မယ် . . . ဘာမှအမှားမရှိစေဘူး . . . မင်းသိထားဘို့က ငါလုပ်တော့ တောတွေဟာ အားလုံးကောင်းဘို့ဆိုတာ မင်းနားလည်ရဲ့လား”

“ဘာကိုနားလည်ရမှာလဲ . . . ဘာကိုအားလုံး ကောင်းဘို့လဲ . . . ပိုးဥဆရာဝန်ဖြစ်ရေး ပိုးဥကောင်းစားရေးကို ရှင်က ဘာတွေကူညီပေးဦးမလို့လဲ . . . ပိုးဥကောင်းစားရေးကိုရှင်အရေး လို့သတ်မှတ်ထားလို့လား”

“ဟာ . . . မယ်စိန်”

ထမီတစ်ဖက်ဆွဲလျက် လက်တစ်ဖက်ကခါးထောက် လျှက်ကပ်င ခင်ပွန်းသည်အား ပိုးဆိုးပက်ဆက်ပြောရင်း မျက်နှာကျောကတစ်စက်လေးမှမကျ။

ဇနီးဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီးဦးဖိုးကောင်းဆက်ပြောရမည့်စကားလုံးတွေ ရွေးမရပြန်တော့၏။

မိသားစုသုံးယောက်အလယ်မှာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတာကပိုးဥ။

မျက်ရည်ကျမလာသော်လည်း မျက်ရည်အပိုင်းသားနှင့် ဒေါ်စိန်မယ်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ပိုးဥကို ကြည့်ပြီးဦးဖိုးကောင်းသက်ပြင်းချလျက်။

“မယ်စိန် . . . မင်းကိုငါတောင်းပန်နေတဲ့ကြားက ဘာလို့ဒီလောက်ဒေါသကြီးနေတာလဲ . . . ဒီမယ်ငါပြောတာသေသေချာချာနားထောင် . . . မင်းလည်းမင်းပေးထားတဲ့ကြေးတွေအကြောင်းဘဲသိသလို . . . ငါလည်း ငါ့အလုပ်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းနားလည်တယ် . . . အခုပိုးဥကျောင်းတက်ဖြစ်ရေးမှာ . . . သူ့အကျိုးရှိသလို ကိုယ်လည်းအကျိုးယုတ်မှာမှ မဟုတ်တာ . . . အဲဒါကို မင်းသဘောပေါက်ဖို့ကောင်းတယ်”

ပိုးဥဦးခေါင်းလေး ဦးဖိုးကောင်းဘက်ကို ဆတ်ကနဲ လှည့်သွားရသည့်အဖြစ်။

ကြည့်ကြစမ်းပါဦး ပိုးဥကိုရှေ့ထားပြီး . . . သူတို့အကျိုးအမြတ်အတွက် ဆွေးနွေးပွဲလုပ်နေကြပုံများ၊ လာရင်းကိစ္စပိုးဥကျောင်းဆက်တက်ဖို့ပင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိတော့!

ခုနကကျေးဇူးတင်လွန်းမိတဲ့ စိတ်လေးတောင်ဘယ်ပျောက်သွားပါလိမ့်။

အဘကောင်းကို ကျေးဇူးရှင်လို့ သတ်မှတ်ပြီး ကန်တော့ပြီးမှအကြားရတဲ့စကားတွေကြောင့် မျက်နှာတောင် ရဲရဲမကြည့်ဝံ့တော့ပြီ၊ ဒီအိမ်ပေါ်ကနေ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ထွက်ပြေးရပါမလဲ ပိုးဥတွေးနေဆဲ။

“သမီးပိုးဥ . . . အဘပြောလိုက်တဲ့စကားကို တစ်မျိုး

မတွေးလိုက်နဲ့နော်... အဘပြောတဲ့ ကိုယ်လည်းအကျိုးယုတ်
မှာမဟုတ်ဖူးဆိုတာက... သမီးဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့အခါဒီရွာကဆေး
ရုံမှာဆရာန်ပြန်လုပ်ခဲ့ရင် ဒီရွာလေးအတွက် အကျိုးမရှိပေဘူး
လား... အေး... ရွာသူရွာသားအကျိုးရှိမှတော့အဘတို့မိသား
စုလည်း အကျိုးရှိတာဘဲပေါ့... အဘကဒါကိုရည်ရွယ်ပြီးပြော
တာပါသမီးရဲ့”

အခုလိုရှင်းပြနေတော့လည်း ပိုးဥအားနာသွားရပြန်
သည်။ သူမစိတ်ကိုသိနေတာလည်းလန့်စရာ။

ရှင်းပြနေသမျှလည်းအမှန်တွေမို့ ဘာမှပြန်မပြောမိ ခုန
ကအထင်လွဲမှားမှုကြောင့် စိတ်ကလဲမလုံ အဘကောင်းပြော
သမျှနားထောင်ပြီး မျက်နှာကို မရဲတရဲသာကြည့်နေမိ၏။

သို့သော်လည်း မပြောမဖြစ်တဲ့စကားကိုတော့ ပြောရ
ပေမည်။ နို့မို့ဆိုနောက်ကျောကနေ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ဒေါ်စိန်မယ်
မျက်လုံးဒေါက်ကြောင့် ပိုးဥဘယ်အချိန်ပြာကျသွားမလဲမပြော
နိုင်။

“အဘကောင်းပြောနေတာတွေအမှန်ချည်းမို့ သမီးဘာ
မှပြောစရာမရှိပါဘူး... ဒါပေမဲ့သမီးအတွက်နဲ့တော့ အဘ
ကောင်းတို့လင်မယားပြဿနာမဖြစ်စေချင်ဘူးလေ... အဲ့ဒါကြောင့်
သမီးဒီကိစ္စကို လက်လျှော့လိုက်ပါတော့မယ်... အဘလဲလက်

လျှော့လိုက်ပါတော့နော်”

ပိုးဥပြောသမျှကို ဦးဖိုးကောင်းစဉ်းစားတွေဝေနေဆဲ၊
ဉာဏ်ဝင်းသူ အဖေနားသို့ နှေးကွေးစွာ လျှောက်လာပြီး။

“အဖေ... ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့... အဖေအစီအ
စဉ်အတိုင်းသာဆက်လုပ်... ပိုးဥနင်ခဏလေးပါးစပ်ပိတ်ထား
ပါပြောမယ်... အမေ... အမေလဲအဖေလုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို
ဘာမှဝင်မပြောပါနဲ့ကြားထဲကနေ သားတောင်းပန်ပါတယ်...
ပညာရေးအတွက် ကူညီတာဘဲအမေရာ... နောက်ပြီးကူညီ
တဲ့ငွေကိုကိုလည်း သားတို့စိုက်ထုတ်ရမှာမှမဟုတ်တာ... ပိုးဥ
ခြံနဲ့လယ်ကရတဲ့ပိုက်ဆံကို ပိုးဥပြန်သုံးတာဘဲ... သားတို့အနေ
သာကြီးပါ... အဖေကူညီတာကလည်း... ကူညီသင့်လို့ကူညီ
တာအမေနားလည်ပေးသင့်ပါတယ်”

ဘယ်သောအခါမှ မိခင်ကို မျက်လုံးလှန်မကြည့်ဘူးတဲ့
သားက အခုပိုးဥနဲ့ပါတ်သက်ပြီး တရားချသရောင်ရောင်နဲ့
အပြစ်တင်တဲ့လေသံပေါက်နေတော့ ဒေါ်စိန်မယ်ပို၍ ဆွေ့ဆွေ့
ဒုန်သွားရသည်။

တစ်သက်လုံးဒီလင်နဲ့ဒီသားကို ကိုယ်ကသာ ဩဇာ
ညောင်းလာခဲ့တာ အခုကြုံမှ ဒီမာနကိုအပွန်းအပဲ့မခံနိုင်။

“ဟဲ့... ဉာဏ်ဝင်း... နင်ကငါ့သားပါ... ဝင်ငါ့

www.burmeseclassic.com

ကိုဆရာဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး... ဘယ်တုန်းကရော ဒီလို ဆရာလုပ်ဖူးလို့လဲ... ငါအနေသာကြီးမှန်းလဲငါသိတာဘဲ... စိန်မယ်တို့က တစ်သက်လုံးသူများမျက်ခုံးမွှေးပေါ်စကြိုန် လျှောက်လာခဲ့တဲ့သူပါ... မသိမရှိပါဘူး... အေး... နင့်အဖေလူမှုဝတ္တရားကျေလွန်းသူကြီးအတွက် မပြောမဖြစ်လို့ ဝင်ပြောနေရတာသိရဲ့လား... ပိုးဥကျောင်းပြီးဘို့အရေး အတွက်သူက ဘယ်အတိုင်းအတာထိကူညီနိုင်မှာမို့လဲ... နောက်ပြီး သူ့လယ်သူခြံတွေကရော နှစ်တိုင်းထင်သလောက်ရမှာမို့လား... တော်ကြာငွေစိုက်ရုံတင်မကဘူး၊ လူပါအဆစ်စိုက်နေရမှာ စိုးလို့ငါဝင်ပြောနေရတာဟေ့”

“ဟာ... အမေ”

ဒေါ်စိန်မယ်၏ ဟန်ပါပါလုပ်ပြီးအသံကုန်အော်ဟစ် ခါပြောလိုက်သော အပြုအမူကြောင့် ဉာဏ်ဝင်းသူ့အမေနားသို့ ပြေးသွားကာ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်လှမ်းပိတ်လိုက်ရလေသည်။

သူ့မိန်းမ၏အနေအထားက ပြောလေပိုဆိုးလေဖြစ် တော့မှာမို့ ဦးဖိုးကောင်း မျက်နှာလွှဲလိုက်မိသည်။

“လွတ်စမ်း... ဉာဏ်ဝင်း... အခုကတည်းက နင်က ပါငါ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားနေပြီမဟုတ်လား... ဒီလိုအပြုအမူမျိုးနင်ဘယ်တုန်းကငါ့ကို လုပ်ဘူးလဲဉာဏ်ဝင်း...”

ဒါတောင်နင်တို့သားအဖ လုပ်ငန်းကစတောင်စရသေးတာ မဟုတ်ဖူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူးအမေ... သားအမေကိုစော် ကားတာ မဟုတ်ပါဘူး... ပိုးဥညာတွေကို နှမြောလို့ကိုယ်ချင်းစာစိတ် နဲ့သားအမေကိုတောင်းပန်နေတာပါ... အမေကအော်ကြီး ဟစ်ကျယ်လုပ်လာလို့ သားဝင်တားတဲ့သဘောပါအမေရယ်”

“တော်စမ်း”

ဉာဏ်ဝင်းပါစပ်ကိုလာပိတ်လိုက်တဲ့အတွက် ဒေါ်စိန်မယ်ဒေါသက မိုးကိုတက်စောင့်စော့တာဖြစ်သည်။

ဉာဏ်ဝင်းကလည်း ပိုးဥကို သူ့အရှေ့မှာမိခင်ဖြစ်သူ ကပြောဆိုနေလေတော့ စိတ်မကောင်းလွန်း၍ ဝင်တားရခြင်း သာဖြစ်သည်။ မိခင်ကို ခိုင်းပြုစွာပြောဆိုစိတ်ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့။

အခြေအနေက ဘယ်လိုမှ အေးချမ်းသွယ်ရာမမြင်၊ ဒီတော့ပိုးဥထိုင်နေရာမှ ဇတ်ကနဲထရပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံး၍။

“ဒီမှာဒေါ်လေး... ပိုးဥကိုဒေါ်လေးဒီလောက်ပြော နေရအောင်... ပိုးဥက လင်ရှားနေတဲ့မိန်းခလေးတစ်ယောက်ကို ဖြစ်နေလို့လား... ပိုးဥညာကိုလိုလားပေမဲ့ ကိုယ်အဖကို

၃၈

နဲ့ သီရိကြယ်စင် နဲ့

အနစ်မွန်းခံခဲ့ မိန်းမမဟုတ်ဘူးဆိုတာကတော့ ဒေါ်လေးသိထား
ဘို့လိုလိမ့်မယ်နော်... အခုပိုးဥလာရတာကလည်း ဟိုတစ်နေ့
ကအဘကောင်းပြောထားတဲ့စကားရှိနေလို့လာမေးမိတာပါ...
ဒီလိုအစော်ကားခံရမယ်မှန်းသိလို့က ဒီအိမ်ကို ခြေဦးတောင်
လှည့်မိမှာမဟုတ်ဘူး... အဘကောင်းတို့ ဉာဏ်ဝင်းတို့လည်း
ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်ကြပါနဲ့... ပိုးဥဘဝနဲ့ပိုးဥရူပါစေတော့
... နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဒေါ်လေးကိုပြောခဲ့ပါရစေ... ဒေါ်
လေးက... ဒေါ်လေးလင်နဲ့သားကို ဆွမ်းကြီးလောင်းချင်ပါ
တယ်လို့ပြောလာရင်တောင် “အဟင်း” ပိုးဥတို့က ကန်တော့
ဆွမ်းပါဘဲတဲ့ရှင်...”

ပိုးဥပြောပြီးသည်နှင့် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့မိလေ
သည်။ ဒါတောင် နောက်ကနေဒေါ်စိန်မယ်က အသံကူးပါဖြစ်
အောင်ပါလာလိုက်သေးသည်။

“ကြ... ကြ... မယ်မင်းကြီးမရေ... အမလေး
... အခုမှဘဲ အကုသိုလ်တုံးကြီးငါ့အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတော့
တယ်... ငါသာဝင်မပြောလို့ကတော့... ဒီဟာမငါ့အိမ်ပေါ်
ကကိုဆင်းမဲ့ပုံမပေါ်ဘူး... အဟွန်း... အဟွန်း... အဟွန်း”

ဒေါ်စိန်မယ်မှာသူ့လုပ်ရပ်ကို သူ့ဖာသာသဘောတွေ့
ပြီး ရယ်၍ပင်နေလိုက်သေးသည်။ ရယ်လို့ဝမှ သူ့ကိုကြောင်

တောင်တောင် ကြည့်နေကြသောသားအဖကို မျက်စောင်းထိုး
၍ ခြေထောက်စောင့်ကာ မီးဖိုဘက်သို့ဝင်သွားလေတော့သည်။

ရွာလမ်းမကြီးအတိုင်း အိမ်သို့ ပြန်လာရင်း လမ်းတစ်
လျှောက်လုံး ပိုးဥ ငိုပွဲဆင်လာခဲ့မိသည်။ အဖေသေတုန်းက မကျ
ခဲ့တဲ့ မျက်ရည်ခုတော့ ဘယ်ကထွက်လာလဲမပြောတတ်သုတ်လို့
ပင်မနိုင်၊

အဖေဖြစ်စေချင်တဲ့ဘဝကို ဘယ်လိုအကောင်အထည်
ဖော်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အတွေးကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကပါ
အဝေစိထိ ထိုးကျသွားရလေသည်။

မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ခါးထောက်ခါပြောနေတဲ့ဒေါ်စိန်
မယ် မျက်နှာကြီးက မျက်လုံးထဲပေါ်လာလေ မျက်ရည်တွေက
အငြိုးနဲ့ရွာချလိုက်သော မိုးနှယ်ပြိုဆင်းလို့ပင်လာတော့သည်။

မိန်းမရောက်မလာခင်က ခရားရေလွတ်ပြောနေသော
အဘကောင်းပါးစပ်က ခုတော့ အားစေထည့်လိုက်ရသည့်အ
လား ဘာသံမှထွက်မလာတော့၊ ညည်းဒေါ်လေးကိုထည့်တွက်
မနေနဲ့ အားလုံးအဘတာဝန်ထား စိတ်အေးအေးနေဆိုတဲ့
စကားတွေရော လေထဲကလာပြီး လေထဲမှာဘဲပျောက်ကွယ်သွား
ပြီထင်ပါရဲ့။

တွေးလေမျက်ရည်တွေက ကျလာလေမို့ ပိုးဥအဲ့ဒီမျက်

ရည်တွေကို သုတ်မနေချင်တော့၊ ဒီတစ်နေ့တည်းနဲ့ အကုန်ငိုချချင်ရင်ငိုချလိုက်ပါ။ နောက်ဘယ်တော့မှ မျက်ရည်မကျပါရစေနဲ့လို့ ရင်ထဲက ဆုတောင်းလိုက်မိပါရဲ့။

ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေနဲ့ပဲ အိမ်ရှေ့ကို နှိပ်ရောက်လာခဲ့၏။ အိမ်ရှေ့ကိုရောက်နေမှန်းသိသော်လည်း စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့က သိပ်မကပ်ချင်။

ခြံဝမှာရပ်ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်နေပြီးမှ အိမ်တိုင်းမှာ မီးတွေထွန်းထားတာတွေ့ပြီး ကိုယ့်အိမ်တစ်အိမ်တည်းမှောင်နေတာကို သတိထားမိသွားတော့သည်။

ဒီတော့မှ ခြံထဲကို လှည့်ဝင်လိုက်မိသည်။

“အိုအမေ့ . . . ဟယ်ပြည့်စုံ . . . နင်ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

အမှတ်တမဲ့ခို ခြံဝမှာရပ်နေသူကို သတိမထားမိ၊ မှောင်နေတော့ ပိုဆိုးသည်။ ဝင်တိုက်မိမှ မော့ကြည့်လိုက်ရာ ပြည့်စုံဖြစ်နေသည့်အတွက် အံ့ဩသွားရလေသည်။

အဖေရှိစဉ်ကတောင် မိုးချုပ်လာလျှင် အကြောင်းကြီးငယ်မရှိဘဲ သူမဆီကို ပြည့်စုံမလာတတ် ငယ်စဉ်ကတံခါးမရှိခားမရှိဝင်ထွက်နေသော အိမ်ဖြစ်ပေမယ့် အရွယ်ရောက်လာကတည်းက ပြည့်စုံဆင်ခြင်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ အခုဘာကိစ္စနဲ့

လာရပ်နေပါလိမ့်၊ ပိုးဥကလဲပိုးဥဘဲ ခဏလေးပြန်ရောက်မယ်ထင်ပြီး ခြံတံခါးထိုးမိတ်ထားမိခဲ့။

မေးနေတာကိုမပြောဘဲလက်မကိုပါးစပ်နဲ့အကြောင်းမဲ့ ကိုက်ရင်း ငေးကြည့်နေတာမို့။

“ဟဲ့ . . . ငါမေးနေတယ်လေ . . . ခြံထဲမသွားဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီမှာလာရပ်နေတာလဲ”

လက်မောင်းကိုဖြတ်ကနဲလှမ်းရိုက်လိုက်ပြီး ပိုးဥထပ်မေးလိုက်မှာ ပြည့်စုံထံမှ အသံထွက်လာတော့သည်။

“ခြံထဲကိုမသွားဘဲနေမလား . . . ထမင်းချိုင့်လာပြန် ယူရင်းအမေကနင်ရွာအနောက်ပိုင်းကိုသွားတာ ခုထိပြန်မလာသေးဘူးဆိုတာနဲ့စိတ်ပူပြီး လာစောင့်နေတာ . . . ဘာလဲအဘကောင်းဆီသွားတာလား . . . မှန်း . . . မော့စမ်း . . . နင်ငိုထားတာလားပိုးဥ”

လရောင်အောက်မှာ ဖျက်ကနဲတွေ့လိုက်ရတဲ့ပိုးဥပါးပြင်ပေါ်က စိုလက်နေသော မျက်ရည်စီးကြောင်းများကို ပြည့်စုံမြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ရသဖြင့် မေးစေ့ကနေမော့လိုက်ပြီး မေးလိုက်မိသည်။

ဖြုန်းကနဲမို့ ပိုးဥလန့်ပြီး မေးစေ့ကို ကိုင်ထားသော ပြည့်စုံလက်အား ပုတ်ချရင်း။

“ဟဲ့”

“ဘာမှဟဲ့မနေနဲ့... လာအိမ်ကိုလိုက်ခဲ့အမေ့ကို မေးခိုင်းရမယ်”

“ဟာ... ပြည့်စုံ”

ပိုးဥလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အမိရဆွဲ၍ သူတို့အိမ်ဘက်သို့ပြည့်စုံခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“အိမ်ရှေ့ကဘယ်သူလဲ... သားလား... ပိုးဥပြန်ရောက်နေပြီလားသား”

ခြေသံကြား၍ အခန်းထဲမှလှမ်းကာ ဒေါ်တင်နုမေးလိုက်ခြင်းပင်၊ ပိုးဥပြန်မလာသေးဘူးဆိုတာနဲ့သားတော်မောင်ဟိုဘက်ခြံကိုကူးသွားတာသိနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

“ပြန်ရောက်လာပြီအမေ... ဟော့ဒီမှာအမေ့တူမဘာဖြစ်လာလဲမသိဘူး... မျက်ရည်မျက်စိထွက်လာတယ်”

“ဟဲ့... ဟုတ်လား... လာ... လာ... ခေါ်ခဲ့စမ်းအိမ်ပေါ်ခေါ်ခဲ့”

ပါးစပ်ကလည်းပြော လူကပါအိမ်ပေါက်ဝထိဆင်းလာပြီး ပိုးဥကိုအိမ်ပေါ်ထိဒေါ်တင်နုတွဲခေါ်လိုက်သည်။

“လာပါဦးသမီးရယ်... စိန်မယ်နဲ့ဘာဖြစ်လာလဲ... ဘာတွေများသမီးကိုပြောလိုက်လို့လဲ”

ဘယ်သူနဲ့ဘာဖြစ်လာလဲမေးမနေဘဲအတတ်သိပြီး သားမို့တန်းကနဲနေအောင် မေးလိုက်သောကြီးနုရင်ခွင်ထဲကို ပိုးဥတိုးဝင်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်မိပါ၏။

အားကိုးရာရသွားသည့်အလား ကြီးနုကို ပိုးဥပြန်ဖက်တွယ်ထားမိသည်။

“ကဲပါသမီးရယ်တိတ်ပါတော့... ပြောပါဦးစိန်မယ် ကငါ့သမီးလေးကို ဘာတွေပြောလိုက်လဲ”

ပိုးဥကျော့ပြင်လေးကို ဒေါ်တင်နုပတ်သတ်ချော့မော့ရင်းမေးနေမိသည်။

ဒီတော့မှ ပိုးဥအငိုရပ်ပြီး မျက်ရည်တွေနှင့်ဒေါ်တင်နုကို မော့ကြည့်လျှက် ဖြစ်လာသမျှကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဟယ်ကြည့်စမ်း... ဒီမိန်းမဟာလေသားသမီးခြင်းကိုယ်ချင်းမစာပြောရက်လိုက်တာ”

စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ဒေါ်တင်နုရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“တောက်”

မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ခါပြည့်စုံထံမှလည်း တောက်ခေါက်သံ ကကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ကျယ်လောင်သွားသော တောက်ခေါက်သံက ရွာဦးကျောင်းမှ တုန်းခေါက်သံထက်ပင်ကျယ်လွန်နေသည်မို့ ပိုးဥရောဒေါ်တင်နုပါပြိုင်တူလှည့်ကြည့်

လိုက်မိသည်ထိပင် ဖြစ်သွားရသည်။

မေးကျောများထောင်ထပြီး အံ့ကြိတ်ထားသော သားဖြစ်သူကို ဒေါ်တင်နုစိုက်ကြည့်လျှက်။

“သား... ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်ဒေါသထွက်နေရတာလဲ... စိတ်ကိုလျှော့လိုက်စမ်း... တော်ကြာဘေးအိမ်တွေက တစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်”

“ထင်... ထင်အမေရာ... ဘယ်သူမှလဲ သားတို့ကို ဝရုစိုက်နေမှာမဟုတ်ပါဘူး... ဒီအချိန်အားလုံးတိဗီရှေ့ကို ရောက်နေလောက်ပါပြီ... ပိုးဥအစားခံပြင်းလွန်းလို့ပါ... ဒီအဖွားကြီးသူ့မှာသမီးမရှိတိုင်း သူ့ပါးစပ်မို့ ပြောထွက်တယ်”

ဒေါသအလျှောက်အသံက မာကျောနေပြီး မျက်နှာတပြင်လုံး နီရဲနေသည်ကို မီးရောင်နှင့် တွေ့နေရသည်မို့ ဒေါ်တင်နုခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်လျှက် သားဖြစ်သူကို ဖျောင်းဖျရပြန်သည်။

“သားကလည်းစိတ်လိုက်မာန်ပါတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့... ခြံထဲသွားမှာသွားတော့... အခြေအနေကမနက်ဆို တစ်မျိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမှာပါ... ပြောင်းလွဲသွားတဲ့အခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး အမေတို့သမီးလေးအတွက် ဘာလုပ်ပေးသင့်သလဲ စဉ်းစားကြတာပေါ့”

“ပြောင်းလွဲသွားတိုင်းလက်သင့်ခံရမှာလားအမေရ

... ပိုးဥနင်လက်မခံနဲ့နော်... နင်ကျောင်းတက်ဖြစ်အောင် ငါကြိုးစားကြည့်မယ်... အမေဒီည... အမေ့တူမကို အိမ်ပြန်မအိပ်ခိုင်းနဲ့... အမေနဲ့ဘဲသိပ်လိုက်... သားသွားတော့မယ်... ပိုးဥ... ငါပြောတာကြားလား... အိမ်ပြန်မအိပ်နဲ့နော်... အိမ်ပြန်ပြီး တစ်ယောက်တည်းငိုလို့မဆုံးဖြစ်နေဦးမယ်”

“အေးပါ”

မိခင်ကိုမှာနေသည့်အပြင် စိတ်မချ၍ ပိုးဥကိုထပ်မှာနေပြန်ရာ ပိုးဥက အေးပါဆိုမှ ဂျှင့်ဆွဲပြီး ပြည့်စုံထွက်ခဲ့လာလိုက်သည်။

ပြည့်စုံကို ကြည့်ပြီး ငိုရန်ပင်ပိုးဥမေ့သွားရသည်။ သူမအတွက်နှင့်ဒေါသထွက်နေပုံက လူဘဲထသတ်တော့မည်ပုံ၊ ဒီလိုဒေါသထွက်တာတခါမှ မကြုံဘူးတော့ ပိုးဥလန့်တောင်လန့်သွား၏။

ဒါနဲ့ဘဲ အဲ့ဒီညမှာကြီးနုနဲ့ပိုးဥအိပ်ဖြစ်သွားသည်။

ကြီးနုက ဘာမှတွေးမနေနဲ့အိပ်ပျော်အောင်အိပ်ဆိုပေမယ့် ပိုးဥအိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့၊ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်လို မာန်ဖီကာဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေသော ဒေါ်စိန်မယ်ရဲ့မျက်နှာကြီးက အခုဘဲ အနားမှာလာပြောနေသရောင်။

ကြီးနုကတော့ပြောတာဘဲမနက်ကျအခြေအနေထင်

မျိုးပြောင်းသွားနိုင်သတဲ့၊ ပြောင်းလွဲသွားတဲ့အခြေအနေက
ကောင်းသော ပြောင်းခြင်းဆိုပါက ပိုးဥဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရပါ
ပြည့်စုံကလက်မခံရဘူးလို့ ပြောသွားတာ၊ ဒီလိုတွေးလိုက်မှ
ပြည့်စုံရဲ့ ဒေါသမျက်နှာကိုပြန်မြင်မိပြီး ပိုးဥပြီးလိုက်မိလေသည်။

ခြံထဲက တဲပေါ်မှာ ဘယ်လူးညာလိုန့်ဖြင့် ပြည့်စုံအိပ်
မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

ပိုးဥကိုစွကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကူညီနိုင်မလဲလို့ စဉ်းစားကာ
အတွေးနယ်ချဲ့နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ပိုးဥကိုပြောခဲ့မိတဲ့စကားကသူများတွေကြားရင် ရယ်စ
ရာများဖြစ်နေရော့မလား။

သူတို့ဘက်က အပြောင်းအလဲဖြစ်လဲ လက်မခံနဲ့ တ
ခြားနည်းနဲ့ ကျောင်းတက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်ဟုပြောခဲ့မိပြီ

ပိုးဥကို ကူညီဖို့ မပြောနဲ့ကိုယ်ကိုတိုင်တောင် အဝေး
သင်နှင့် ကျေနပ်လိုက်ရမည့်အဖြစ်။

သားအမိနှစ်ယောက်စားဝတ်နေရေးအပြင် ပညာရေး
ပါတစ်ယောက်တည်းရုန်းကန်နေရတဲ့ဘဝမှာ အများနည်းတူ
လွတ်လပ်စွာ ပညာသင်ယူခွင့်မရသည့်အနေအထား ဒါကိုကယ်
တင်ရှင်ကြီးပုံစံနှင့်ပြောခဲ့လိုက်ကာ ပိုးဥကတော့ထင်မှာဘဲ ပြည့်
စုံတစ်ယောက်ဟာဒရရွှင်စေး တိုက်ကျွေးသွားတယ်လို့၊

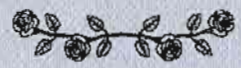
ပြောခဲ့တုန်းကတော့ ရင်ထဲကတကယ့်စေတနာအစစ်
အမှန်နဲ့ပါ၊ ပိုးဥအစား မခံနိုင်လွန်းလို့အားပေးခဲ့တာလဲ ဖြစ်၏။
တကယ့်လက်တွေ့မှာက ကိုယ်တိုင်တောင် မနည်းရပ်တည်နေ
ရတာ အပြောနဲ့အလုပ်ဘယ်ဟာက သက်သေထူမလဲမပြော
တတ်တော့၊

တွေးရင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ်ဒေါသထွက်လို့မဆိုး၊ တော်ရုံ
ငွေကြေးနဲ့ ပိုးဥကျောင်းစရိတ်ရမယ်ဆိုပါက မိမိအနစ်ခံပြီး ပညာ
ဆက်မသင်ဘဲ ပိုးဥကိုသာ ပညာဆက်သင်ခိုင်းလိုက်မည်ဟု
တွက်ထားမိသည်။

အပြင်းပျဆုံးဆန္ဒတွေရှိနေသော်လည်း စိတ်ကူးယဉ်
တာတောင်အချိန်ပြည့်မယ့်ခိုင်သူမို့ ပြောနေလည်း စေတနာ
စကားက လောကွတ်စကားသာဖြစ်ရော့မည်။

အစကတော့ ပြည့်စုံတွေးမိသည်ကလောကကြီးက
နေတတ်လဆင်ကျေနပ်စရာပါဟု

တကယ်လည်းကိုယ့်ဘဝကိုကျေနပ်အောင် နေတတ်သ
လိုနေခဲ့သူပင်၊ အခုမှပိုးဥကြောင့်လောကကြီးကိုလား ကံကြမ္မာ
ကိုလား ကိုယ့်ကိုကိုယ်လားတောင် မပြောတတ်လောက်အောင်
စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်ခါ တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ
ရလေသည်။

အခန်း(၃)

မနက်အိပ်ရာကနိုးသည်နှင့် ပိုးဥသုမအိမ်ဘက်သို့ ပြန်ကူးလာခဲ့ပြီး ထမင်းချက်ရန် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရင်း ညကအကြောင်းတွေကိုသာ စဉ်းစားနေမိလေသည်။

ထမင်းချက်ချင်စိတ်မရှိသေးတာကြောင့် ရေကပြင်မှာ ထိုင်ပြီး အဝေးကိုငေးနေမိသည်။

ထိုစဉ်

“ပိုးဥ . . . သမီးရေ နိုးနေပြီလား”

ခေါင်းကမတ်ကနဲထောင်လာပြီး အိမ်ရှေ့ကိုလှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရင်း အဘကောင်းနဲ့တူတယ်ဆိုပြီး ခပ်သွက်သွက်ထ၍ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းအဘကောင်းဖြစ်နေတာကြောင့်

“လာလေအဘ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .”

“အိမ်ပေါ်ရောက်မှပြောမယ်သမီးရယ်”

ဦးဖိုးကောင်းအိမ်ပေါ်သို့ တက်လာကာ ဘုရားခန်းရှေ့ဖျားပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး၊

“မနေ့ကကိစ္စအတွက် သမီးကိုအဘလာတောင်းပန်တာ”

ဦးဖိုးကောင်းစကားစလိုက်လျှင် ပိုးဥမျက်လုံးပြူးသွားရ၏။ စကားအစကိုက အားနာမှုတွေဖြစ်စေခဲ့ပါပြီ လူကြီးကိုယ်တိုင်က လာတောင်းပန်ရတယ်လို့၊

အဲ့ဒါကြောင့် ပျာပျာသလဲပင်။

“ဟာမဟုတ်တာအဘကလဲ . . . အဘကဘဲသမီးကို လာတောင်းပန်ရတယ်လို့ . . . သမီးနားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ပျာပျာသလဲပြောလိုက်တဲ့ပိုးဥကို ဦးဖိုးကောင်းခေါင်းတခါခါလက်တခါခါဖြင့်၊

“မဟုတ်သေးဘူးသမီး . . . အဘစကားကိုနားထောင်ပါဦး . . . မနေ့ကသမီးဒေါ်လေးရှေ့မှာမို့ သမီးဘက်ကနေဘာမှဝင်မပြောခဲ့တာသမီးတမျိုးထင်သွားမလားဆိုပြီး တစ်ညလုံးကိုအိပ်မပျော်ခဲ့တာ . . . မယ်စိန်အကြောင်းလည်း သမီးသိဖို့ဝယ်မှတ်လားငါ့စကားနွားရတယ်ပြောချင်တာ . . .”

ကြောင့်စကားနည်းရန်ဆဲအဘနေလိုက်မိတယ်... နောက်မှ အဘသူ့ကိုနားဝင်အောင် ပြောပြတော့လဲ လက်ခံသွားပါတယ် ကွယ်... အဲ့ဒါကြောင့်အဘသမီးဆီထွက်လာခဲ့တယ်”

အဘကောင်းစကားတွေက ပိုးဥကိုအသက်ရှူဖို့ပင်မေ့ စေလောက်သည်။ ရှေ့ဆက်ကြားရမှာတွေက ကြီးနုပြောသလို ပြောင်းလွဲလာမည့်အခြေအနေတွေများလား၊ ပိုးဥအသက်ပင် မရှူမိ၊ အဘကောင်းကိုသာ မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေမိ သည်။

“ကိုဖိုးကောင်းရောက်နေသလား... စကားပြောသံ တွေကြားလို့ ကူးလာခဲ့တာ”

အသံနှင့်အတူ ဒေါ်တင်နုအိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့ သည်။

“ဟုတ်တယ်မတင်နုရေ... မနေ့ညနေက မယ်စိန် ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာလုပ်လိုက်တာ ပိုးဥလေးစိတ်မကောင်းဖြစ် သွားတယ်လေ... အဲ့ဒါကြောင့် မနက်မိုးလင်တယ်ဆို ထွက် လာပြီး ကလေးကို ရှင်းပြနေရတာ”

“ပြောပါဦး... မယ်စိန်ကဘာတဲ့လဲ”

ပိုးဥဘေးတွင်ဝင်ထိုင်ရင်း ဒေါ်တင်နုမေးလိုက်မိသည်။

“ပထမတုန်းကတော့ သူပြောတာအမှန်ဆိုပြီး လက်သီး

လက်မောင်းတန်းနေတာလေ... နောက်မှကျုပ်ရှင်းပြတာကို လက်ခံသွားတယ်... အလကားပါ မတင်နုရယ်... ဘာမှရှေ့ နောက်သိတဲ့မိန်းမ မဟုတ်ပါဘူး”

ပိုးဥ ပြုံးလိုက်မိသည်။ မိန်းမရှေ့မှာတုန်းကဖြစ်နေလိုက် တဲ့ပုံအခုတော့ဖြင့် သူကဘဲနိုင်ရသလိုလို တတ်လဲတတ်နိုင်တဲ့ အဘကောင်းပါလားလို့ တွေးလိုက်မိ၏။

“ဆက်ပြောပါဦး... ကိုဖိုးကောင်းရယ်”

“ပိုးဥအဖေနဲ့ပေးထားတဲ့ ဂတိကလည်းရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား အဲ့ဒါကိုတော့ ကျုပ်ဂတိဗဗျာန်ချင်ဘူး... ကလေး ရဲ့ပညာရေးကလည်း ပေါ့ပေါ့ဆဆလုပ်လို့မဖြစ်ဘူးလေ... ဒါကြောင့် မယ်စိန်ကိုနားဝင်အောင် ပြောရတော့တာပေါ့... ပြောလိုက်တော့လည်း သဘောပေါက်လွယ်သားနဲ့ တဖက်သား စိတ်ဆင်းရဲအောင်ဖြင့် တယ်လုပ်ချင်တဲ့မိန်းမ... အကျင့်က ဘယ်တော့မှ ပျောက်မှာမဟုတ်ဖူး”

“အဲ့ဒါကထားပါကိုဖိုးကောင်းရယ်... ရှင်တို့ဘက် က ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ကူညီပံ့ပိုးဖို့ ရည်ရွယ်ထားသလဲ... ကျွန်မတို့က ဘာမှမတတ်နိုင်လို့ ဒီအတိုင်းကြည့်နေရတာ... ကလေးအတွက် တစ်နေ့မှစိတ်ချမ်းသာတာမဟုတ်ဖူး”

မျက်ရည်စမ်းတမ်းစမ်းတမ်းဖြင့် ရင်ဖွင့်နေတာ

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်တင်နုကို ဦးဖိုးကောင်းစာနာစွာကြည့်၍။

“ကျုပ်ပုံပိုးစရာမလိုပါဘူး... ဒါပေမဲ့စိတ်ကူးထား
ဘဲအတိုင်း ပိုးဥပိုင်တဲ့လယ်ဧကနှစ်ဆယ်ကို သီးစားချလိုက်ရင်
စာသင်နှစ်တနှစ်စာလုံလောက်တန်ကောင်းပါရဲ့”

“အင်း... အဲ့ဒီလိုဖြစ်ရင်မဆိုးဘူး ကိုဖိုးကောင်းရေ
... ဒါနဲ့ဥယျာဉ်ခြံကရော”

“ဒီလိုဆို... ရှင်တို့ဘက်က ဘယ်သူမှကန့်ကွက်မဲ့သူ
မရှိတော့ဘူးပေါ့နော်... ဒီလိုမေးရတာကလဲ... ကိုယ်ကမ
ကူညီနိုင်ပေမဲ့ကလေးကိုတော့ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူးလေ...
အဲ့ဒါကြောင့် ကလေးပညာသင်နေချိန်မှာ ဘာပြဿနာမှ ဖြစ်
မလာအောင် ကြိုပြီး မေးထားရတဲ့သဘောပါ”

“ဟာ... အဲ့ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ မယ်နုရယ်...
မယ်စိန်နောက်ထပ်ဘာမှကိုဝင်မစွက်စေရတော့ပါဘူး”

လူကြီးတွေအပြန်အလှန်မပြောနေသမျှကို ဘေးကနေ
နားထောင်ပြီး ပိုးဥရင်တွေခုန်နေမိသည်။

ပြည့်စုံက လက်မခံရဘူးလို့ပြောထားတာကို ဘယ်လို
ငြင်းရပါမလဲ လက်ရှိအနေအထားက ပိုးဥငြင်းနိုင်စွမ်းမရှိ၊ မနေ
ကနင့်နင့်သီးသီးအပြောခံလိုက်ရလို့ နာကြည်းနေသမျှတွေ၊ ကြား
နေရတဲ့စကားတွေကြောင့် အဖေ့ဆန္ဒတွေကို အကောင်အထည်

ဖော်နိုင်တော့မှာပါလားဆိုတဲ့ အသိကထိန်းချုပ်ထားလို့လား
မပြောတတ်ချေ၊ ဘာမှကိုဝင်မပြောမိ၊ ပြည့်စုံနားလည်တန်
ကောင်းပါရဲ့လို့ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင်တွေးလိုက်မိသည်။

“သမီးပိုးဥ... ဘာတွေတွေးနေလဲ... သမီးအဘ
ကောင်းပြောနေတယ်လေ”

“ရှင်... ဘာ... ဘာပြောလိုက်တာလဲအဘ”

အတွေးလွန်နေရာကကြီးနု ပခုံးကိုလှမ်းပုတ်လိုက်မှ
ပိုးဥအသိပြန်ကပ်လာကား အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြန်မေး
လိုက်ရ၏။

“သမီးမနေ့ကကိစ္စတွေကို ပြန်တွေးနေသလား... ဒါ
တွေကိုသမီးပြန်တွေးနေရင်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာဘဲ
အဖတ်တင်မှာပေါ့ကွယ်... ရှေ့ကိုဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာကို
သာစဉ်းစားပါတော့သမီးရယ်... ကျောင်းကိစ္စတွေစုံစမ်းတာ
တို့ယူသွားရမဲ့ပစ္စည်းတွေအခုတည်းက စုဆောင်းတာတို့ သမီး
လုပ်သင့်ပြီ... မတင်နုတို့လည်း တတ်နိုင်သလောက် ကူညီ
လိုက်ပါဦးဗျာ... ရော့... လောလောဆယ်သမီးလိုတာလေး
တွေဝယ်ဖို့ငွေတစ်သိန်းအဘယူလာတယ်”

ရှေ့ကိုဘုတ်ကနဲကျလာတဲ့ ပိုက်ဆံအထုပ်လိုက်ကို ပိုးဥ
ငေးကြည့်မိသည်။ ယူရမှာကို မစွဲရဲ၊ မယူလို့လည်းမဖြစ်ပြန်။

သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်နဲ့အတူ နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့အဖေဓာတ်ပုံဆီ
ပိုးဥအကြည့်ရောက်ရလေသည်။

ဓာတ်ပုံထဲက အဖေကပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ပြီး ယူလိုက်လေ
သမီးလို့ ပြောနေသရောင်၊ အဖေဖြစ်စေချင်တဲ့ဘဝကို ဖြစ်
အောင်ကြိုးစားနေသမီးလို့ ပြောနေသည့်နှယ်၊ ကျလုလုမျက်
ရည်တွေကို မျက်လုံးမှိတ်ပြစ်လိုက်ပြီး တားဆီးလိုက်ရလေသည်။

မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ပြန်ကြည့်လိုက်တိုင်း အဖေက ပြုံးခွင်
စွာကြည့်နေမြဲ၊ သမီးအဖေကိုချစ်ရင် သမီးဘဝတိုးတက်အောင်
ကြိုးစားနေလို့ ပြောနေလေသလား၊ ပိုးဥအံ့ကိုကြိတ်လိုက်ပြီး
အဘကောင်းဘက်ကို မျက်နှာပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“သမီးဆန္ဒအတိုင်းသာဆို မနေ့ကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း
ပညာဆက်သင်ချင်တဲ့စိတ်မရှိတော့တာ အမှန်ဘဲအဘကောင်း
. . . သေသွားတဲ့အဖေဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်လွန်းလို့ ဒီပိုက်
ဆံတွေကို မယူမဖြစ် ယူရမှာပါ. . . မာနနဲ့တင်းခံရအောင်က
လည်း သမီးမှာဘာအခြေအမြစ်မှ ရှိမနေတော့ ဒေါ်လေးပြော
လိုက်တဲ့စကားတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်
တော့ပါဘူးအဘကောင်းရယ်”

“အေးပါ. . . အေးပါ. . . စိတ်မကောင်းစရာတွေကို
ဆက်တွေးမနေနဲ့တော့. . . ရှေ့လျှောက်သမီးဘဝလေးအေးချမ်း

ပြီလို့သာတွေးလိုက်ပါသမီးရယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်း၍ ပိုးဥခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရ
သည်။

“ဒါဆို. . . အဘကောင်းပြန်မယ်”

“သမီးကို ဆရာမက ခေါ်ထားသေးတယ်. . . အဲ့ဒီကို
သွားမလားလို့”

“ဟုတ်လား. . . ဘာပြောမလို့လဲမှမသိတာ. . . သွား
လိုက်ဦးလေ. . . မတင်နုကလေးကို လိုတာလေးတွေ ကူညီ
လိုက်ပါဦး”

“ပူမနေပါနဲ့ ကိုဖိုးကောင်းရယ်. . . ကျုပ်တို့ကလူအား
ဘဲကူညီနိုင်တာဆိုတော့ ကိုယ်လုပ်နိုင်တာလေးတွေ ပိုင်းလုပ်
ပေးရမှာပါဘဲ”

“အေးကောင်းတယ်. . . ကောင်းတယ်”

ဦးဖိုးကောင်းခြံပြင်ရောက်သည်နှင့်

“ကဲ. . . သမီးလေးမနေ့ကကိစ္စကိုဒီနေ့ထိ သယ်မလာ
နဲ့တော့ကွယ်. . . မနက်ဖြန်ကစပြီး ငါ့သမီးလေးဘဝကို တစ်က
ပြန်စရလိမ့်မယ်. . . ဒီလောက်အခက်အခဲကြားက သင်ယူရမဲ့
ပညာကို သမီးလေးလေးနက်နက် ကြိုးကြိုးစားစားသင်ယူခါ

www.burmeseclassic.com

... ဒါမှလည်းသမီးဘဝလေးနောင်ရေးစိတ်အေးရမှာ... အခွင့်အရေးဆိုတာနှစ်ခါမရတတ်ဖူးသမီး... တစ်ခါသာရတဲ့အခွင့်အရေးကို မိမိရရဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်မှ တန်ကာကျမှာ... ကြီးနုပြောတာသဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လားသမီး”

နဖူးက ဆံစများကို သပ်တင်ပေးရင်း ဒေါ်တင်နု စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဆုံးမနေသည်ကို ပိုးဥပြုံးပြုံးလေးနားထောင်လျှက် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

“ကြီးနု... ပြည့်စုံသိရင် သမီးကို စိတ်ဆိုးမလားမသိဘူးနော်”

သူ့စကားကို နားမထောင်ရကောင်းလားဆိုပြီး ဒေါသပုန်ထမှာစိုးသဖြင့် ပိုးဥမေးမိခြင်းဖြစ်သည်။

မနာတတ်ရန်ကောဟု အပြစ်တင်မှာကိုလည်း မြင်နေမိ၏။

စိုးရိမ်စိတ်များနေသော ပိုးဥကိုဒေါ်တင်နုရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ဖက်၍။

“သူစိတ်ဆိုးလဲခဏပေါ့သမီးရယ်... မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြောသွားတာဆိုပေမဲ့ တကယ်တန်းကျသူလဲ ဘာမှလုပ်ပေးနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ... သူ့ကိုယ်သူတောင် အနိုင်နိုင်ရယ်... သမီးသူငယ်ချင်းကို ကြီးနုကြည့်ပြောလိုက်ပါမယ်... ဆရာမ

ဆီသွားမယ်ဆိုတာ သွားလိုက်ဦး”

“ဆရာမဆီနောက်မှသွားမယ်ကြီးနုရယ်... သမီးပြည့်စုံဆီသွားလိုက်ဦးမယ်... သူ့အတွက်ထမင်းချိုင့်ယူသွားပေးရမလား”

“အေး... ယူသွားပေးမယ်ဆို အဆင်ပြေတာပေါ့... ဒီနေ့ငှက်ပျောခိုင်တွေ့ခဲ့တဲ့ရမယ်ပြောဘယ် ထမင်းပြန်စားနိုင်မယ်မထင်ဘူး”

“ဒါဆိုကြီးနု ထမင်းချိုင့်အရန်သင့်သွားထည့်ပေးထား... သမီးတံခါးတွေပိတ်ပြီးကူးလာခဲ့မယ်”

အိမ်တံခါးတွေပိတ်ပြီးသည်နှင့် ပိုးဥတဖက်ခြံသို့ ပြန်ကူးလာပြီး။

“ကြီးကြီးနုရေ... ထမင်းချိုင့်ပြီးရင်ပေးလေ... သမီး သွားတုမယ်”

“ရော့သမီး... သမီးအတွက်ပါပိုထည့်ပေးလိုက်တယ်... ဒီမနက်သမီးထမင်းမချက်ဖြစ်ဘူးမှတ်လား”

အလိုက်သိလွန်းသောကြီးနုကို ပိုးဥ ရှက်ဝဲဝဲလေးပြုံးပြလျှက် ထမင်းချိုင့်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“သွားမယ်နော်ကြီးနု”

“အေးအေး”

ချိုင့်လေးဆွဲကာ ထွက်လာပြီး ရွာလည်လမ်းမကြီးက သွားလျှင် အဘကောင်းတို့ အိမ်ရှေ့ကဖြတ်နေရမည်ဆိုသော ကြောင့် ဖြတ်လမ်းကနေ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ခဲ့မိသည်။

ဖြတ်လမ်းကဆို ပြည့်စုံရုံခြုံအနောက်ပေါက်ကို တိုက် ရိုက်ရောက်မည်၊ အနောက်ပေါက်က ဝင်လာတာဆိုတော့ အမှတ်တမဲ့မို့ ဒင်းသတိထားမိစရာအကြောင်းမရှိ၊ တိတ်တိတ် လေးသွားမှဟု တွေးကာ ပိုးဥပခုံးလေးတွန့်လျှက် ပြုံးမိသွားရ သည်။

ပိုးဥကို တွေ့လျှင် အံ့ဩသွားမည့်ပြည့်စုံမျက်နှာကြီးကို ပါမြင်ယောင်လိုက်မိ၏။

ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီခြံထဲမှာ ပိုးဥတို့နှစ်ယောက် မျောက် ရှုံးအောင်ဆော့ခဲ့ကြတာ တစ်နေ့မှမမေ့၊ အရွယ်ရောက်လာက တည်းက သိပ်မရောက်ဖြစ်တော့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှသာ တစ်ခါတစ်ရံရောက်ဖြစ်သည်။ အခုလည်း ဒီမနက်ကိစ္စကို ရှင်း ပြရန် ခြံထဲမှာသာအနေများသော ပြည့်စုံဆီ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

အနောက်ဖက်တံခါးဖွင့်ထားတာမို့ အလွယ်တကူပင် ပိုးဥဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ငှက်ပျောမြောင်းများဘေးမှ လူသွားလမ်း လေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လိုက်ကြည့်သော်

လည်း ပြည့်စုံအား အရိပ်အရောင်မျှပင်မတွေ့။

ကြီးနုပြောတော့ ဒီနေ့ငှက်ပျောခိုင်တွေခုတ်မှာဆိုပြီး ခုတ်ထားတာလဲမတွေ့ရ။

တစ်ခြံလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်လို့ ဘယ်များသွားနေပါ လိမ့်။

ဒီဘက်မှာမတွေ့တော့လည်း ပန်းခင်းတွေဘက်သွားမှ ဟုတွေးကာ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ အသံပေးလာမိ၏။

“ပြည့်စုံရေ... ပေးပြည့်စုံ”

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ခြံကြီးထဲမှာ ဒီလောက်အော်နေတာ တောင် ပြန်ထူးသံမကြားရ ပိုးဥကျွဲမြီးတိုချင်လာသည်။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ခေါင်းကိုတစ်ချက်ကုတ်လိုက်ပြီး စပယ် ပင်တွေဘက်ဆက်လျှောက်ခဲ့ရာ၊ အလိုလေးလေး... ဒီ လောက်အော်နေတာဘယ်ကြားပါမလဲကိုယ်တော်ချောက... သစ်ပုံးပေါ်မှာ အကျအနထိုင်ပြီး စပယ်ပင်တွေကို ငေးနေလိုက် တာ အသက်မှရှိသေးရဲ့လားမသိ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင်မေ့နေ တဲ့ပဲ၊

ပိုးဥခြေဖျားလေးထောက်ပြီး လျှောက်သွားကာ သူ့ နောက်မှာ ရပ်နေလိုက်သည်။

ဒါတောင်သိပုံမရ

ပိုးဥမျက်မှောင်လေးကုတ်သွားရသည်။ ဟုတ်မှဟုတ်
သေးရဲ့လားဆိုပြီး ပခုံးကိုပုတ်လျှက်။

“ဟဲ့. . . ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ”

“ဟ. . . ဟာ. . . ပိုးဥ. . . လန့်လိုက်တာနာမ ရယ်”

ပြုန်းကန်မို့ တွေးနေငေးနေသော ပြည့်စုံတစ်ယောက်
တကယ်ပင်လန့်သွားကာ ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းကန်ထရပ်လိုက်မိ
သည်။

ပိုးဥကိုလည်း အူကြောင်ကြောင့်နှင့်ကြည့်နေမိ၏။

“ဘာ. . . ငနာမလဲ. . . ငါခေါ်နေတာကိုမကြားဘဲ
တွေ့ချင်ရာတွေ့နေပြီးတော့များ. . . ပြော. . . ဘာတွေ
တွေ့နေလို့ ခေါ်မကြားအော်မကြားဖြစ်နေရတာလဲ”

“ပြောတာပေါ့ဟာ. . . နားပါဦး. . . လာ. . . ဒီနား
ကနေရိပ်တယ်. . . ထိုင်. . . အဲ့ဒီသစ်မြစ်ပေါ်မှာ. . . လက်ထဲက
ထမင်းချိုင့်ကငါ့အတွက်လား”

“ဟုတ်ပ. . . ငါနှင့်ဆီလာမလို့လုပ်နေတာနဲ့. . . ကြီးနု
ကယူသွားပါဆိုလို့ယူလာတာ. . . ပြောလေဟာ. . . ဘာတွေ
တွေ့နေတာလဲဆိုတာ”

“နင်ကလည်း. . . ငါကဘာတွေ့ရမှာလဲ ငါ့အကြောင်း

ကဘာမှတွေ့စရာမရှိဘူး. . . နင့်အကြောင်းကိုတွေ့နေတာ. . .
အခုဘဲပြန်လာတော့မလို့ပါဟာ အတွေးလွန်သွားတာနဲ့”

“ကြီးနုပြောတော့ဒီနေ့ပျောခိုင်တွေ့ခုတ်မလို့ဆို ခုတ်
ထားတာလဲမတွေ့ပါလား”

“ငှက်ပျောခိုင်က ဝယ်သူလာမှ ခုတ်ပေးရမှာသူတို့မလာ
သေးတာနဲ့ ဒီနားလာထိုင်နေတာ. . . ပြောပါဦးနင်ကရောငါ့ဆီ
ကိုဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲ”

“ငါလည်းနင့်ကိုပြောစရာရှိလို့လာတာပေါ့ပြည့်စုံ ရယ်”

“ဘာလဲငါမနေကပြောတဲ့ ကိစ္စမေးမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်. . . အဲ့ဒီကိစ္စဘဲဒါပေမဲ့ နင့်ကို မေးမလို့
မဟုတ်ပါဘူး. . . နင်ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်တာငါသိနေတာဘဲ. . .
အားပေးစကားပြောသွားတာကိုဘဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီဟယ်
. . . ငါမေးလိုက်ရင်နင်စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ အဲ့ဒီအ
ကြောင်းကို ဟဘို့တောင်စိတ်မကူးဘူး အခုလာတာက ကြီးနု
ပြောတဲ့အပြောင်းအလွဲကိစ္စ”

လေသံအေးအေးလေးနဲ့ပြောပြနေသောပိုးဥကို ပြည့်စုံ
မျက်တောင်မခတ်တမ်းစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“ဟဲ့. . . ငါပြောတာကြားရဲ့လား. . . ဘာလဲငုတ် တုတ်
ကြီးအသက်ပျောက်သွားပြီလား”

“အေး . . . အဲဒါ သလို အသက် ပျောက် သွားရင် လဲ အကောင်းသားဘဲ . . . အခုတော့အသက်ရှင်ရက်နဲ့ဘာမှကိုအ သုံးမကျဖြစ်နေတာက လူဖြစ်ရကျိုးမနပ်လိုက်တာ တကယ်ဘဲ ဟာ . . . လူဖြစ်ရုံးတယ်”

အေးမလိုအားမရဖြစ်နေသော သူ့ဘဝကိုညည်းညည်း ညားညားဖြင့် ပြည့်စုံပြောလိုက်မိသည်။

ပြည့်စုံကို ပိုးဥကြည့်၍ အေးပေးနှစ်သိမ့်ပိုးလေးဖြင့် ပြောတတ်သလောက် ပြောလိုက်မိသည်။

“စိတ်ဓာတ်ကျရန်ကောပြည့်စုံရယ် . . . နင်လဲနှင့်အ စွမ်းအစရှိသလောက်ကြီးစားနေတာဘဲမဟုတ်လား . . . ကြီးစား သလောက်လဲ ဖြစ်သင့်သလောက်ဖြစ်နေတာဘဲလေ . . . ဒီ ထက် ပိုလိုချင်ရင်လို့တော့ ဘယ်ရပါမလဲ . . . အစကတည်းက ဘို့များမိဘတွေက မပြည့်စုံမကြွယ်ဝခဲ့တော့ ဒီလောက်တော့ အခက်အခဲရှိမှာဘဲပေါ့ဟယ်”

ပိုးဥစကားကမှန်နေသော်လည်း ကိုယ့်ကိုကို စိတ်တိုင်း မကျမှုက လျော့ပါးသွားငြိမ်းမရှိတာကြောင့် ခေါင်းကိုမော့၍ အသက်ကိုတစ်ကြိမ်ပြည့်စုံရှုလိုက်ရင်း။

“နင်ပြောသလိုဘဲ ငါ့ဘဝအစတည်းက မပြည့်စုံခဲ့တာ ကိုမေ့နေလို့ မဟုတ်ပါဘူး . . . အစစမပြည့်စုံခဲ့တဲ့ငါ့ကို . . . ငါ

မိဘတွေက ပြည့်စုံအောင်လို့ ဆိုပြီးနာမည်လေးတစ်လုံးပေးခဲ့ တာနဲ့တင် ငါကျေနပ်နေခဲ့သူပါ . . . နာမည်က ပြည့်စုံအောင် . . . ဘဝကဘာမှမပြည့်စုံခဲ့ပေမဲ့ ကြိုးစားရုန်းကန်ရင်းဘဝကို ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်တဲ့စိတ်ဓာတ်မွှေးမြူခဲ့တဲ့သူပါ . . . အခုဟာက နင့်ဘဝလေး တိုးတက်မြင့်မားဘို့ကို ကူညီချင်တဲ့ဆန္ဒအပြည့်အဝ ရှိပေမဲ့ ဘာမှမကူညီနိုင်တာမို့ ငါစိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေတာပါ ပိုးဥရာ”

တည်ကြည်ခန့်ငြားတဲ့ပြည့်စုံရဲ့ မျက်နှာမှာ အလိုမကျမှု စိတ်တိုင်းမကျမှုတွေကြောင့် မှန်ကုပ်ရှုနဲ့တွဲနေ၏။

“ငါ့အတွက်နဲ့နင်ဒီလောက်စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ ပြည့်စုံ . . . အခုငါလာတာအဲ့ဒီကိစ္စပြောမလို့ပါဆို”

“အေး . . . ပြောစမ်းပါဦး . . . နင်ခုနကပြောတာ ဘာတဲ့အမေပြောတဲ့အပြောင်းအလွဲကိစ္စဟုတ်လား . . . ဘာလဲ . . . သူတို့အကူအညီကို နင်ယူလိုက်ရပြီပေါ့ဟုတ်လားပိုးဥ”

အေးအေးချမ်းချမ်းပြောနေရာက ရူးရှူးရှဲရှဲထဖြစ်သော ပြည့်စုံကို ပိုးဥမျက်လုံးလေးပြူးလျှက်ကြည့်ပြီး။

“အေးဟုတ်တယ်ပြည့်စုံ . . . လက်ခံလိုက်ရပြီ . . . နင်အပြစ်တင်လဲငါခံပါမယ် . . . ကြီးနုကလည်းလက်ခံလိုက်ပါ ဆိုလို့”

“ဘာပြောတယ်... နင့်မှာနာတတ်တဲ့စိတ်မရှိဘူး လား ပိုးဥ... မခံချင်စိတ်တွေဘယ်ပျောက်ကုန်ပြီလဲ”

မခံချိမခံသာပြောနေသော ပြည့်စုံကို ပိုးဥစိတ်မဆိုးပါ။ စေတနာဒေါသမှန်းသိနေသည်ဘဲ

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲပြည့်စုံ... ငါ့မှာနာတတ်တဲ့စိတ်မခံချင်တဲ့စိတ်အပြည့်ရှိတာပေါ့... အဲ့ဒီမခံချင်တဲ့စိတ်မနာတတ်တဲ့စိတ်က ငါ့ကို ဘာအထောက်အကူမှ မပြုကြဘူးလေ... အခုရင်ဆိုင်နေရတဲ့ငါ့ဘဝက အောက်ကြိုခံသင့်ခံမဲ့ဘဝဖြစ်နေတယ်... အဓိကဖြစ်နေတာက အဖေ့ဆန္ဒပြည့်ဝစေချင်တဲ့အချက်ပဲ... စိတ်ချပါပြည့်စုံ... ငါ့ရင်ထဲအနာက ဘယ်တော့မှ ကျက်မဲ့အနာမဟုတ်ပါဘူး... ကျက်တော့မယ်ထင်တိုင်းလည်း အနာကိုအပ်နဲ့ဆွသလိုအမြဲ သတိပေးနာကျင်နေမဲ့သူပါ... အေး... ငါ့ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို ရောက်ဖို့ မနေ့ကအပြောခံလိုက်ရတဲ့စကားလုံးတွေကတော့... ငါလျှောက်လှမ်းရမဲ့လှေခါးထစ်တွေအဖြစ် အသုံးဝင်သွားခဲ့ပြီပြည့်စုံ... အဲ့ဒီစကားတွေကို အမြဲပြန်ကြားပြီး... မခံချင်စိတ်နဲ့ငါ့ကြိုးစားပြမယ်... ငါ့ကြိုးစားမှုတွေအောင်မြင်တဲ့တစ်နေ့ကြည့်နေ... နင့်သူငယ်ချင်းရွှေပိုးဥဆိုတဲ့ပိုးဥ... ဘယ်လိုလက်တုန့်ပြန်မလဲဆိုတာ... အဟင်... အခုလဲအရူးတုတ်နဲ့အရူးအရိုက်ခံရတာပါ

... ဒါလဲ... ကိုယ့်အစွမ်းအစမှ မရှိတာကိုး... သူများအပြစ်မဟုတ်ပါဘူး”

မာန်တွေထန်တွေနဲ့ပြောနေသောပိုးဥကို မျက်နှာလွဲထားရာမှ ပြည့်စုံပြန်လှည့်ကြည့်လျက်

“အေးပေါ့လေ... ငါကနင့်ကို ဘာမှအကူအညီမပေးနိုင်တော့ တားဘို့လည်းအင်အားမရှိပါဘူး... နင်ပြောသလိုနှင့်ရင်ထဲက အနာကျက်မသွားဘို့ဘဲလိုတယ်... မြဲနေတာကိုလဲ ကျက်တယ်လို့ ထင်မနေနဲ့ဦး... မြဲတာကိုမြဲမှန်းသိဘို့လိုတယ်နော်... တော်ကြာမှ နှာစီးမနေနဲ့”

“အောင်မာ... ငါကဘာကိစ္စနှာစီးနေရာမှာလဲ... နင်ကငါပြန်ပြောမှကြားရတဲ့သူပါပြည့်စုံ... လက်တွေ့အပြောခံခဲ့ရတာကငါပါဟဲ့... ဒါတောင်မှမမှတ်ရင် အဲ့ဒီအချိန်ကျနင်ကြိုက်သလိုပြော... ငါထင်တယ်... နင်ငါ့ကို အဲ့သလိုပြောတော့မယ်ဆိုတာ”

အထင်သေးရန်ကောဆိုသောစိတ်ဖြင့် ပြည့်စုံကို အနည်းငယ်တော့ ပိုးဥဒေါသထွက်မိသည်။ စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်မိ၏။ သူတစ်ပါးအကူအညီကို အတတ်သာလို့ ယူရမှာထက် အဲ့ဒီဒေါ်စိန်မယ်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုမှ အကြောင်းအပေါင်းမသင့်တာကိုသိလျက်နှင့် ပြောရက်တယ်ဆိုပြီး ဝမ်းနည်းလာမိသည်။ အဲ့ဒီ

မိန်းမကြီးကို ပိုမပတ်သက်ချင်သေး။

ဒီတော့ မျက်ရည်ကစဲချင်လာ၏။

အသံတွေတုန်ပြီး မျက်ရည်ဝဲနေတဲ့ပိုးဥကိုကြည့်ပြီး ပြည့်စုံပြုစုပေးပြတ်ဖြစ်သွားကာ မနည်းချောယူရတော့သည်။

“ဟာ... မငိုနဲ့လေပိုးဥရာ... ငါကငါ့ကိုငါစိတ် တိုင်းမကျရာက... နင့်ကိုပါဂရုဏာဒေါသောနဲ့ပြောမိသွားတာ ပါဟာ... မငိုနဲ့နော်... ငါကဒေါ်စိန်မယ်ဆိုတဲ့မိန်းမကြီးပြော တဲ့စကားကို မခံချင်လွန်းလို့ပါဟ”

“ငါကနင့်ထက်သာတယ်”

ပေစောင်းစောင်းကြည့်၍ ပိုးဥပြောလိုက်လျှင် သွားပြီး လေးနှင့်ပြည့်စုံရယ်လျှက်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ပိုးဥရယ်... နင်နဲ့ငါက သူငယ်ချင်းဆို တာထက်... နို့ဆိုဘက်ဆိုတဲ့ရင်းနှီးမှုကတခြားသူတွေထက် ပိုတယ်လေ... မောင်နှမအရင်းဆိုရင်တောင်... တစ်ယောက် နို့ပြတ်မှ နောက်တစ်ယောက်ကဒီနို့ကို ဆက်ဆို့ခွင့်ရကြတာ မဟုတ်လား... နင့်အမေမီးတွင်းထဲမှာဆုံးသွားတော့ ငါ့အမေ နို့ကိုနင်ရောငါပါ မျှဝေပြီး ဆို့ခဲ့ကြရတယ်လေ... အဲ့ဒီတော့ နင်ခံစားရတာကိုလဲ ငါမျှဝေခံစားချင်တာမလွန်ပါဘူးပိုးဥရယ်”

တိုးတိတတ်ညင်သာစွာဖြင့်ပြည့်စုံတစ်လုံးချင်းပြော

လိုက်မိသည်။

ပြည့်စုံစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ပြီမို့ ပိုးဥ ဖြတ်ကနဲမော့ကြည့်ပြီး။

“ပြည့်စုံ... ငါ့ကြောင့်နင်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်ပြီ ... ငါ့လွန်သွားတယ်ဟာ... နင့်စေတနာကို ငါသိပါတယ် တန်ဆိုးလဲထားပါတယ်... ငါ့ကိုနင်အထင်မလွဲဘို့နဲ့အထင်မ သေးဘို့တော့ တောင်းပန်ပါတယ်ဟယ်”

“အေးပါအထင်မသေးတော့ပါဘူးဖွားဘက်တော်နို့ ဆို့ဘက်သူငယ်ချင်းမလေးရယ်”

“အဟင်း... ဟင်း... နင်ကလေပြောတော့မယ် ... ဘာပြောလိုက်တယ်ခုနက... ငါခံစားရတာကိုနင်ပါမျှဝေ ခံစားချင်တယ်ဟုတ်လား... နင်ဆိုနေတဲ့နို့ကိုငါပိုင်းဆို့လို့နင်နို့ မဝတာကိုလဲထည့်ပြောဦးလေ... ဟွန်း... အဲ့ဒီတုန်းကကြီး နုပေါင်ပေါ်မှာ ငါထိုင်နေရင် နင်မကျေမနပ်နဲ့အတင်းဆွဲချတာ ကိုတော့ ငါကမေ့မယ်ထင်လို့လား... လူဆိုး... ငါကလည်း နင်ပြောသလိုပြောကြေးဆို... ငါ့သူငယ်ချင်းလေးဖြစ်တဲ့ဟောဒီ တာနို့ဆိုဘက်ကစားဖော်ကလေးကို ဘာအကြောင်းနဲ့မှ စိတ်လဲ မဆိုးဘူး... အပြစ်လဲမမြင်ပါဘူးတဲ့ရှင်... ကဲ... ကျေနပ် လား”

www.burmeseclassic.com

“ရက်(စ်) . . . ကျေနပ်တယ် . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

ခုနကအပြောအဆိုမပြေလည်တာတွေက အခုတော့ ဖြင့်နှစ်ဦးသားရယ်သံတို့ကြောင့် အရာအားလုံးငြိမ်းချမ်းသွားရ သည်။

“ဒါဆို . . . နင်ကျောင်းတက်ဖို့ပြင်ရတော့မှာပေါ့ . . . နင်အမေနဲ့တိုင်ပင်ပြီးဆက်လုပ်ချည် . . . ယူသွားရမဲ့ပစ္စည်း တွေလဲ စုံအောင်ထည့်ဦး . . . စာရင်းလေးနဲ့မှတ်ပြီး အခုတည်း ကစုဆောင်းထား . . . သွားကာနီးမှ ကတိုက်ကရိုက်မလုပ်နဲ့”

နားလည်သဘောပေါက်ခါ ပြေလည်သွားပြန်တော့ လည်း ဆရာကြီးလုပ်ပြီး သတိပေးဆုံးမနေသောပြည့်စုံကို ပိုးဥ မျက်စောင်းလေးချိတ်၍။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် . . . ကျွန်မပိုးဥမှတ်ထားပါ့မယ်”

“လုပ်ပြီ . . . အကောင်းပြောနေတာကို . . . ငါက နင့်ကိုဝိုင်းကူပြီး လုပ်မပေးနိုင်ဘူး . . . ဒါကြောင့်သတိပေးတာ လောက်ပဲပြောနိုင်တယ်သိရဲ့လား . . . ကဲပြန်တော့ . . . ဘာလုပ် ဆရာရှိလဲပြောနိုင်တယ်သိရဲ့လား . . . ကဲပြန်တော့ . . . ဘာလုပ် ဆရာရှိလဲသွားပြန်လုပ်”

“အိုး . . . မပြန်နိုင်သေးပါဘူး . . . ကြီးနုကငါ့အ တွက် ပါထမင်းပိုထည့်ပေးလိုက်တယ် . . . ထမင်းစားပြီးမှပြန်မှာ . . . ဘာမှ

လဲလုပ်စရာမရှိဘူး . . . ဆရာမခေါ်ထားတဲ့ဆီသွားရမယ်ဒါဘဲ ရှိတယ် . . . အခုပြောင်းလာတဲ့ဆရာဝန်မကဆရာမနဲ့သူငယ်ချင်း လို့ပြောတယ် . . . အဲဒီဆရာဝန်မနဲ့ငါ့ကိုတွေ့ပေးပြီးအကူအညီ တောင်းပေးမယ်နဲ့တူတယ် . . . အဆောင်ကိစ္စကျောင်းအပ်ဖို့ ကအစအကူအညီပေးနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ် . . . ညနေမှသွား မယ်စိတ်ကူးပြီး . . . နင့်ဆီအရင်လာခဲ့တာ”

“ဪ . . . ဒီလိုလား . . . ဒါဆိုလဲထမင်းစားကြစို့ . . . လာ . . . တဲပေါ်ကိုသွားမယ်”

နှစ်ယောက်သားတဲဆီကိုလျှောက်လာရင်း ပိုးဥကိုပြည့် စုံခဲ့ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းခိုးချမိ၏။

တစ်နေ့တခြားအလှသွေးကြွယ်နေသော သူငယ်ချင်း မလေးကို ခိုးချစ်မိနေတဲ့သူ့ဘဝက သက်ပြင်းမောတွေချရင်း စိတ်ကိုထိန်းနေရ၏။

မိမိနည်းတူ သူမအလှကို သတိထားမိကြပြီး သူမရဲ့ မေတ္တာပန်းကို ချူလိုသူတွေလည်း ရှိနေလေမလား

စိတ်ထိန်းနေရတဲ့သူ့မှာသာ သက်ပြင်းခိုးချလို့လဲ အပိုပဲ ဖြစ်နေရသည်။

ဒါပေမယ့် သူမကတော့ မိမိကို နို့ဆို့ဖက်သူငယ်ချင်း ရယ်လို့ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ခင်မင်နေဆဲ

၇၀

နဲ့ သီရိကြည်စင် နဲ့

အကြောက်အလန့်မရှိယုံကြည်စိတ်ချစွာ နေထိုင်ခြင်း။

ဒါကြောင့် . . . သူမရဲ့ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားမလုပ်ရက်၊ တန်ဖိုးထားလေးစားမိရာက ပိုချစ်မိသော်လည်း ပွင့်အံ့ဆဲ ရင်ထဲက အချစ်တွေကို သူမမသိအောင် မေတ္တာလှောင်အိမ်ထဲမှာသော့ခတ်သိမ်းထားလိုက်မိပါသည်။

မင်းသိရဲ့လားချစ်သူ အရာရာမပြည့်စုံသေးတဲ့ဘဝနဲ့ ကိုယ့်ဘဝထဲကို မခေါ်ရက်လို့ပါ။ ပြည့်စုံလာတဲ့တစ်နေ့ကြရင် တော့

အခန်း(၄)

ဒီကနေ့ ဆရာဝန်အန်တီ၏ ကားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပိုးဥ လိုက်သွားရမှာဖြစ်သည်။

မနေ့ကတည်းက ပြည့်စုံကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကြီးနုကိုပါ ကန်တော့ပြီးပြီမို့ ဒီနေ့ပြည့်စုံကို ထပ်၍နှုတ်ဆက်မနေတော့၊ ကြီးနုကိုသာမနက်စောစောသွားမည်အကြောင်း ပြောဖြစ်သည်။

ပြည့်စုံကိုလည်းမတွေ့ပါ။ ပိုးဥသွားမှာကိုသိနေတော့ ခြံထဲက ပြန်မလာဘူးနဲ့တူပါရဲ့။

မကြာခင်မှာဘဲ ပိုးဥလိုက်ရမည့်ကားက အိမ်ရှေ့မှာလာ ရပ်တာကြောင့် ကားပေါ်ပစ္စည်းတွေတင်ကာ ခြံမှာရပ်ပြီး လက်ပြနေတဲ့ကြီးနုကို လက်ပြန်ပြရင်း ကားပေါ်တက်လိုက်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

အိမ်ကလေးကို ပိုးဥကတချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်လုံးကိုမှိတ်ထားလိုက်မိသည်။

နေခဲ့ပေတော့အိမ်ကလေးရေလို့လဲ ရင်ထဲကနှုတ်ဆက်မိ၏။

ခဏတာခွဲခွာရသော ရွာနဲ့သူငယ်ချင်းပြည့်စုံကိုပါ စိတ်မှန်းနှင့်နှုတ်ဆက်ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်ကို ဦးတည်နေသော ကားပေါ်မှာပိုးဥလိုက်ပါလာခဲ့ရသော်လည်း စိတ်နဲ့လူနဲ့မကပ်သေး။

ကားအကွေ့လေးတစ်အဝှေ့မှာပိုးဥမျက်လုံးကို ကမန်းကတန်းဖွင့်လိုက်မိသည်။

နာသီးဝကို လာထိတွေ့သော စပယ်ပန်းရနံ့ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဟင်း” ပိုးဥမျက်လုံးလေးပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရပြီး ခေါင်းကို ဘယ်ညာရမ်း၍ ပြူးတူးပြုတ်လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မတွေ့ဘယ်မှာမှမတွေ့။

မျက်လုံးမှိတ်ထားတုန်း ဘယ်အချိန်ကများပြည့်စုံလာထားသွားပါလိမ့်၊ ပိုးဥရှေ့ကကြိမ်ချင်းပေါ်မှာ ငှက်ပျောဖက်နဲ့ ထုတ်ထားတဲ့ စပယ်ပန်းတွေအများကြီးပါလား။

ရွာကထွက်ထွက်ချင်း ကားကဘီးလို့မိရုံ မောင်းတော့

သူလာထားလို့ ရသွားလေသလား။

ဒါလေးတောင် မသိလိုက်ရမလားဆိုပြီး ပိုးဥ သူမကို သူမအပစ်တင်လို့မဆုံး။

ပိုးဥထင်ထားကပြည့်စုံတစ်ယောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး လာတွေ့မှာမဟုတ်ဟု၊

အခုတော့သူကခိုးကြောင်ခိုးငှက်နှင့် စပယ်ပန်းတွေလာထားသွား၏။ လူကိုတော့အတွေ့မခံ။

ရက်စက်လိုက်တာပြည့်စုံရယ် နင်ကတော့ တစ်နေရာကနေငါ့ကို တွေ့နေရမှာပေါ့နော်၊ ငါ့ကတော့ သွားခါနီးလေးတောင်နှင့်ကိုတွေ့ခွင့်မရပါလား။

မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် ရွာလမ်းမကြီးကို နောက်ဆုံးလှမ်းကြည့်ရင်း သက်ပြင်းဖွဖွချလိုက်မိသည်။

အို... ဒါခဏတာခွဲခွာပြီး ပညာရေးအတွက်သွားရတာဘဲ ဘာဝမ်းနည်းစရာရှိလဲလို့ တွေးလိုက်မှ စိတ်ထဲဖြေသာတော့သည်။

ရွာလမ်းမကြီးဆုံးသွားမှပဲ ပိုးဥအကြည့်တွေလွဲလိုက်ပြီး လက်ဆွဲချင်းပေါ်က စပယ်ပန်းတွေကို အသာအရာလှမ်းယူ၍ ရင်ဘတ်မှာကပ်ထားမိသည်။

ပိုးဥဖြစ်နေပုံကို ရှေ့ခန်းမှကားမောင်းသူရော ဆရာဝန်

www.burmeseclassic.com

အန်တီကြီးပါတွေ့မှာမလွဲ၊ ရှက်ရကောင်းမှန်းမသိနိုင်တော့ပါ။ စပယ်ပန်းတွေကိုသာရင်မှာပိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေက တသွင်သွင် စီးကျနေရသည်။

ရက်စက်စွာကျရောက်လာတဲ့ မျက်ရည်တွေက မွှေးရနံ့ တွေသင်းထုံနေသော စပယ်ပန်းကုန်းတွေပေါ်ကို အညှာအတာ ကင်းမဲ့စွာ ခုန်ဆင်းကုန်ကျလေရဲ့။

ပြည့်စုံ... နင်ကိုယ်တိုင်သိကုံးပေးလိုက်တဲ့ဒီစပယ် ပန်းလေးတွေက တချိန်ကြာရင်နင့်ကို ပြန်ပြောကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ပိုးဥဆိုတဲ့မင်းသူငယ်ချင်းမလေးလဲ မင်းနဲ့ ထပ်တူခံစားနေခဲ့ရပါတယ်လို့လေ။

နင်ခံစားခဲ့ရတာကို သူတို့လေးတွေသက်သေရှိသလို ငါခံစားခဲ့ရတာကိုလည်း သူတို့လေးတွေက သက်သေခံကြပါ လိမ့်မယ်။

နေရစ်တော့ သူငယ်ချင်းရယ် နင်ငါ့ကိုလွမ်းကျန်ခဲ့တာ ဆိုပေမယ့် ခဏတာခွဲခွာခြင်းမို့ တို့နှစ်ယောက်မကြာခင်ပြန်ဆုံ တွေ့ကြရမှာပါ။ နင်ယုံကြည်စွာ စောင့်ကြိုနေမယ်လို့ ငါမျှော် လင့်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့တို့နှစ်ယောက်က ဖွားဘက် တော်နို့ဆိုဘက်တွေမဟုတ်လား။

အတွေးတွေ လွင့်ပါးနေတဲ့ပိုးဥကို တာဝန်ကျေပြန်တဲ့

ကားလေးက ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးကို အရောက်ပို့ပေးခဲ့ပါ၏။

ရန်ကုန်ရောက်တယ်ဆို ဆရာဝန်အန်တီကြီးက ချက် ခြင်းပဲ အဆောင်လိုက်ငှားပေးရှာလေသည်။ သူ၏သူငယ်ချင်း အဆောင်မို့ အားလုံးအဆင်ပြေသွားခဲ့၏။

အဆောင်ဆိုသော်လည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာနှင့်မခြား လူရွေးပြီး ငှာတာကြောင့် အဆောင်ကသန့်သည်။ လူကလည်း သိပ်မများ၊ တစ်ခန်းနှစ်ယောက်ထားပေးပြီး အခန်းက ငါးခန်းပဲ ရှိလေတော့ အားလုံးပေါင်းမှ ဆယ်ယောက်သာရှိသည်။

အားလုံးကလည်း မိန်းခလေးချည်း၊ ကျောင်းသူနှင့် ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်းများသာ။

အဆောင်ပိုင်ရှင်မိသားစုက အဆောင်ခေါင်းရင်းမှာ လုံးချင်းတိုက်ကလေးနှင့် နေကြလေသည်။

ပိုးဥနှင့်တစ်ခန်းတည်းနေသူကလည်း ကျောင်းသူပင်၊ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ပထမနှစ်ကျောင်းသူဖြစ်ပြီး နာမည်ကရွန်း ပပလို့ခေါ်၏။ အနေအထိုင်အေးဆေးပုံရသဖြင့် ပိုးဥစိတ်အေး ရသည်။

စရောက်ရောက်ချင်းအားလုံးအဆင်ပြေနေရ၏။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၅)

ပိုးဥအဆောင်ကိုရောက်ပြီးတစ်လအကြာ တစ်နေ့ သောညနေကျောင်းကပြန်အလာ အခန်းထဲကိုဝင်လိုက်တာနှင့်။

“ပိုးဥရေ . . . ဒီမှာငပိချက်တွေငခြောက်ထောင်းတွေ အမျိုးသားတစ်ယောက်လာပေးသွားတယ်ဆရာ . . . သူ့ခြံအတွက်ပစ္စည်းတွေလာဝယ်ရင်နဲ့ကြုံလို့ဝင်လာတာတဲ့ . . . ဒီနေ့မပြန်ဖြစ်ရင်ညနေတစ်ခါခါလာဦးမယ်လို့ ပြောသွားတယ် . . . အဲ့ဒါဘယ်သူလဲဟင်းပိုးဥ”

ပပလှမ်းပေးသော ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကို ယူလိုက်ရင်း ပိုးဥပြုံးလိုက်မိသည်။

ဒီအဆောင်ကို ဉာဏ်ဝင်းမကြာခဏရောက်လာတတ်

တာ ပိုးဥပြုံးလိုက်မိသည်။

ဒီအဆောင်ကို ဉာဏ်ဝင်းမကြာခဏရောက်လာတတ်တာ ပိုးဥဒီကိုစရောက်ကတည်းကပင် ပပတစ်ခါမှ မမေးခဲ့၊ ပိုးဥကသာ မနေနိုင်၍ ဉာဏ်ဝင်းနှင့်ဆက်နွယ်မှုကို ပြောပြခဲ့ရသည်။ ဒါတောင်ပပစိတ်ဝင်စားမှုမရှိ၊ အခုတော့ ငပိချက်နှင့် ငါးခြောက်ထောင်းလာပို့သူကို မေးနေပါပကော ပိုးဥတောင်ဘယ်သူမှန်း မသိသေး ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာက ပြည့်စုံပင်၊ သူဘဲဖြစ်ဖို့များ၏။ ပပစိတ်ဝင်စားရလောက်တဲ့ ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်က ပြည့်စုံသာဖြစ်ရမည်။ ဒါကြောင့် ပိုးဥအပိုင်တွက်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ပိုးဥတို့ရွာကသူငယ်ချင်းပါ . . . သူကခြံစိုက်တယ်လေ . . . သူလည်းဉာဏ်ဝင်းလို ဂုဏ်ထူးသုံးခုနဲ့အောင်တာဘဲပပရဲ့ . . . ဒါပေမဲ့ . . . ပိုးဥသူငယ်ချင်းကုသိုလ်ကံမကောင်းပါဘူးကွယ် . . . စက်မှုတက္ကသိုလ်မတက်နိုင်လို့ . . . ပညာရေးတက္ကသိုလ်ကိုတောင် အဝေးသင်နဲ့သူ့ခများကျေနပ်လိုက်ရရှာတာ . . . မအေအိုကြီးကိုလုပ်ကျွေးပြီး . . . ကိုယ့်ဘဝတက်လမ်းကို ကိုယ့်ဖာသာရှာနေရသူပေါ့ပပရယ်”

ငပိချက်ပုလင်းကို နေရာချရင်းပပကို တတွတ်တွတ်နှင့် ပိုးဥရှင်းပြနေမိသည်။

“ဟယ် . . . တောသားသာဆိုတယ် လူကတော့ အမိုက်

www.burmeseclassic.com

စားပါလားပိုးဥရဲ့... အခုခေတ်စကားနဲ့ပြောရရင် အလန်းလေးပေါ့ကွာ... ပိုးဥဆီကိုလာနေတဲ့ကိုဉာဏ်ဝင်းနဲ့များ ဘာမှတိုမဆိုင်တာ... အဲ့ဒီလူကဝတ်နိုင်စားနိုင်လို့ လန်ထွက်နေတာဘဲရှိတာ မလန်းဘူးသိလား... အခုလာတဲ့တစ်ယောက်ကတော့ ဘာမှကိုရိုးမတုတ်ပဲနဲ့ လန်းနေတာပဲ... တကယ်... မျက်စေ့ထဲက မထွက်ဘူးဆိုတာတော့ ဖြစ်နေပြီပိုးဥရေ”

ဟန်ဆော့ပုံမူမပါ။ ရင်ထဲကအရှိကိုအရှိအတိုင်း စိတ်ပါလက်ပါပြောနေသော ပပကို ကြည့်၍ပြီးမိသည်က ပိုးဥပင်... ဒီမိန်းမတကယ်ကြွေသွားတာလားဟုပင် သံသယဖြစ်မိ၏။

“ပြီးပြီးကြည့်မနေနဲ့ပိုးဥ... ပပကို အဲ့ဒီတောသားလေးလက်ဆောင်ပေးပါလားဟင်”
“အလဲ့... အခုမှ တခါဘဲတွေ့ဖူးသေးတယ်... အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာပပရယ်”

အဖြစ်သည်းဆို... တစ်ခါတွေ့ရုံနဲ့တစ်သက်မမေ့ဝရာရုပ်လေးကိုပိုးဥရဲ့... ဒီမှာဟတ်ထိနေပြီ... ပြောပါဦးကွယ်နာမည်ကဘာတဲ့တုန်း”

“အိုး... အိုး... တယ်လဲညွှန်းပါလားကွယ်... ပပတကယ့်ကိုခိုက်သွားတာပါလား... ပြောမယ်ပြောမယ်...”

သွေးနာမည်ကပြည့်စုံအောင်တဲ့... ပိုးဥတို့က ပြည့်စုံလို့ခေါ်ကြတယ်... ညနေလာရင် မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ”

ပပရဲ့ကုတင်စွန်းမှာ ပိုးဥဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ပပမျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ သွေးတိုးစမ်းလိုက်သည်။

ပပကလည်းအားကျမခံပြောင်ချော်လုပ်၍။

“မိတ်ဆက်ပေးတော့လည်း အသိအကျွမ်း ဖြစ်ရတာပေါ့လေ... အခုခေတ်မှာ ဒီလိုလူတော်လေးတွေက ရှားပါး ပစ္စည်းလေးတွေမို့ ကျွန်မပပအိုင်တင်ခံမနေချင်တော့ပါဘူးရှင်”

ရွတ်နောက်နောက်ပြောကာ ပပတဟားဟားနှင့်ရယ်နေ၍ ပိုးဥပါလိုက်ရယ်မိလေသည်။

ပပရယ်နေရာမှ အရယ်ရပ်ပြီး

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်းအသက်ရှည်ဦးမယ်... ဟိုမှာကိုဉာဏ်ဝင်းကြီးလာနေပြီတော့... အမလေး...”

ရွှေမင်းသမီးလေးများကြတော့လဲ... အခစားဝင်မဲ့သူတွေပေါ်မှပေါ်ဘဲ... ဒို့များဆီတော့ ကြွေးရှင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မလာပါလားကွယ်... ကျွတ်... ကျွတ်... ကိုယ့်ကိုကိုယ်သနားလိုက်ပါဘိ”

မျက်လုံးထုတ်နေသော ပပပုံစံကို ကြည့်ကာပိုးဥ

ရယ်လို့မဆုံး၊ ကားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ ဉာဏ်ဝင်းကြောင့်သာ အရယ်ကိုရပ်လိုက်ရသည်။ ရယ်ရတာအရှိန်မသတ်နိုင်ဖြစ်နေရ၏။

ပိုးဥတို့အဆောင်က အရှည်လိုက်ဆောက်ထားသည်မို့ တန်လျားပုံစံဖြစ်နေရသည်။

ဒီတော့အဆောင်ရှေ့ကိုကားရပ်တာနှင့် လှမ်းတွေ့နေရခြင်းဖြစ်သည်။

ဉာဏ်ဝင်းအဆောင်ဝန်းထဲကို ဝင်လာကတည်းက ဧည့်သည်လာလျှင် စကားပြောရန်ထားပေးသော ဧည့်ခန်းဆီသို့ ပိုးဥထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာနေသော ပိုးဥကို ဉာဏ်ဝင်း ပြုံးပြကာလက်ပါဝှေ့ရမ်းပြလိုက်သေးသည်။

ဉာဏ်ဝင်းလက်ဝှေ့အရမ်းမှာ ရှုပ်အင်္ကျီလက်အောက်ကဝင်းကနဲဖြစ်သွားသော တစ်ကျပ်သားကျော်ကျော် ဟမ်းချိန်းကြီးကြောင့် ပိုးဥမျက်နှာအောက်ကို ငုံ့၍ခွီးကနဲ့ရယ်လိုက်မိသည်။

ခုနကပပပကပြောလိုက်သည်။ ခုဉာဏ်ဝင်းဝတ်စားလာပုံက လန်ထွက်နေတော့ ပိုးဥမရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ ပါးစပ်ကိုလက်ဝါးနဲ့အုပ်ခါရယ်နေမိ၏။

ဒါကို ဉာဏ်ဝင်းသတိထားမိပုံမပေါ် အဆောင်ပေါ်သို့

မြောက်ကြွမြောက်ကြွနှင့် တက်လာနေလေသည်။

မြို့ကိုရောက်လာမှ အတော်စတိုင်ကျနေသော ဉာဏ်ဝင်းကို ပိုးဥကြည့်နေမိသည်။

နဂိုညီသော အသားအရည်ကဖြူသည့်ဘက်သို့ ကူးကာ ကြည့်ကောင်းနေရ၏။

စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ်က ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကိုပါပြောင်းသွားစေပါလား၊ တတ်နိုင်သူတွေမို့ မြို့နှင့်အံဝင်ဝင်ကျဝတ်နိုင်သည်၊ သုံးနိုင်သည်၊ ဒါလည်းမဆန်းပါ။ ဒီလိုနေရာတွေမှာမှ မသုံးလျှင် သူတို့မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ထားစရာကိုနေရာရှိမှာ မဟုတ်၊ အခုဆိုဟန်းဖုန်းနဲ့ဘာနဲ့။

ပြည့်စုံသာ သူတစ်ဝက်လောက်ပြေလည်ခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ အတွေးကဝင်လာတော့ ပိုးဥမျက်နှာလေးညှိုးငယ်သွားရ၏။

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူထိုင်ခုံများမှာ ထိုင်မိကြသည်နှင့် ဉာဏ်ဝင်းကစတင်၍။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟ... ကျောင်းကပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ရေမချိုးသေးဘဲ သူငယ်ချင်းနဲ့စကားပြောနေတော့... မျက်နှာကနွမ်းနေတာဖြစ်မှာပါ”

“ရေမချိုးဘဲများ စကားပြောနေရဲလားဟာ... ရေချိုးတာနောက်ကျလို့ ဖျားနာနေပါ့မယ်... ငါကတော့

နင်ရေချိုးပြီးလောက်ပြီထင်လို့ ထွက်လာခဲ့တာ... ကဲ... ကဲ... ဘဲ ဒါဆိုလဲငါပြန်မယ်... အဖေကပိုက်ဆံရှိသေးလားသွားမေးမိ ဦး... နေကောင်းရဲ့လားသွားကြည့်ပါဦးနဲ့... အမြဲမှာနေလို့ ... ငါတမင်လာခဲ့တာ”

အလိုက်တွေသိပြနေသော ဉာဏ်ဝင်းကို ရင်ထဲကဆီ ရယ်မိပါ၏။ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာပြီး လာတတ်တဲ့သူက များ အဖေလွတ်လို့လေး ဘာလေးနဲ့ မပြုံးဘဲနဲ့ ဝါလုံးကွဲအောင် သာရယ်လိုက်ချင်သေး။

ဟွန်း... ရွာမှာတုန်းကတော့ ပြည့်စုံနဲ့အတူတွေ့လိုက် တိုင်း ရန်လိုတတ်တဲ့သူက အခုတော့ သူ့ကိုသူ့ကိုယ်ရံတော်တော် များလေးလိုလို ဘာလိုလိုလုပ်နေတာ မသိတာလိုက်လို့ ပိုးဥ ထို့သို့ တွေးပြီး မျက်နှာလေးမဲ့မလို ဖြစ်သွားရသည်။

ဒါကို ဉာဏ်ဝင်းမြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်၏။

“ဟဲ့... ငါ့ကိုကြည့်ပြီးဘာမဲ့တာလဲပိုးဥ... ဘာလဲ ငါ့မျက်နှာမှာ ဘာတွေပေနေလို့လဲ”

မလုံမလဲနှင့်ဉာဏ်ဝင်းသူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့ပွတ်ဝါ မေးလိုက်မှ ပိုးဥမျက်နှာပိုးသတ်၍ သတ်ထားနေလိုက်ရသည်။

“ဘာမှမပေပါဘူးဟဲ့... နင်မြို့ရောက်လာမှမြို့သား နဲ့တူလာလို့ ကြည့်နေမိတာပါ”

“အဟင်း... ဟုတ်လို့လား”

အကျီကော်လံနှစ်စကို လက်နှင့်မ၍ ဉာဏ်ဝင်းပြောင် ချော်ချော်လုပ်ပြနေတော့ ပိုးဥရယ်ချင်းကို ဘရိတ်အုပ်၍ မရ တော့ပေ။

ဒီညနေတော့ တချိန်လုံးရယ်နေရတော့မယ်နဲ့တူတယ် ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ငါပြန်မယ်ဆိုပြီး ခုထိမထသေးသည့် ဉာဏ်ဝင်းပုံက ပြောလိုက်တဲ့စကားကိုသတိတောင်ရဲ့လားမသိ။ သူ့အရှိန်နဲ့သူမို့ ပိုးဥစကားဆက်ပြောနေရလေသည်။

“နင်ရောအဆင်ပြေတယ်မှတ်လားဉာဏ်ဝင်း... ”

နင်ကစာတော်တဲ့သူဆိုတော့... စာအတွက်ကအေးဆေးနေ မှာပါ”

“အေး... အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်... ဒါပေမဲ့

ကျောင်းတက်ရတာ ဒုက္ခရောက်တယ်ဟာ... ဦးလေးအိမ်က နေကျောင်းတက်ရတော့ ဝေးလိုက်တာမှ ကားစီးရတာတစ်မေ့ ဘဲ... အဆောင်ငှားနေပုံမယ်လို့ အဖေတို့ကိုပြောတော့ အမေ ကစိတ်မချလို့တဲ့... ရေလည်ညစ်တယ်ဟာ... အဲ့ဒါကြောင့် ငါအခုကားမောင်းသင်နေတယ်လေ... ကျောင်းပိတ်ချိန်တို့ ကျောင်းကပြန်ရောက်ချိန်တို့ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချနေရတယ် ... ကားမောင်းတတ်သွားရင် အဖေကကားဝယ်ပေးမယ်ပြော

တာဘဲ... ကားဝယ်ပြီးရင် နင်သွားချင်တဲ့ဆီငါလိုက်ပို့ပေးမယ် သိလား”

ဉာဏ်ဝင်းဘဝလေးကို အားကျစွာပိုဥငေးရင်း။

“အခုလိုပြောတာနဲ့တင်ကျေးဇူးတင်လှပါပြီဟာ... စာကိုအချိန်တိုင်းကြိုးစားနေရတာနဲ့ဘယ်မှကို သွားချင်စိတ်မ ရှိတာ”

“နင့်မှာပိုက်ဆံရှိသေးရဲ့လား”

“ရှိပါသေးတယ်... အဘကောင်းပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံ အပြင်... ဟိုတစ်လောကနင်လာပေးထားတဲ့ပိုက်ဆံတောင် မသုံးရသေးဘူး”

“ပိုက်ဆံကသုံးဘို့ပေးထားတာနော်... သုံးစရာရှိ တာ သုံး... အရမ်းချွေတာမနေနဲ့... သူများကိုလဲအားနာစရာမ လိုဘူး... ဒီငွေကနင့်ငွေတွေလေ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့... ငါ့ငွေမို့အကြိုက်သုံးမယ်ဆိုပြီး သုံး လိုက်ရင်... နင့်အမေပြောသလို... လတိုင်းပုံမှန်အတိုင်း ဝင်ငွေမကောင်းခဲ့ရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ငါကျောင်းတက်ရ မဲ့နှစ်က နည်းတဲ့နှစ်မဟုတ်ဘူးနော်... ရှေ့ရေးကိုတွေးပြီးရင် မောနေရတဲ့ငါ့အဖြစ်ကို နင်မှမသိဘဲဉာဏ်ဝင်းရယ်”

“ဪ... နင်ကအမေစကားကို အမှတ်အတေးနဲ့

ပြန်ပြောနေတာပေါ့လေ... အေးလေနှင့်မှတ်မယ်ဆိုလဲမှတ် လောက်ပါတယ်... အမေကလည်း အပြောအဆိုမှမတတ်တာ ... ငွေလိုရင်တော့အားမနာနဲ့နော်ပိုးဥ... အဖေကဦးလေး ဆီမှာငွေအပ်ထားတာ အချိန်မရွေးတောင်းလို့ရတယ်”

“အေးပါ... ငါလိုတဲ့အချိန်ပြောပါ့မယ်... အရမ်း

ကြီးလဲချွေတာနေတာမဟုတ်ပါဘူးသုံးသင့်ရင်တော့သုံးပါတယ် ဟဲ့... ဒါနဲ့... နင့်ဦးလေးနဲ့အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေလွန်းလို့ခက်နေတယ်... သူ့သားတွေက နိုင်ငံ

ခြားမှာအလုပ်သွားလုပ်နေကြတော့... တစ်အိမ်လုံးဦးလေးတို့ လင်မယားနဲ့ငါဘဲရှိတာ... ငါကျောင်းကိုထွက်လာရင်... ဦး လေးကလဲသူ့အလုပ်သူသွား... အဲ့ဒီအချိန်ဆို အိမ်မှာအဒေါ် တစ်ယောက်တည်းကျန်နေခဲ့ရော... ပျင်းဘို့တောင်ကောင်းတယ် ... တစ်ခါတစ်လေများ ပျင်းလွန်းလို့ သူငယ်ချင်းတွေအိမ် လျှောက်လည်ပစ်လိုက်တယ်”

“သူငယ်ချင်းအသစ်တွေနဲ့... လိုက်ရောညီတွေနေ တတ်သွားပြီလားဉာဏ်ဝင်း”

ငယ်ငယ်တုန့်က အဖြစ်တွေကို သတိရ၍ ပိုးဥမေး လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဉာဏ်ဝင်းကလည်း ဒုန်းမဝေး

“အရွယ်ကလည်းစကားပြောလာပြီလေ... ဘဝအတွေ့အကြံတွေကလည်း ငါ့ကို လက်စင်(နံ) ပေးနေကြပြီမဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ရောက်တဲ့အရပ်မှာတွေ့တဲ့သူနဲ့တည့်အောင် ပေါင်းဆိုတဲ့ဆောင်ပုဒ်ကိုလက်ကိုင်ထားနေရတယ်... ရွာမှာ တုန်းကအမေ့ကြောင့်လဲပါတယ်... နောက်ပြီး...”

စကားကိုရပ်လိုက်၍ ပိုးဥကို အဓိပ္ပာယ်ပါပြီကြည့်လိုက်ခါ။

“ငါ့ပြန်တော့မယ်ပိုးဥရာ... နင်ရေချိုးနောက်မကျ တို့သတိထားဦး... ပိုက်ဆံကိစ္စလဲအားမနာနဲ့ကြားလားပိုးဥ”

“အေးပါ”

နှုတ်ဆက်ခါ ကျောခိုင်းသွားသော ဉာဏ်ဝင်းကို လှေခါးနားထိ လိုက်ပို့ရင်း ဆုံးအောင် ပြောမသွားသော စကားကို ပိုးဥတွေ့ကာ ပခုံးတွန့်လိုက်မိသည်။

အသည်းနှလုံးရှိတဲ့ဉာဏ်ဝင်းရဲ့ စကားကို အသည်းနှလုံးရှိတဲ့ ပိုးဥသဘောမပေါက်ဘဲ နေမလား ဒါပေမယ့် ပိုးဥရဲ့အသည်းနှလုံးက

“ပိုးဥရေဇည့်သည်”

လျှော်ရမဲ့အဝတ်တွေကို ဇလုံထဲထည့်နေစဉ် ခေါင်းရင်းခန်းက မမျိုးရဲ့ အသံကြောင့် ရေဇလုံကိုကုတင်ပေါ်ပြန်တင်လိုက်

ခါ ပပကို မလုံမလဲနှင့်လှမ်းကြည့်မိသည်။

ပပက စာရေးနေရာမှ ပိုးဥကိုပြန်ကြည့်၍

“ဘာကြည့်နေတာလဲ... သွားလိုက်လေ... ဟိုအလန်းစားလေးနေမှာပေါ့... အားကျတယ်ဟေ့... သူများတွေများ ကံဇာတာတက်နေလိုက်တာ... တစ်ယောက်ကပြန်သွားတာဖြင့် လမ်းမှာဘဲရှိဦးမယ်... နောက်တစ်ယောက်က အခစားဝင်လာပြီး... ပိုးဥတို့ကုသိုလ်ထူးပုံများ... သွားလေ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကျီစယ်လို့မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေသောပပကို ပိုးဥချစ်စဖွယ်မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်၍။

“ပပကမနာလိုဘူးပေါ့လေ... လာတခါတည်းလိုက်ခဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“အလကားစတာပါနော်... ပပမိတ်ဆက်လိုက်လို့ ပပကိုတောက်တဲ့ကပ်သလိုကပ်နေမှဖြင့်... ရွှေပိုးဥလေးရင်ကွဲနေပါဦးမယ်... ဒီလောက်တော့ နပ်ပါတယ်နော်... မြန်မြန်ကြွပါ... ရွှေကိုယ်တော်လေးစိတ်ကောက်လို့မဖုရားအချောရခက်နေဦးမယ်... သွားချင်သားနဲ့များဟန်လုပ်နေသေးတယ်... သွားပါဆို”

“ပပနော်”

ပိုးဥအရှက်ပြေရယ်ဟဟလေးလုပ်ရင်း ဧည့်ခန်းဘက် သို့ထွက်လာလိုက်တော့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲအရောက်ပိုးဥအလာကို မျှော်နေသော ပြည့်စုံက

“ကြာလိုက်တာပိုးဥရာ... ဘာတွေလုပ်နေလို့ ဒီ လောက်ကြာနေရတာလဲ... ဟိုငနာလာတုန်းကတော့ချက်ခြင်း ထွက်လာပြီး”

“ဟင်... ဉာဏ်ဝင်းလာတာနှင့်တွေ့တယ်ဟုတ် လား”

မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော ပြည့်စုံကို အံ့ဩစွာပိုးဥကြည့် ၍ မေးလိုက်မိသည်။

“တွေ့တယ်... သူလာတာတွေ့လို့ ကားမှတ်တိုင်မှာ ထိုင်နေတာ”

ပိုးဥကိုအမြဲတမ်းနားလည်ပေးတတ်သော ပြည့်စုံမှာ အခုတော့ကလေးဆိုးကြီးနယ်

သဝန်တိုတာလားပြည့်စုံလို့မေးလိုက်ချင်သော်လည်း ပိုးဥကမိန်းမသားမို့ ရင်ထဲမှာဘဲ စကားလုံးတွေမြိုသိပ်ထားမိရ သည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ပြည့်စုံရယ်... ငါ... ကြာနေတာ

ကလေး ငါ့အခန်းဖော်သူငယ်ချင်းကနှင့်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါဆိုပြီး နောက်နေလို့ပါဟဲ့... နင့်ကိုလေ... လန်းနေတာဘဲတဲ့သိလား... မြင်လိုက်ကတည်းက အသည်းကိုခိုက်ရောဆိုဘဲ... ဉာဏ်ဝင်းကိုတွေ့နေတာဘာမှမပြောဘူး... နင့်ကိုတွေ့လိုက် မှအဲ့ဒီလိုဖြစ်သွားတာ... ဘယ်လိုလဲ... ငါမိတ်ဆက်ပေးရမ လား”

မချို့မချင်မျက်နှာဘေးနှင့်ပြောနေသော ပိုးဥကို ပြည့်စုံ ခပ်စွေစွေကြည့်၍။

“မြို့ကိုရောက်လာတာဖြင့် ဘယ်လောက်မှမကြာသေး ဘူး အတတ်ကောင်းတွေ့တက်နေပြီပေါ့ဟုတ်လားပိုးဥ”

“ဟွန်း... နင်ကလည်း... ငါ့ကိုဟိုက အကူအညီ တောင်းလို့... ငါကအကူအညီပြန်ပေးမလို့ပါဟဲ့... ဘာအတတ် ကောင်းလဲ”

စူစူဆောင့်ဆောင့်နှင့်ပြောလိုက်ရင်း ပြည့်စုံပခုံးကိုပါ လက်သီးဆုတ်ဖြင့် လှမ်းထုလိုက်လေသည်။

ပြည့်စုံက ရှောင်လိုက်ရင်း

“ပေါက်ကရတွေ့လျှောက်လုပ်မနေနဲ့... အကူအညီ ဆိုတာပေးတိုင်းကောင်းတာမဟုတ်ဘူး... ငါမနက်ကပေးခဲ့ တာရဲ့လား... အဲ့ဒါကပြောတော့... တခြားအကြောင်းတွေ

ပြောနေတာနဲ့ကိုယ့်လာရင်းကိစ္စမပြောရဘဲပြန်ရတော့မယ်”
လို့ပြောလိုက်မှ ပိုးဥမျက်နှာလေးပြန်ကြည်လင်လာကာ။

“အေး... ရပါတယ်... နင်ဒီနေ့မပြန်ဖြစ်ဘူးပေါ့
ဟုတ်လား... ငါ့အတွက် ဘာလို့ဒုက္ခခံရတာလဲပြည့်စုံ...
မအားတဲ့ကြားက လာပို့ရလားဟယ်”

“ဘာဒုက္ခလဲဟ... နင်စားစေချင်လို့လာပို့တဲ့ဟာ”

“ဒါတော့ငါသိတာပေါ့... ကြီးနုကိုအားနာလို့ပါ...
အသက်ကြီးမှ ငါ့အတွက်နဲ့ ပင်ပမ်းနေရပြီ... လာကာစကကြီး
နုချက်ပေးလိုက်တာတွေတောင်တစ်လနီးပါးစားရတယ်”

“ဒါဆို... အဲ့ဒါတွေအမေချက်တာ မဟုတ်ဘူး...
ငါချက်လာတာဆိုရင်ကော”

“ဟယ်... တကယ်... နင်ချက်လာတာဟုတ်လား
... ဟုတ်လားပြည့်စုံ”

အံ့ဩဝမ်းသာနေသော ပိုးဥမျက်နှာလေးဝင်းပကြည်
လင်လာပြီး ကြည်နူးမှုတွေရောယှက်ကာနေသည်ကို ပြည့်စုံကြည့်
မဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေရလေသည်။

ကြည့်မဝစွာငေးနေရာမှာ

“ဟုတ်တယ်ပိုးဥ... အမေ့ကို ဘယ်လိုချက်ရမလဲမေး
ပြီး ငါ့ဖာသာချက်ခွဲတာ”

ဝင်ကြားစွာပြောလိုက်သော ပြည့်စုံလေသံက စစ်မြေ
ပြင်မှ စစ်သူကြီးတစ်ယောက်အလား။

“ငါ့အတွက်တာဝန်ပိုလိုက်တာပြည့်စုံရယ်... နင့်
စေတနာကို တန်ဖိုးမထားလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်... ခြံ
တတဖက်... စာကျက်ရတာတစ်ဖက်နဲ့ နင့်အလုပ်တွေများတဲ့
ကြားက လုပ်ပေးရတာမို့ အားနာလို့ပြောနေတာ”

“ဪ... နင်က... ငါလုပ်ပေးရတာကိုတော့
တာဝန်ပိုတယ်... ဉာဏ်ဝင်းတို့သားအဖအကူအညီပေးနေ
တာကြတော့ လက်ခံတယ်ပေါ့... သူတို့မှာတော့ တာဝန်ရှိ
တယ်ပေါ့လေ”

စကားနာထိုးနေသော ပြည့်စုံအသံက ကျယ်လောင်
သွားပြီး မျက်နှာကပါခက်ထန်လာတာမို့ ပိုးဥလက်လေးတခါ
ခါနှင့် ဖြေရှင်းနေရလေသည်။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ပါဘူးပြည့်စုံရယ်... နင်အ
သင်မလွဲပါနဲ့... ဉာဏ်ဝင်းတို့သားအဖအကူအညီတယ်ဆိုတာက
သူတို့မှာဘာအလုပ်မှရှိတာမဟုတ်ဘူးလေ... ပြီးတော့လိုလေ
သေးမရှိအောင်ပေါများနေတဲ့သူတို့အဖို့ ငါ့အတွက်ဘာမှအပန်း
မကြီးဘူး... နင့်မှာကအလုပ်လုပ်ရင်း စာကြိုးစားနေရတဲ့ဘဝ
မဟုတ်လား... ငါ့ကိုယ်ချင်းစာလို့ ပြောမိတာပါ... နင်မ

ကြိုက်ရင် ဘယ်တော့မှငါမပြောတော့ဘူးနော်”

“အေးမကြိုက်ဘူး... သူတို့နဲ့ယှဉ်ပြီးနောက်ကို မပြောရင်ပိုကောင်းမယ်... ဉာဏ်ဝင်းကရော အဲသလိုဘဲခဏခဏ လာတတ်တာလား... ရွာမှာတုန်းကလိုပေစောင်းစောင်း ဟောင်ဖွာဖွာမဟုတ်တော့ဘူးလား”

“မဟုတ်တော့ပါဘူး... အခုတော့လည်းရွာက ဉာဏ်ဝင်းပျောက်ပြီး မြို့ကဉာဏ်ဝင်းအစားထိုးပြီး ဆက်ဆံရသလိုပါဘဲပြည့်စုံရယ်... တနယ်တကျေးကိုရောက်နေလို့များ သွေးစည်းနေသလားမပြောတတ်ပါဘူး... ငါ့ဆီကိုသူလာတာကလည်းသူ့အဖေပိုက်ဆံပေးခိုင်းတဲ့အချိန်နဲ့ ငါ့ဆီမှာပိုက်ဆံရှိသေးရဲ့လားလို့ လာကြည့်တဲ့အချိန်လောက်ပါဘဲ... တခြားအချိန်တွေလာခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်လို့လား”

ပြည့်စုံအသံက အစာမကြေဖြစ်ဆဲ

“ငါကညာစရာလားပြည့်စုံရယ်... ငါ့စကားတောင် နင်ကမယုံတော့ဘူးလား”

“ဟုတ်ရင်ပြီးရော... နင်လည်းအရမ်းရောမနေနဲ့ ဦး”

“ဘာလဲဟ... နင့်စကားက”

“ဘာမှမလဲဘူး... ငါပြောသလိုသာနေရင်ပြီးရော”

“ဟွန်း... ရန်လိုစရာမရှိ လိုမနေနဲ့... ဖြူစင်နေတဲ့ စိတ်ထားလေးညစ်နွမ်းသွားအောင် မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်... ပုံစံကိုက ဂျစ်တစ်တစ်ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့... ဒီပုံကိုများ ကြွေသွားတဲ့သူကရှိသေးတယ်... အံ့ရော”

မကြည်မလင်ဖြစ်နေသောပြည့်စုံကို ပိုးဥတမင်စနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာမှလာကြွေမနေနဲ့... နင်နော်... ငါပြောပြီး သားရှုတ်ရှုတ်ရှက်ရှက်တွေလာမလုပ်နဲ့... ပြောတဲ့ကြားက ထပ်ပြောရင်... ငါ့ကိုစိတ်မဆိုးနဲ့”

“အလိုတော်... ကောက်ညှင်းကမစေးဘဲဆန်ကြမ်းကစေးနေပါလား... နင်ကဘဲပြောရတယ်လို့... ကဲပါ... ပြောတာမကြိုက်လဲမပြောတော့ပါဘူး... ငါကမပြောပေမယ့်... ဟိုကထွက်ဆွဲရင်တော့ နင့်ထိုက်နဲ့နင့်ကံဘဲနော်”

ခုထိမျက်နှာညှိပုတ်နေသော ပြည့်စုံကိုပိုးဥထပ်ခါထပ်ခါစနေမိသည်။

“တော်စမ်းပါဟာ... ”

ပိုးဥစနေမှန်းသိ၍ ထိုမျှလောက်သာပြည့်စုံပြောဖြစ်တော့သည်။

“ပြည့်စုံ... နင်အဆိုင်းမတ်တွေတင်ပြီးပြီလား”

နင်မပြန်ဖြစ်ဖူးဆိုတော့... ဘယ်မှာအိပ်မှာလဲ... ပန်းတွေ
ရောဘယ်သူ့ခွဲခိုင်းခဲလဲ”

“အဲဒီအဆိုင်းမတ်တွေသင်ချင်လို့ တစ်ချက်ခုတ်သုံး
လေးချက်ပြတ်အောင် ဒီနေ့လုပ်လိုက်တာ... ဒြဲအတွက်ပစ္စည်း
လဲဝယ်... နင့်ဆီလဲလာ... အဆိုင်းမတ်လဲတင်ပေါ့ဟာ... အိပ်
တာက... ငါဆေးဝယ်နေကျ စိုက်ပျိုးရေးဆေးဆိုင်ကအကို
ကြီးအိမ်မှာအိပ်မှာ... ပန်းခွဲဘို့တော့... ဦးလေးလှအောင်
သားလေးနဲ့သမီးလေးကို ငှားထားခဲ့တယ်... ဒီညအိပ်စရာနေ
ရာမရှိရင် နင်တို့အဆောင်မှာ သိပ်မလို့လားပိုးဥ”

“ပြည့်စုံနော်... အကောင်းပြောနေရင်းက”

မြို့ရောက်တာမကြာသေးသော်လည်း မြို့သူလေးနဲ့မ
ခြားလှအားတွေပိုနေသော ပိုးဥကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ကာ
ပြည့်စုံမေးလိုက်မိသည်။

ထိုအကြည့်ကို ပိုးဥရှောင်ချိန်မရဘဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း
ဖြစ်ကာ။

“နင်ဒီနေ့ပြန်လို့ရရဲသားနဲ့ ဘာလို့မပြန်တာလဲပြည့်စုံ”

“သိချင်လား”

“ဟင်... အင်း”

ရောင်ရမ်း၍ ပိုးဥခေါင်းငြိမ်လိုက်ရာ။

ပြည့်စုံထိုင်ရာမှဆက်ကနဲထ၍ မခိုးမခန့်ပြုံးကာ။

“နင့်မျက်နှာကိုမမြင်ရသေးလို့”

ပြောပြီးလှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ပိုးဥမှာသာကြောင်တက်တက်နဲ့ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

စကားမရှိစကားရှာပြီး ပြောမိကာမှဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်
လောက်အောင် ပိုးဥဆွဲ အသွားရသည့်အဖြစ်။

ကျောခိုင်းကာတစ်လှမ်းခြင်းထွက်သွားသော ပြည့်စုံ၏
ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ ပိုးဥသက်ဖြူ မောတွေချနေမိသည်။

မြို့ကိုလာတဲ့နေ့က ကြိမ်ခြင်းပေါ်ကို စံပယ်ပန်းတွေတင်
ပေးလိုက်တဲ့အကြောင်းတောင် မမေးလိုက်ရပါလားလို့ နောင်တ
ရနေမိသည်။

အဲဒီနေ့က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ပန်းတွေတင်ပေးလိုက်ပြီး
ပိုးဥမမြင်နိုင်တဲ့နေရာကနေ ကြည့်နေတဲ့ပြည့်စုံက အခုလည်း
သူပြောချင်ရာပြောပြီး ပိုးဥဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခင်ထွက်သွားပြန်
ပြီ။ နင်... တော်တော်လူလည်ကျနေပါလားပြည့်စုံ။ နင်ပြော
ချင်ရာပြောပြီး ငါ့ကိုတော့ ဘာမှပြောခွင့်မပြုဘူးလား... ငါ
လည်းနင့်လိုဘဲပြောစရာတွေရှိနေတာ နင်မသိဘူးတဲ့လား...
နင်သိနေမှာပါ... တမင်ငါမပြောခင်ထွက်သွားတာမဟုတ်လား
မသိဘဲနေပဲ့မလား... ငါနဲ့နင်ကဖွားဘက်တော်နို့ဆိုဘက်

ဟာ...

ထိုအတွေးကြောင့် ပိုးဥမျက်နှာလေးပြုံးရောသန်းသွားရလေသည်။

“အလို... ဒါကဘယ်လိုဖြစ်ပြီးပြုံးစိစိဖြစ်လာတာတုန်း... ဧကန္တမဟုတ်မှလွဲရော ကောင်မလေးရည်းစားစကားအပြောခံလိုက်ရပြီနဲ့တူတယ်... ဟုတ်စ”

အခန်းထဲလှမ်းဝင်လိုက်တာနဲ့ အပိုးမကျိုးဖြစ်လာသော ပိုးဥမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပပမေးလိုက်လေသည်။

“ပပကတော့မဟုတ်တာပြောတော့မယ်... လူမြင်ကွင်းကြီးမှာ ဘယ်သူကရည်းစားစကားပြောမှာတဲ့လဲ... ပိုးဥသူငယ်ချင်းက ဒီလောက်တောင်စည်းကမ်းမမဲ့ပါဘူးနော်... ပြုံးစိစိဖြစ်လာတာက... ပြည့်စုံရယ်လေ ငပီချက်တွေကို ကိုယ်တိုင်ချက်လာတာ အဲ့ဒါကြောင့် တွေးပြီးရယ်ချင်နေတာ”

လင်္ကာချောအောင် ပိုးဥမုသားသုံးမိသည်။

ဒါတောင်ပပတို့က

“ဟဲ့... တယ်ဟုတ်ပါလားကွယ်ပိုးဥတို့ ကံကောင်းပုံများ... ဘယ်သူမှလိုက်မခိုဘူးထင်ပါရဲ့”

ပပနောက်နေမှန်းသိသော်လည်း ခါးထောက်ထောက်မျက်စလေးချီ၍ အနားမှာသွားရပ်လိုက်ပြီး။

“ဘာကံကောင်းတာလဲ... ပိုးဥတို့ကရိုးရိုးပါနော်”

“အလဲ့... ဘယ်သူကများရိုက်စစ်နေလို့ပါလဲရှင်... ပြောတဲ့ချက်တွေပေးနေလိုက်တာ... အေးလေ... အခုတော့ရိုးရိုးနောက်တော့တမျိုးတိုးလို့ချစ်ပြန်ဆိုဘဲဆိုတဲ့ သီချင်းကရိုပြီးသားဘဲလေ... နောက်တော့တစ်မျိုးတိုးလာရင်သာ... ပပကိုတော့ အသိပေးဘို့မမေ့လိုက်ပါနဲ့နော်”

လို့ ဟန်ပါပါနှင့်ပပပြောပုံကို ပိုးဥရယ်သွမ်းသွေးလျှက်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါစာဆိုရှင်ရယ်... အခုလောလောဆယ်တော့ရှင်စာသားတွေကို ခဏလောက်ထိမ်းသိန်းထားလိုက်ပါဦးနော်... နောက်ထပ်တစ်မျိုးတိုးမလာခင်အချိန်လေးမှာ ကျွန်မ ရွှေပိုးဥအဝတ်သွားလျှော်ပါရစေဦးရှင်”

မပြီးပြတ်နိုင်သော ပပ၏နောက်ကြောင်းကျီစွယ်မှုကို ပိုးဥပြန်အရွှန်းဖောက်၍ ရေလုံလေးယူကာ ရေချိုးခန်းဘက်ဆီခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခဲ့လိုက်တော့သည်။

ထိုညအဖို့ ပိုးဥအိပ်မပျော်နိုင် ပပပြောသလိုများပြည့်စုံထံမှ နောက်တော့တစ်မျိုးတိုးလာခဲ့သော ပိုးဥဘက်ကရော ဘယ်လိုတုန်ပြန်ရမလဲ၊ အတွေးနဲ့တင်ပိုးဥနားရွက်တွေပါးတွေ ထူပူကုန်ရလေသည်။

တွေးရင်အိပ်မပျော်နိုင်သဖြင့် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝဆို

www.burmeseclassic.com

သို့ မှန်းဆကာတွေးတောမိပါ၏။

မထင်မရှားပုံရိပ်များက ပိုးဥမျက်လုံးထဲဝယ်အစီအစဉ်။

အခန်း(၆)

“ပိုးဥရေ... ဟေ့ပိုးဥ”

ခြံထဲသို့ အပြေးအလွှားဝင်လာပြီးသူမနာမည်ကို တကြော်ကြော်ခေါ်နေသော ပြည့်စုံအား စာဖတ်နေရာမှ ပိုးဥ လှမ်းကြည့်ပြီး

“ဟဲ့... ပြည့်စုံ... ငါဒီမှာစာဖတ်နေတယ်... နင်ကလည်းအော်နေလိုက်တာ... အသက်ရှူပါဦးဟဲ့... အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့တော့ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

“နင်စာကျက်နေတာလားပိုးဥ”

အိမ်ပေးတက်လာရင်း ပြည့်စုံမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“နင်ကလည်းကျောင်းပိတ်တာတောင် စာအုပ်နဲ့မျက်နှာ မခွာဘူး”

“နင့်လောက်မှငါကစာမတော်တာကိုး . . . စာအုပ်နဲ့ မျက်နှာကပ်ထားတာတောင် တန်ကာမကြဘူး”

“နင်ဘဲအပြောကောင်း . . . ငါအခုလာတာ စကားနိုင် လုမလို့ မဟုတ်ဖူး . . . စားကျောသွားရအောင် နင့်ကိုလာခေါ် တာ”

“စားကျော”

သံရောင်လိုက်ပြောနေသော ပိုးဥကို အနားကပ်၍ တိုး တိုးလေးပြည့်စုံပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်စားကျော . . . ရွာဦးကျောင်းမှာ ဒေါ်ကြီး တုတ်က သူ့မြေးတွေကို ရှင်ပြုတာသိလို့ နင့်ဆီပြေးလာတာတဲ့ . . . ငပိချက်နဲ့ငချောက်ထောင်းကျွေးတယ်ဆိုတာသိလို့ နင့်ဆီ ပြေးလာတာ . . . နင်ကြိုတတ်တာငါသိနေတယ်လေ”

ငပိကျော်နဲ့ငခြောက်ထောင်းဆို၍ ပိုးဥချက်ခြင်းသွား ရည်ကျချင်လာသည်။ နီးထိုးနေတဲ့ အဖေကို တချက်ကြည့်၍

“အေးဟဲ့ . . . အလှူငပိကျော်တော့ စားချင်သား . . . သွားစားရမှာရှက်စရာကြီး . . . ကိုယ့်မှမဖိတ်တာ”

“ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲ . . . ရွာထဲက ကလေးတွေသွား

စားနေကြတာတစ်ပုံကြီး . . . လာဟာသွားကြရအောင် . . . တော်ကြာကုန်သွားလို့ နင်ငတ်ကြောစိုက်နေမယ်”

ပိုးဥမရဲတရဲနဲ့ အဖေ့ကို လှည့်ကြည့်တော့ အဖေက အလိုက်သတိနဲ့။

“လိုက်သွားလေသမီး . . . အဖေမေ့နေလို့ . . . အဖေတို့ကို ဖိတ်ထားပါတယ် . . . ဟိုကြကောင်းကောင်းစားနေော် . . . သူများပြောစရာမဖြစ်စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအဖေ”

အဖေဆီကခွင့်ပြုချက်ရတာနဲ့ အိမ်ပေါ်ကပိုးဥ ခုန်ဆင်း ပြီး ပြည့်စုံလက်ကိုဆွဲလိုက်ကာ၊

“လာ . . . သွားစို့ပြည့်စုံ”

နှစ်ယောက်သား ရွာလမ်းမကြီးအတိုင်း ဘုန်းကြီး ကျောင်းရှိရာသို့ ပြေးလာခဲ့ကြလေသည်။

အဲ့ဒီအချိန်တုန်းက ငါးတန်းကျောင်းသားလေးပြည့်စုံ အောင်နဲ့ ငါးတန်းကျောင်းသူလေးရွှေပိုးဥတို့ ရှက်တတ်ကြောက် တတ်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ကလေးတို့၏ သဘာဝအတိုင်း လွတ် လပ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ပြေးလွှားစော့ကစားခြင်းကိုဖြင့် မစွန့်လွှတ် ကြသေး။

လမ်းတဝက်အရောက် အပြေးကိုလျော့လိုက်ကြပြီ။

“ပြည့်စုံ... ဉာဏ်ဝင်းကိုသွားခေါ်ဦးမလား”

ပြည့်စုံကိုလှည့်ကြည့်လျက် သတိတရဖြင့် ပိုးဥမေးလိုက်မိသည်။

“မခေါ်နေတော့နဲ့ဟာ... တော်ကြာသူ့အမေခေါ်အာကျယ်ကြီးသိသွားလို့ သူ့သားကို ဒီလိုနေရာမျိုး ခေါ်သွားရလားဆိုပြီး ဒို့ကို လာရန်တွေ့နေဦးမယ်”

“အေး... ဒါလဲဟုတ်တာဘဲ... ဒါဆို... သုတ်သုတ်လေးပြေးကြရအောင်... နောက်ကြတဲ့ ခြေထောက်သစ္စာဖောက်ပဲဟေ့”

ဂါဝန်လေးမကာ ပိုးဥရွှေ့ကပြေးပြီမို့ နောက်ကနေပြည့်စုံအမှီလိုက်ရတော့သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းနားမရောက်မှီ။

“ဟေ့... ဒီနှစ်ယောက်ဘယ်ကိုပြေးလာကြတာလဲ”

ရွှေမှနေဉာဏ်ဝင်းလက်နှစ်ဖက်ကား၍ ပြေးတားလိုက်ပြီး ပြုံးဖြူဖြူနှင့်မေးလိုက်လေသည်။

“ငါတို့ ရွာဦးကျောင်းကိုသွားမလို့လား... ဟောဟဲ... ဟောဟဲ”

နှစ်ယောက်သားရင်ဘတ်လေးတွေဖိပြီး မောဟိုက်နေတဲ့ကြားက ပိုးဥခပ်မြန်မြန်ပင်ပြေးလိုက်သည်။

“ငါလဲလိုက်မယ်... ကောင်းတယ်... ပြေးလာတော့အမောတောင်နဲသေးတယ်... ဖြေးဖြေးလာလဲ ရတဲ့ဟာကို... ငါဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်ကို ရောက်ပြီးပြီ နင်တို့ကို မတွေ့လို့လာခေါ်ကာ... အမေက ခေါ်လေးမြဆီကို လွှတ်နေတာနဲ့ နဲနဲကြာသွားတယ်... လာသွားကြစို့”

ပြောပြီးတယ်ဆို ကျောင်းဘက်သို့ဉာဏ်ဝင်းဦးတည်လိုက်သည်။

“လိုက်လို့ဖြစ်ပါ့မလား ဉာဏ်ဝင်းရယ်... တော်ကြာမင်းအမေသိလို့... ဓာတ်စက်သံထက်ကျယ်တဲ့အသံနက်ကြီးနဲ့ တစ်ရွာလုံးကို ဒုက္ခပေးနေပါဦးမယ်ကွာ”

“လာစမ်းပါပြည့်စုံရာ... မင်းတို့ကိုအမေဘာမှလာ မပြောစေရဘူးစိတ်ချ... ငါတချက်ချဲ့လိုက်တာနဲ့အမေကပြီးတယ်”

စကားဆုံးတာနဲ့ ပိုးဥလက်တစ်ဖက်ရယ် ပြည့်စုံလက်တစ်ရယ်ကို ဉာဏ်ဝင်းဆတ်ကနဲဆွဲလိုက်ပြီး သူကစတင်ပြေးတော့သည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဉာဏ်ဝင်း... မပြေးနဲ့တော့ဟာ... ငါမောလို့ သေရတော့မယ်”

ထိုသို့ပိုးဥပြောလိုက်မှနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့လက်တွေကို လွှတ်ပေးပြီး ဉာဏ်ဝင်းဖြေးဖြေးပဲလျှောက်လေတော့သည်။

ဘာရယ်မဟုတ်ကလေးသဘာဝအလှူတွင် တိုးဝှေ့စား
ရခြင်းကို ပျော်ရွှင်စရာတစ်ခုပမာ သဘောပိုက်၍ သူတို့တွေ
လိုက်စားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုပျော်စရာလေ့လေးကို ဉာဏ်ဝင်းလည်း နှစ်သက်
တတ်နေပြီ။

ဘယ်လောက်ပဲပျော်ကြအချိန်တန်တော့ ဒေါ်စိန်မယ်
ကြီးသိသွား၍ သူ့သားကို ရိုက်သည်ဆိုသောသတင်းက တောမီး
လောင်သည့်အလား တစ်ရွာလုံးကို ပြန်နဲ့သွားစေတော့သည်။

ပိုးဥနှင့်ပြည့်စုံတို့ ထိုသတင်းကြောင့်စိတ်မကောင်း ဖြစ်
ကြရလေသည်။

ဒေါ်စိန်မယ်ကြီးက သူ့သားကို ဘယ်ကလေးနဲ့မှ အရော
ဝင်တာမကြိုက် အိမ်မှာပြည့်ပြည့်စုံစုံထားပေးသည်။ ဒါကို
ဉာဏ်ဝင်းရွာကိုရောက်စက လိုက်နာခဲ့သည်။

နောက်ကျောင်းမှာ ပြည့်စုံနဲ့ ပိုးဥတို့နှင့်ခင်မင်မိရာက
သူ့အမေစကားကို နားမထောင်တော့တာဖြစ်သည်။

ပြည့်စုံနဲ့ပိုးဥက ဉာဏ်ဝင်းကို သည်းခံပြီး ပေါင်းခဲ့ကြ
သည်ကိုး၊ အတန်းအစားခွဲခြားသော ဒေါ်စိန်မယ်၏ စိတ်ဓာတ်
ကိုမနှစ်မြို့ကြသဖြင့် ရွာရှိကလေးများကလည်း ဉာဏ်ဝင်းကို
အပေါင်းအသင်းမလုပ်ရဲကြ၊ ရွာကိုရောက်စက သူ့အမေစိတ်

ဓာတ်နီးပါးရှိနေသော ဉာဏ်ဝင်းကို အားလုံးက ဝေါင်ဝေါင်ရွှေ
ဝေးဝေးရှောင်ခဲ့ကြသည်ပင်။

အားလုံးကအပေါင်းအသင်းမလုပ်ရဲသော ဉာဏ်ဝင်းကို
ပြည့်စုံနှင့် ပိုးဥက အနစ်နာခံသည်ခံရင်းဖြင့် ကျောင်းသွားဖော်
ကစားဖော်များဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအချိန်ထိုအရွယ်တုန်းက ဉာဏ်ဝင်းစိတ်ထဲမှာ မနာ
လိုမှုတွေ၊ အမှတ်အတေးတွေအမှန်းပွားမှုတွေရှိမနေတာ သိသာ
လှသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာကစား
မည်စားမည်ဒါဘဲသိ၏။

အပြိုင်အဆိုင်ဆိုတာဘာမှန်းသိပုံမရ။
အရွယ်လေးရလာမှ ဉာဏ်ဝင်းပွေဖောက်လာတာ ဖြစ်
သည်။

မှတ်မှတ်ရရ... ကိုးတန်းနှစ်မှာမြို့မှဉာဏ်ဝင်းတို့ဦး
လေး မိသားစုရွာမှာအလှူလာလုပ်တုန်းကဖြစ်၏။ ဉာဏ်ဝင်းညီ
ဝမ်းကွဲများက ပိုးဥကိုပိုးကြပန်းကြရာမှအစပြုလေသည်။

အဲ့ဒီအချိန်ကစပြီး ဉာဏ်ဝင်းအူတိုတတ်လာခြင်းပင်၊
အူတိုတာမှ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးဖြစ်သူပြည့်စုံနှင့်ပင် စိတ်မချ
နိုင်လောက်အောင် ပူပင်မှုတွေပြိုင်ဆိုင်မှုတွေဖြစ်လာခဲ့လေ
သည်။

www.burmeseclassic.com

ပိုးဥဆိုသည့်သူငယ်ချင်းမလေးကို သူသာပိုင်ဆိုင်ရမည်၊ သူသာအရယူနိုင်ရမည်ဆိုသည်စိတ်က နေ့စဉ်အမျှ သူ့ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေတော့ ပြည့်စုံကို ရန်လိုတတ်လာခဲ့သည်။ ဘာ အကြောင်းနဲ့မှ အလွတ်မပေးချင်တော့နှစ်ယောက်သားတပြေး ပြေးတစ်ဖမ်းဆန်လာခဲ့လေသည်။

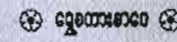
တစ်နေ့တစ်ခြားလှူနိုင်လွန်းသည့် ပိုးဥကိုတော့ မျက်စေ့ အောက်ကပင် ပျောက်မှာဆိုသည့်အလား ကျောင်းတက် ကျောင်းဆင်းအနားကကို မခွာတော့၊ အချစ်စိတ်တက်နေသော ဉာဏ်ဝင်းကို ပြည့်စုံဘယ်တော့မှခွန်းတုန်မပြန် သည်းခံမြဲ သည်းခံလျက်၊ သူငယ်ချင်းစာရင်းကမပျယ်ဖျက်ခဲ့။

ဒါတွေကိုပိုးဥ အားလုံးသိနေခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လုံးကို တန်းတူညီတူဆက်ဆံခဲ့ပါ၏။

ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည့်အမှန်တရားကိုတောင် ဖုန်းကွယ် ထားနိုင်ခဲ့သည်။

ဉာဏ်ဝင်းကတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပြည့်စုံဟာ သူ့မျက်စေ့ ထဲမှာ အမှိုက်တစ်စဖြစ်လာခဲ့သည်။

အစကမိခင်တားတဲ့ကြားက သူငယ်ချင်းကို အပေါင်းအ သင်းမလုပ်ပဲ မနေနိုင်သောဉာဏ်ဝင်း အခုတော့ ဘယ်သူမှမ တိုက်တွန်းရဘဲ သူ့ဆန္ဒနဲ့သူပြည့်စုံအပေါ်စိတ်ဝမ်းကွဲသွား

အချစ်ကြောင့် ဉာဏ်ဝင်းတကယ်ကို မျက်စေ့စုံလုံးကန်း နေရပြီ။

သူ့မှားနေမှန်းသိသော်လည်း ထိုအမှားကို မိုက်မိုက် ကန်းကန်း ဖက်တွယ်ထားနေသူက ဉာဏ်ဝင်းပင်ဖြစ်ရပါ၏။

သို့နှင့်ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေထွက်တဲ့နေ့မှာ တော့ ဉာဏ်ဝင်း၏ပျော်ရွှင်မှုများက တားမနိုင်ဆီးမရဖြစ်လာခဲ့ သည်။

ဂုဏ်ထူးသုံးခုဖြင့် အတူတူအောင်ခဲ့သောပြည့်စုံတစ် ယောက်မြို့တက်ပြီး ပညာသင်ခွင့်မရနိုင်တာကို သိ၍ ဖြစ်သည်။

မျက်စေ့ထဲကအမှိုက်သူ့အလိုလိုလွင့်ထွက်သွားပြီးဟု ပင်ယူဆလိုက်မိသေးသည်။

သည်စိတ်ကိုမြိုသိပ်မထားနိုင်ဘဲ ပိုးဥအဖေအသုဘ မှာပြည့်စုံကို ရိတ်တိပြောတာကိုဘဲကြည့်၊ အဲ့သလောက်ဆင်ခြင် နိုင်စွမ်းမဲ့ခဲ့သူပါ။

အပြစ်ကင်းသော ငယ်ဘဝလေးနဲ့အတူဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ခဲ့သော အကြောင်းအရာများက ပိုးဥကို အိပ်မပျော်နိုင် အောင်နှိပ်စက်ကလူကျီစယ်နေသည်မို့ အိပ်ရာထက်တွင် ဘယ်လူးညာလိမ့်ဖြင့် မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရသည်။

အခန်း[၇]

“သား... မအိပ်သေးဘဲဘာတွေ့တွေးနေတာလဲ”

အိမ်ရှေ့ကွပ်ပစ်တွင်ပလက်အိပ်၍ ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ကာ အတွေးနယ်ချဲ့နေသော ပြည့်စုံမှာမိခင်လှမ်းပြောလိုက်မှ ထထိုင်လိုက်ပြီး။

“ဘာမှမတွေးပါဘူးအမေ... ပန်းခင်းလေးကိုတိုးချဲ့ရကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတာပါ”

သားစကားအမှန်မဟုတ်နိုင်ကြောင်း ဒေါ်တင်နုသိနေသော်လည်း

“စဉ်းစားမနေပါနဲ့သားရယ်... အမေတို့သားအဖစားစရိတ်... သားကျောင်းစရိတ်လေးရနေရင်ပြီးရောပေါ့ကွယ်

... သားကျောင်းပြီးမှစဉ်းစားရင်စဉ်းစားပေါ့... သားကိုအမေကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလွန်းလို့... ဘာအကူအညီမှမပေးနိုင်တဲ့အမေမှာနေ့တိုင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေရတယ်... သူများတွေလိုအေးအေးချမ်းချမ်းပညာမသင်နိုင်တဲ့အမေသွားအတွက်... အမေဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်နေတယ်မှတ်လဲ”

မျက်ရည်တွေဝဲတက်လာသော မိခင်ကိုကမန်းကတန်းပြည့်စုံထဖက်ရင်း

“အမေသဘောမကျရင် သားမလုပ်ပါဘူးအမေရဲ့... မြို့ကိုစာသွားသင်လဲဒီဘွဲ့ပဲရမှာဘဲအမေ... အဝေးသင်လဲဒီဘွဲ့ပါဘဲအမေရဲ့... ကျောင်းသွားမတက်ရတော့ သားမှာအချိန်တွေတောင်ပိုနေသေးတယ်... အဲ့ဒီအချိန်ပိုအတွက် သားကစဉ်းစားမိတာပါ”

မိခင်စိတ်ချမ်းသာအောင်ပြောတတ်နေတတ်သော သားကို ဒေါ်တင်နုစိတ်မကောင်းစွာပြန်ဖက်လျှက်။

“ဒါတော့ဒါပေါ့သားရယ်... အလုပ်ကိုနားနား နေနေလုပ်ပါ... အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတည်းက အလုပ်တဖက်နဲ့ကျောင်းတက်ခဲ့ရတဲ့သားကို အမေသနားလှပါပြီ... အမေတို့သာအစတည်းက ချမ်းသာခဲ့ရင် ဒါမှမဟုတ်ပြေပြေလည်လည်ရှိခဲ့ရင်... ငါ့သားလေး... ဉာဏ်ဝင်းလိုဘဲစက်မှုတက္က

နီ သီရိကြယ်စင် နီ

သိုလ်ကျောင်းသားကြီးဖြစ်ရမှာဆိုတဲ့အတွေးဝင်လာရင်တော့ ရင်နာမိတာအမှန်ဘဲသား... ရိုးရိုးဘွဲ့လေးနဲ့တင်းတိမ်လိုက်ရတဲ့ သားကို အမေဘယ်လိုမှမကြည့်ရက်ပါဘူးသားရယ်... သား ရင်ထဲမှာဖွင့်မပြောရင်သာရှိရမယ်... စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ တယ်မှတ်လား... တာဝန်မကျေတဲ့အမေကိုရော... အပြစ် တွေများတင်နေသလားသားရယ်”

အကျီလက်ဖျားနှင့်မျက်ရည်သုတ်ရင်း ဒေါ်တင်နဲ့ အသံတုန်ရင်လျှက်သားကို စေ့စေ့ကြည့်ကာမေးလိုက်မိသည်။

“ဟာ... အမေ... အမေဘာတွေပြောနေတာလဲ ... သားကိုငရဲမပေးပါနဲ့အမေရာ... ဘယ်တုန်းကမှအမေကို သားအပြစ်မမြင်ခဲ့ပါဘူး... လူငယ်ပေမဲ့သားအသိတရားရှိပါ တယ်... အမေ့ဘက်ကအမေတတ်နိုင်သလောက်တာဝန်ကျေ ခဲ့တာ မသိတာမှမဟုတ်တာ... ကံကြမ္မာကဒီလိုဘဲဖန်လာတာ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲအမေ... အမေ့ကိုသားတောင်းပန်ပါတယ်မေ ... အဲ့ဒီစိတ်မကောင်းစရာအတွေးတွေကိုအမေဖျောက်ပစ်လိုက် ပါ... ဘယ်တော့မှမတွေးမိအောင်နေပါအမေရယ်... သားဘ ဝကိုသားကျေနပ်ပြီးသားပါ... မရနိုင်တော့တဲ့ဘဝကို တမ်းတ နေကြမဲ့အတူတူ ရလာတဲ့ဘဝလေးကိုဘဲ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင် ရင် လောကကြီးက ပျော်စရာပါနော်အမေ”

မိခင်အား နှစ်သိမ့်စကားဆိုရင်းဖြင့် ပြည့်စုံအရွှန် ဖောက်လိုက်မိသည်။

သားအပြောကြောင့် ဒေါ်တင်နဲ့မျက်ရည်ကြားကပြုံး လာရသည်။

သိတတ်လွန်းသောမိခင်ကိုငဲ့ညှာလွန်းသောသား ဒေါ်တင်နဲ့ ချစ်မဝစွာပြုံးကြည့်နေမိပါ၏။

သားလေးဟာ တကယ်ကိုသူ့ဘဝကို ကျေနပ်အောင် နေတတ်သလိုနေခဲ့သူပင်။

ဘဝ အကျိုးပေးမကောင်းခဲ့သောသားကို ဒေါ်တင်နဲ့ ပြုံးပြီးကြည့်နေရာမှာ ရင်ခွင်ထဲ သို့ ဆွဲသွင်းပွေ့ဖက်ထားလိုက် မိသည်။

ပညာရေးတပိုင်းတစနှင့် ဖခင်ဆုံးပါးသွားခဲ့သော်လည်း ဘဝကို အရုံးမပေးဘဲဖခင်လုပ်ကိုင်ခဲ့သော ဥယျာဉ်ခြံကို ဦးစီး လုပ်ဆောင်၍ ပညာကိုလည်း အပတ်တကုတ်ကြိုးစားခဲ့ပါသော သား၊ မအေးကိုမျက်နှာတချက်အညှိုးမခံလိမ္မာယဉ်ကျေးစွာနေခဲ့ ပါသောသား၊ ဒီသားအပေါ်မှာမှ သူမတာဝန်မကျေပြန်နိုင်ခဲ့။

ဒါတွေကိုတွေးမိတိုင်း သားကွယ်ရာမှာ မျက်ရည်ကျခဲ့ ပေါင်းများပြီ။

ဒီနေ့လည်း မြို့ကပြန်လာပြီး မျက်နှာမကောင်းသော

သားကို ဘာဖြစ်လာသလဲသားလို့ မမေးရက်၊ သားကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျမိတာကို သားမသိစေလို့၊

ဒါပေမယ့်သားကို အရိပ်လိုကြည့်နေသူမို့ အခုထိမအိပ် သေးသာကို ရင်ထဲမကောင်းခြင်းကြောင့် ထွက်မေးမိခြင်းဖြစ် သည်။

ပြည့်စုံကလည်း သူ့ကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသော မိခင်ကို ရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ မော့ကြည့်ပြီး၊

“သားယောက်ျားပါအမေ... ဒီလောက်လေးပင် ပန်းရတာကို ဘယ်တုန်းကမှ ပင်ပန်းတယ်လို့ မထင်ခဲ့ပါဘူး... လောကမှာလူတွေဟာ တစ်ခါဘဲသေရတာပါအမေ... လော ကခံကိုရင်မဆိုင်နိုင်လို့ အရှုံးပေးလိုက်ရင် နှစ်ခါသေသွားမှာ ပေါ့... အမေ့သားဟာလောကခံကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်တဲ့သား... လောကကိုအရှုံးမပေးတဲ့သားဆိုပြီး အမေဂုဏ်ယူရတဲ့သားအ တွက်ဘယ်တော့မှစိတ်မဆင်းရဲနဲ့တော့နော်အမေ”

ရင်ခွင်ထဲကနေ မိခင်၏မေးစေ့လေးကိုလှုပ်ပြီး ပြည့်စုံ ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်တင်နုကြည်နူးစွာပြုံးလိုက်ရင်း၊

“ဟုတ်ပါပြီတော်... ဟုတ်ပါပြီ... သားဘဲအချိန် ယူပါ... ငါ့သားစကားတတ်မှန်း အမေအခုမှဘဲသိတော့တာပဲ... ဒါပေမယ့်အမေ့စကားကိုတော့ နားထောင်ပါသားရအောင်”

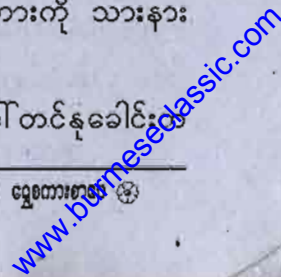
... အလုပ်တိုးချဲ့ဘို့ကို စိတ်မကူးပါနဲ့... အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝကဆိုနေ့ဘက်ကျောင်းတက်... ညဘက်ခြံထဲ ဆင်း... ကျောင်းလွတ်ကတည်းက... တကုတ်ကုတ်နဲ့လုပ်ခဲ့ ရတဲ့အလုပ်အားလပ်ချိန်ဆိုတာ ငါ့သားမှာရှိခဲ့လို့လား... အခု အဝေးသင်မို့ကျောင်းမတတ်ဖြစ်တော့ အားလပ်ချိန်ဆိုတာရှိလာ ပြီ... ဒီအချိန်လေးမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်စာကျုပ်ပြီး... အ နားယူသင့်သလောက်ယူပါ... အရင်လိုအချိန်လုပြီး စာမ ကျက်ရတာကိုဘဲ အမေကျေနပ်လိုက်ပါရစေ... အမေတို့ဒီ ထက်မဆင်းရဲနိုင်တော့ပါဘူးကွယ်... မချမ်းသာတာကတော့ သားပြောသလိုကံပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား... အမေ့သားလေး အမေ့စကားကိုနားထောင်မယ်မဟုတ်လားကွယ်”

ရင်ခွင်ထဲကသားကို ကလေးတစ်ယောက်လို ဒေါ်တင်နု ချောပြောနေမိသည်။

မိခင်၏စေတနာကို လက်ခံသောအားဖြင့် ပြည့်စုံပြုံး၍ ရင်ခွင်တွင်းမှဖြေးညှင်းစွာထပြီး မိခင်အား လေးလေးစားစား ကြည့်ကာ၊

“ကောင်းပါပြီအမေ... အမေ့စကားကို သားနား ထောင်ပါ့မယ်”

သား၏ဂတိစကားကိုကြားရ၍ ဒေါ်တင်နုခေါင်းထဲ

ညိတ်ညိတ်လုပ်ခါ။

သာဓုပါသားရယ်... သာဓုပါ... မိဘစကားနာတယ်... လာလေကွာအိမ်ပေါ်တက်ခဲ့”
ထောင်တဲ့သားလေးဘယ်တော့မှဒုက္ခမရောက်နိုင်ဘူးဆိုတာ
အမေရဲရဲကြီးအာမခံတယ်... ကဲ... အိပ်ရာထဲသွားအိပ်
တော့သား... ဒီနားမှာဆက်အိပ်ပျော်သွားရင် အအေးမပတ်
နေပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအမေ”

ပြည့်စုံထရပ်လိုက်ပြီး မိခင်ကိုပါတဲ့ထူကာ အိမ်ပေါ်သို့
လှမ်းတက်ခဲ့ပါ၏။

အိပ်ရာထဲသို့ ရောက်သည့်တိုင် အိပ်ပျော်ခြင်းကပြည့်စုံ
အဖို့ ဘုန်းကြီးနှင့်ဘီးသဖွယ်

အိပ်မပျော်လေတော့ အတွေးများက မဖိတ်ခေါ်ဘဲ
ရောက်လာခဲ့သည်

အတွေးတွေကတော့ ပြောင်းမသွားခဲ့။

“ပိုးဥရေ... ပိုးဥ... အဘကောင်း ပိုးဥနေမကောင်း
လို့ဆို”

ပိုးဥနာမည်ကိုခေါ်ပြီး ဝင်လာရင်းအိမ်ရှေ့မှာရေခွေး
ကြမ်းထိုင်သောက်နေသော အဘဖြူးကိုတွေ့လိုက်၍ပြည့်စုံကိုယ်
ရှိန်သတ်ခါ ရပ်လျှက်မေးလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်ဖိုးပြည့်ရေ... မင်းသူငယ်ချင်းဖျားနေ
အရွယ်လေးရလာပြီမို့ အပျိုလေးရှိသော အိမ်ပေါ်ကို

ရောက်လို လှစ်ကနဲလှစ်ကနဲမတက်ရဲတာ ဘဝပေးအသိထင်ပါရဲ့
ဘဝသက်လုံးအတူတူဆော့ကစားခဲ့သော တံခါးမရှိဝင်ထွက်နေ
သော အိမ်ကိုပြည့်စုံရဲရဲဝံ့ဝံ့မတက်ရဲတော့တာကြာပြီဘဲ ဆယ်
ဘုန်းဆိုသော ကျောင်းသူကျောင်းသားအရွယ်တွေက လူပျို
ပေါက်အပျိုပေါက်စာရင်းဝင်သွားခဲ့ပြီမဟုတ်လား အဲ့ဒီသတ်မှတ်
ချက်က ပြည့်စုံနဲ့ပိုးဥဆိုသော ဖွာဘက်တော်နို့ဆို့ဘက်တွေကို
ညည်းခြားလိုက်သလိုပင်။

ကိုယ်တွေကငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတာထက် တစ်နေ့ထဲ
နွေးပြီးနို့နှစ်လုံးကို နှစ်ယောက်အတူဆို့ခဲ့ကြသူတွေမို့ တခြားသူ
တွေထက် သံယောဇဉ်ပိုကြီးခဲ့တာအမှန်၊ ဒါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်
ကလိုသို့မမြင် ပိုက်ဆံမပေးရတိုင်း ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်ပြောနေကြ
သည်။ ဒါကို ပိုးဥက ဝဂ္ဂမစိုက်နဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ့်ကိုထမင်း
လာကျွေးတာမဟုတ်ဘူးဟု ဆိုလေ၏။

ကိုယ်ကယောက်ျားလေးမို့ အကြောင်းမဟုတ်သော်
လည်း သူမကမိန်းကလေးဖြစ်နေလေတော့ မဟုတ်တမ်းတရား
ပြောကြသော ပတ်ဝန်းကျင်စကားအရ နစ်နာချင်နစ်နာ သူမ

နစ်နာနိုင်သည်။ ဒီတော့အနေအထိုင်ကို ကိုယ်ကစတင် ဆင်ခြင် မိခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါကိုပိုးဥသိတော့ စိတ်ဆိုးသေးသည်။ မနည်းရှင်းပြရ ငါ။

“ဟေ့ကောင်ဖိုးပြည့် . . . ဘာတွေရပ်တွေးနေတာလဲ . . . အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့လေကွာ . . . သမီးရေကြားရဲ့သားနဲ့ထွက် ခဲ့ဦးလေ”

ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ဦးလေးဖြိုးမောင်ထပ်ခေါ်တော့မှ ပြည့်စုံ သတိဝင်လာရ၏။ ရပ်ပြီးတွေးမိတွေးရာတွေးနေမိသည်ကိုပင် ရှက်သွားရသည်။

ကြားရဲ့သားနဲ့အလိုက်သတိထွက်မလာသော ပိုးဥကိုသာ အပြစ်တင်မိလေသည်။

“လာပြည့်စုံ . . . ငါညကမှကောက်ခါငင်ကာဖျားတာ ဟ . . . နင်ကျောင်းရောက်တော့မှသိတာလား”

အနွေးထည်လေးထပ်ဝတ်ပြီး ပိုးဥကသူ့အနားလာထိုင် ပြီး ပြောလိုက်တော့ မျက်နှာလေးကို အသေအချာကြည့်မိသည်။ နှာခေါင်းထိပ်ဖျားလေးတွေ နီပြီးပါးလေးတွေရဲ့လို့ ခုနက ထုလိုက် ချင်သည့်စိတ်တောင်ပျောက်သွားရသည် “ညကငါခြံထဲမှာ အိပ်တာလေ . . . ခြံထဲကနေ ကျောင်းကိုတန်းသွားတာဆိုတော့

ကျောင်းရောက်တော့မှသိတာပေါ့ . . . အခုကျောင်းဆင်းတယ် ဆို အိမ်မဝင်သေးဘဲ နင့်ဆီအရင်လာတာ . . . ဆေးရော သောက်ရဲ့လား . . . ကိုယ်ပူနေသေးလား”

နဖူးကိုလက်နှင့်စမ်းတော့မလိုလုပ်ပြီးမှ ဦးလေးဖြိုး မောင်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ဖင်ကုတ်ခေါင်းကုတ်လုပ်နေလိုက်ရ သည်။

ဦးလေးဖြိုးမောင်က မသိလိုက်ဖာသာလုပ်ခါ ရေနွေးငွေ့ နေ၍ တော်သေး၏။

ပိုးဥက ကိုယ့်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အသံမထွက်ဘဲရယ်နေ လို့ အံ့ကြိတ်ပြလိုက်ရသေးသည်။

“ဆေးသောက်လို့အဖျားကျသွားတာပေါ့ပြည့်စုံ . . . ကိုယ်မပူပါဘူး . . . ရေချိုးနောက်ကျလို့အအေးပတ်သွားတာပါ . . . မနက်ဆိုကျောင်းတက်နိုင်ပါပြီ”

“ဟဲ့ . . . ညကမှဖျားတာဆို . . . ကျောင်းတက်တော့ လေစိမ်းတိုက်ပြီး ပြန်ဖျားမှာပေါ့ . . . နောက်တစ်ရက်လောက် နေလိုက်ပါဦးဟာ . . . နော်ဦးလေးဖြိုးနောက်တစ်ရက်လောက် နေဦးမှဖြစ်မှာပေါ့”

“မင်းသူငယ်ချင်းကိုမင်းဘဲကြည့်ပြောတော့ဟေ့”
ပန်းကန်ထဲကရေနွေးအကြမ်းတွေကို ဦးလေးဖြိုးမောင်

လှမ်းပတ်ရင်း ပြောလိုက်ပုံက သူလည်းပြောတာဘဲမရဘူးဆို သည့်ပုံ၊ ဒါဆိုပိုးဥဖျားရက်နဲ့ကျောင်းတက်မယ်လုပ်နေတာနဲ့တူ တယ်ဟုတွေ့ကာ၊

“ဘာလဲ... နင်ကဦးလေးပြောတာကိုနားမထောင် ဘူးနဲ့တူတယ်ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟဲ့... ကျောင်းစာတွေနောက်ကျမှာ ပိုးလို့... မနက်ဖြန်ကျောင်းတက်ဘဲမယ်လို့... ဒါလေးဘဲပြော မိတာပါ”

“နင်ကလည်း... နောက်ကျတဲ့စာတွေကို ငါကူးပေး မှာပေါ့... နောက်တစ်ရက်လောက်နားလိုက်ဦးနော်... နင်မ လည်တဲ့စာတွေငါပြန်ရှင်းပြပေးပါ့မယ်ဟုတ်လား”

ပိုးဥခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်တာနှင့် ပြည့်စုံအားတက် သရောဖြင့်။

“ပိုးဥ... နင်နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ငါပြေးလာတာ ... နင်အလှူငှာချက် မစားချင်ဘူးလားဟင်”

ပိုးဥရှက်ရယ်လျက်

“အဟွန်း... ရှက်တောင်ရှက်တယ်... ငယ်ငယ် က ငါငတ်ကြီးကျတာကိုနင်ကအခုထိမှတ်ထားတယ်... ငါစားချင် တော့ရောနင်ကဘယ်ကရမလဲ”

“အမယ်... လူကြုံရင်ထရဲတောင်ဟိုဟာဖြစ်သေး တာဘဲပိုးဥရာ... ငါဒီနေ့သတင်းကြားခဲ့တယ်... ဟိုဘယ်ရွာက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာမနက်က အလှူရှိတယ်တဲ့... အဲဒီကို ငါ သွားမလို့... ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာလက်ကျန်လေးဘာလေးရှိ သေးလားလို့ ငါသွားမေးပေးမယ်”

တက်ကြွစွာပြောနေသော ပြည့်စုံကိုပိုးဥ မျက်စောင်း လေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ခါကြည့်လျက်

“ဟယ်... မဟုတ်တာပြည့်စုံရယ်... အရင်လိုငါ ငတ်ကြီးမကျတော့ပါဘူးဟ... နင်လည်းအရင်လိုကလေးမ ဟုတ်တော့ဘူးလေ... ဒီအရွယ်ကြီးကျမှနင်လဲရှက်တတ်နေ ရောပေါ့... မသွားပါနဲ့... ငါမစားချင်ပါဘူး”

“ဒါရှက်စရာလား... သူများပစ္စည်းသွားခိုတာမှမ ဟုတ်တာ... ရိုးရိုးသားသားသွားတောင်းမဲ့ဟာဘဲ... အမေ့ ကိုချက်ခိုင်းရင်ရတယ်... နင်ဖျားတိုင်း အလှူငှာချက်စားမှ နလန်ထတာငါသိထားတော့ အမေ့ကို ချက်ခိုင်းမနေတော့ဘူး ... ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုဘဲပြေးလိုက်တော့မယ်... အဲဒီကျောင်း က ကပ္ပိယကြီးနဲ့ ငါကခင်မှခင်... သူ့ဆီမှ တိတ်တိတ်လေးမေး ပြီး ရှိရင်ယူခဲ့ရုံဘဲ”

ပြည့်စုံအားတက်သရောပြောနေသလောက် ပိုးဥဟန်

က အားတက်သရောမရှိ။

“မသွားပါနဲ့ပြည့်စုံရယ်... ငါ့စာတွေဘဲကူးပေးပါ... ဒီညလည်းခြံထဲမှာဘဲ အိပ်ရမှာ မဟုတ်လား... ခုလောက်ဆို ကြီးနုလည်း ထမင်းအိုးကျက်ရောပေါ့... မိုးချုပ်တော့မယ်ပြန်တော့”

ပိုးဥအတင်းနှင့်လွတ်နေ၍
“ဒါဆိုစာအုပ်တွေပေး”

စာအုပ်တွေတောင်းပြီး ပြန်ရန်စိတ်ကူးလိုက်တော့သည်။

“ပြည့်စုံ... နင်ဟိုဘက်ရွာကိုမသွားနဲ့နော်”

ထပ်ပြီးသတိပေးနေတဲ့ပိုးဥကို လှည့်ကြည့်ပြီး ကျေနပ်အောင်ဂတိပေးလိုက်ရသည်။

“အေးပါဟာ... စိတ်ချမသွားဘူး... ဦးလေးဖြိုး

မောင် သားသွားတော့မယ်”

ဦးလေးဖြိုးမောင်ကိုပါ နှုတ်ဆက်ပြီး စာအုပ်တွေပိုက်၍ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

နောက်ကနေ မျက်စေ့တစ်ဆုံးရပ်ကြည့်နေမဲ့ ပိုးဥသဏ္ဍာန်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ မြင်နေမိသည်။

ဪ... သံယောဇဉ်ဆိုတာဒါကိုခေါ်တာ ထင်ပါရဲ့

လို့ တွေးဖြစ်သည်။

ပိုးဥပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း အတွေးထဲကို ခေါ်လာမိသည်။ နင်လဲရှက်တတ်နေရောပေါ့ဆိုသည့် စကား၊ အရွယ်နဲ့ရှက်တတ်ခြင်းက ဒွန်တွဲနေတယ်ဆိုတာ မှန်ခဲ့ရင် ပြည့်စုံလဲ အရွယ်ရောက်နေပြီလေ၊ ရှက်တတ်ပြီပေါ့... ဒါပေမယ့်သူငယ်ချင်းမလေးရယ် မင်းအတွက်ဆိုရင်လေ...။

အဲ့ဒီညက (၇)နာရီလောက်ပိုးဥဆီ ထပ်ပြီးရောက်ခဲ့ရတယ်။

“ဦးလေးဖြိုးမောင်ခြံတံခါးဖွင့်ပါဦး”

အသံကြားတာနဲ့ ဦးလေးဖြိုးမောင်တံခါးလာဖွင့်ပေးလေသည်။

“ရော့... ဦးလေး... ပိုးဥကိုပေးလိုက်ပါ... မိုးချုပ်နေလို့ အိမ်ထဲမဝင်တော့ဘူးနော်”

ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နဲ့ ထည့်လာတဲ့ ငပိချက်ကို လှမ်းပေးပြီး ပြန်လှည့်လာခဲ့မိသည်။

နေမကောင်းဖြစ်တိုင်း အလျှင်ပိကြော်ကိုမှ တမ်းတမ်းတတ်စားချင်ရှာသော ဖွားဘက်တော်အတွက် တာဝန်ကျသွားလှည့်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်နယ် မြောက်ကြွမြောက်ကြွနှင့်

ရင်ဘတ်ကိုကော့ခေါင်းကိုမော့လျက်...”

အခန်း(၈)

“ပိုးဥစာအုပ်ထဲမှာ ဘာပါလို့ပြုံးနေတာလဲ... ပပ ကြည့်နေတာကြာလှပြီ... ဝပိကြော်ပုလင်းကြည့်လိုက်ပြုံးလိုက် နဲ့... စာအုပ်ဖွင့်ပြီးစာဖတ်နေတယ်မှတ်တာ... ပြော... ဘာ တွေ့သဘောတွေ့နေလဲ”

ပိုးဥစာရေးစားပွဲက ပပကုတင်နဲ့ဘေးတိုက်ဆိုတော့ မကြည့်လဲမြင်နေရသည်ပင်။

ပိုးဥကလဲ ပိုးဥပါဘဲငပိချက်ကြော်ပုလင်းကို ကြည့်ပြီး ပြည့်စုံပြောသွားသော စကားကိုပြန်ကြားကာ ဆယ်တန်းနှစ်က သူမဖျားစဉ် ဟိုဘက်ရွာကအလှူငပိချက်သွားတောင်းခဲ့သော ပြည့်စုံအကြောင်းဆီအာရုံကရောက်သွားခြင်းကြောင့် ပြုံးမိတာ

ဖြစ်၏။

အခုသူ့မှာသာချက်ခဲ့တာဆိုတော့ ပိုးဥရယ်ချင်တာပေါ့။

ငယ်ယံတုန်းကသူမနေမကောင်းတိုင်း အလှူငုပ်ကြော် စားရမှ နလန်ထတတ်တာကို အရိုးစွဲအောင် မှတ်ထားသောပြည့်စုံက ဆယ်တန်းနှစ် ဖျားစဉ်က ဟိုဘက်ရွာက အလှူမှာ သွားတောင်းပေးခဲ့သည်။

အဲ့ဒီတုန်းက . . . မသွားနဲ့နော်လို့ အတန်တန်တားတဲ့ ကြားက အဲ့ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းက ကပ္ပိယကြီးနဲ့သူနဲ့သိတယ် ဆိုပြီး သွားဖြစ်အောင်သွားခဲ့သည်။ မရ ရအောင် တောင်းခဲ့ပေး၏။

အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့သူ့ကိုလျှော့တွက်မိသော ပိုးဥ . . . အဲ့ဒီညက လက်ဖျားခါသွားရသည်။

ဟုတ်တယ် . . . အရွယ်ရောက်နေပြီဆိုတော့ ရှက်တတ်နေပြီမဟုတ်လား၊ သွားတောင်းရဲမှာမဟုတ်ဖူးလို့ ထင်ထားခဲ့တာ၊ အမလေးကိုယ်တော်ချောက ည(၇)နာရီလောက် ရောက်ချလာခဲ့သည်။ ညအချိန်မတော်ကြီးမို့ သူမနာမည်ကိုမခေါ်ဘဲ အဖေ့နာမည်ကိုခေါ်ပြီး ခြံဝကဘဲ လှမ်းပေးပြီး လှည့်ပြန်သွားလေရဲ့။

ကျွတ်ကျွတ်အိတ်လေးနဲ့ထည့်ထားတဲ့ ငုပ်ကြော်ထုတ်

ကို အဖေလာပေးတော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်ဝဲခဲ့ရသေးတယ်။

ပြည့်စုံ ပိုးဥကို ဒီလောက်သံယောဇဉ်ကြီးမှန်းအဲ့ဒီနေ့ကမှ ပိုသိခဲ့ရတာလေ၊ အရွယ်ရောက်လာမှ ပြည့်စုံအနေတည်သွားလို့ စိတ်ထဲက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေခဲ့တာ ငါ့ကိုစိမ်းသွားပြီလားလို့ တွေးနေခဲ့တာအခါခါ . . . အခုမှဘဲ ပြည့်စုံရဲ့သဘောထားကို နားလည်မိတော့သည်။

ပြည့်စုံနဲ့ညဏ်ဝင်းကွာတာ အဲ့ဒါတွေဘဲဖြစ်၏။ ဉာဏ်ဝင်းလည်းသူမအပေါ်စေတနာတော့ရှိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ပြည့်စုံလောက် မနက်ရှိုင်း၊ ဒါလဲသံယောဇဉ်ခြင်းကွာလို့ဘဲ ထင်ပါရဲ့။

“ဟောတော့ . . . ပိုးဥ . . . ပပမေးတာမကြားလို့ လား . . . ငုပ်ကြော်ပုလင်းလဲ မျက်စေ့ထဲဝင်သွားပါဦးမယ်ဟယ်”

ကုတင်ပေါ်က ပပဆင်းလာပြီးပိုးဥ ပခုံးလေးကိုဖက်၍ မေးလိုက်မှ မျက်နှာလေးမော့လာကာ၊

“ကြားပါတယ်ပပရယ် . . . ဒီမှာငယ်ငယ်ကအကြောင်းတွေတွေးနေမိတာ . . . တွေးရင်းရယ်စရာပါတော့ရယ်မိတာပေါ့ . . . တကယ်ထဲ ခိုးထုတ်ခိုးထည်နဲ့မိတဲ့တရားခံကိုချောင်ပိတ်ပြီး စစ်တာကြနေတာဘဲ . . . ပိုးဥပြောပြတော့မှ

ပပလဲမရယ်နဲ့ဒါဘဲ”

“ဟင်... ဘာတွေမို့လဲ... ရယ်သင့်ရယ်မှာပေါ့... ပြောကွာ... အဲဒါဆိုပိုကြားချင်တယ်”

ပိုးဥလက်ကိုဆွဲပြီး ပပအတင်းမေးလေရာ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်အကုန်ပြောပြလိုက်မိလေသည်။

ပိုးဥစကားအဆုံးမှာ ပပမရယ်နိုင်ဘဲမျက်လုံးလေးပြူးကာ အံ့ဩလျက်။

“ဟယ်... ဒါဆို ကိုပြည့်စုံကပိုးဥကို ပိုပြီးသံယောဇဉ်ကြီးတာပေါ့နော်... အခုလဲဒီဝီဒီယိုကြော်က သူကြော်လာတာတဲ့လား... ဟုတ်လားပိုးဥ”

အားရဝမ်းသာနှင့်မေးနေသော ပပကိုပိုးဥ ပြုံးတုန့်တုန့်လေးလုပ်ခါ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း။

“ပြည့်စုံသံယောဇဉ်က ပိုးဥကိုပိုတာပေါ့ပပရဲ့... ပိုးဥအမေကမီးတွင်းထဲမှာဆုံးသွားခဲ့တာ... အဲဒီတော့ပြည့်စုံအမေကြီးနုက ပိုးဥကို သူ့နို့တိုက်ပြီးမွေးလာခဲ့ရတာလေ... ပိုးဥနဲ့ပြည့်စုံကရက်လေးဘဲကွာတာတစ်နေ့လုံးပြည့်စုံတို့အိမ်မှာပိုးဥကနေရတာ... ညဘက်ကြာမှအဖေကလယ်ထဲကပြန်လာပြီး စားသောက်ပြီးမှ ပိုးဥကိုလာခေါ်တာ... အရွယ်ရောက်လာတော့လဲစားအတူ၊ ကစားအတူဘဲ... နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ်ဆိုလဲ

မမှားဘူး... ပိုးဥမျက်နှာအပြောင်းအလဲကိုပြည့်စုံ ဖတ်တတ်သလို ပိုးဥကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပေါ့... အဲဒါကြောင့်ပြည့်စုံက ပိုးဥတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကိုတင်စားထားတာ... ဖွားတက်တော်နို့ဆို့ဘက်တဲ့လေ... သူပြောသလိုဘဲပိုးဥအတွက်တော့... ပြည့်စုံဟာပိုးဥ လိုအင်ဆန္ဒမှန်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးနေတဲ့ ဖွားဘက်တော်လေးပါဘဲကွယ်”

ပြောပြီးမှပိုးဥရှက်ရမ်း ရမ်းကား မျက်နှာလေးလွဲလိုက်မိသည်။

“အမယ်... ပြောတုန်းကပြောပြီး... အခုမှရှက်မသွားနဲ့... ဒီဘက်လှည့်... ဟွန်းရှက်တဲ့မျက်နှာတဲ့လှ... လှသေးရော့... ပိုးဥတို့ငယ်ဘဝလေးကို ပပအားကြာလိုက်တာ... ကိုပြည့်စုံက အဖေမရှိတော့ဘူးလားဟင်”

ရှက်သွားသောပိုးဥကိုပပ မေးစေ့ကနေဆွဲလှည့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေမိသည်။

“မရှိတော့ဘူးပပရဲ့... ပြည့်စုံရှစ်တန်းဖြေပြီးတဲ့နှစ်မှာဘဲဆုံးသွားတာ... အဲဒီကတည်းက ပြည့်စုံမှာ အလုပ်ကိုလုပ်ရင်း ကျောင်းတက်ခဲ့ရတာလေ... အခုထိသူ့မှာမနားရသေးပါဘူးကွယ်... ဒါကြောင့်လည်းပြည့်စုံကို ပိုးဥပိုသနားတာပေါ့”

“အေးလေ... သူ့ဘဝကသနားစရာ”

ပပကပါစိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ထောက်ခံလေသည်။

“အမလေး... သူ့ကိုသနားတယ်သွားမပြောရဲဘူး ပပရေ... သွားပြောလို့ကတော့ ဓားတမ်းတုတ်တမ်းဘဲ”

“ဟင်... သူ့ပုံစံကအဲ့လိုမထင်ရပါဘူး”

“မယုံရင်သွားပြောကြည့်ပါလား”

“တော်ပါ... တော်ပါ... မပြောကြည့်ပါရစေနဲ့

... ဒီလောက်ဆိုသဘောပေါက်ပါပြီ”

ပခုံးလေးတွန့်ကာ ဟန်ပါပါပြောနေသော ပပကို ပိုးဥ ခေါင်းလေးစောင်းကာကြည့်၍။

“ဘာအခုမှကြောက်ပါပြီလဲ... ပိုးဥသူငယ်ချင်းက ထင်သလောက်မဆိုးပါဘူးနော်... သူ့ကိုးတန်းဆယ်တန်းတုန်းကဆို အရမ်းပင်ပန်းခဲ့တာပပရဲ့... မနက်ဆိုကျောင်းတက်... ညနေကျောင်းဆင်းတာနဲ့ ခြံထဲတန်းသွားတစ်ညလုံးပန်းပင်တွေရေလောင်း... ပေါင်းသင်မြက်နှုတ်... မနက်ကျပန်းတွေဖြတ်... ပန်းဖောက်သည်တွေကို ပေးဘို့အရန်သင့်လုပ်ထား... ဒီကြားထဲစပယ်ပန်းတောင် စိုက်လိုက်သေးတယ်... အဲ့ဒီစပယ်ဖူးတွေကို ညတည်းကူးထားရတာ... ပိုးဥနဲ့ကြီးနုကပိုင်းကူပါမယ်ပြောတာကို လက်မခံဘူး... သူတစ်ယောက်

တည်းအပင်ပန်းခံခဲ့တာ”

“ဪ... စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်”

ပပခပ်ညည်းညည်းလေးလိုက်မိသည်။

“ဒီလောက်မအားတဲ့ကြားက စာကိုဘယ်အချိန်ကျက်လဲမသိဘူး... ဉာဏ်ဝင်းလိုဘဲသုံးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်တယ်လေ... ဒါပေမဲ့ပပရယ် ပိုးဥသူငယ်ချင်းကမကောင်းပါဘူးကွယ်... သူများတန်းတူကျောင်းမတက်နိုင်ရှာဘူး... စာပေးစာယူဘဲတက်ရရှာတယ်”

“အေးဟယ်... ကိုပြည့်စုံအကြောင်းကြားရတာ စိတ်မချမ်းသာလိုက်တာတကယ်ဘဲ... ဒီလိုပညာတော်တဲ့သူကိုတော့ ကူညီမဲ့သူမရှိဘူးတဲ့လားပိုးဥရယ်”

“ကူညီမဲ့သူမရှိလို့သာသူ့များအင်ဂျင်နီယာဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကို လက်လွှတ်လိုက်ရတာပေါ့ပပရဲ့”

“ကိုဉာဏ်ဝင်းအဖေက ပိုးဥကိုတော့ကူညီပြီး... ကိုပြည့်စုံကိုတော့ဘာလို့ မကူညီတာတဲ့လဲ”

“ဉာဏ်ဝင်းအဖေ ပိုးဥကိုကူညီတာက အဖေထားခဲ့တဲ့ လယ်ဧကနှစ်ရာကြောင့်ပေါ့... အဲ့ဒီလယ်ကိုသီးစားချလို့ရတဲ့ ပိုးဥနဲ့ ပိုးဥကျောင်းတက်ခွင့်ရတာလေ... ဒါလဲကိုယ့်အစွမ်းအစဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဖူးအဘကောင်းပြောပေးလို့ရတာ... ပြည့်စုံ

www.burmeseclassic.com

မှာက အခုလက်ရှိဥယျာဉ်ခြံလေးဘဲရှိတော့တာ... ဒါဟောင့်
သူကြီးစားနိုင်လွန်းလို့ သူတို့သားအမိဘဝလေးရပ်တည်ခွင့်ရနေ
တာ... အဲ့ဒီတော့ အဘကောင်းအကူအညီမပေးနိုင်တာ
သဘာဝကျပါတယ်ဟယ်... အမယ်... ပပဘာသိလို့လဲပိုးဥ
ပစ္စည်းနဲ့ပိုးဥအကူအညီပေးခံရတာတောင်ဉာဏ်ဝင်းအမေက
ကျေနပ်တာမဟုတ်ဖူး... ပြည့်စုံကိုကူညီလို့ကတော့ ပိုးတောင်
မီးလောင်သွားဦးမယ်”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“ဒီလို... ဒီလို”

ဒီလောက်ပဲ ပိုးဥပြောမိ၏။ ဒေါ်စိန်မယ်ကြီးပြောသမျှ
သာအကုန်ပြောလို့က ပပဘယ်လောက်အံ့ဩသွားရှာမလဲ။

“ပပထင်တယ်... ကိုဉာဏ်ဝင်းအမေမကျေနပ်
တွေက ပိုးဥဆေးကျောင်းဆင်းလာရင် အရောင်ပြောင်းသွားလိ
မယ်လို့”

“ဘယ်လိုပပ”

“ပိုးဥဆရာဝန်ဖြစ်ရင်... သူမကျေနပ်ခဲ့တာတွေ
ပြီး... သမီး... သမီးနဲ့တောင်နေဦးမယ်လို့ပြောတာ”

“ပပကလဲပြောရော့မယ်”

“ဘာလဲ... ပပပြောတာကိုပိုးဥက မယုံလို့လား... ”

မယုံကြည့်နေ... ကျောင်းပြီးလို့ပိုးဥရွာပြန်ရင် အဲ့ဒီအဖွားကြီး
အိမ်ပေါ်ခေါ်မတင်နဲ့အတင်”

“ဟယ်... ဗေဒင်ကလည်းသေချာလှချည်းလား... ”

ကျောတောင်ချမ်းလာပြီ”

ပိုးဥကိုယ်လုံးလေးကို တုန်ပြပြီးပြောတော့ ပပက။

“ပပကိုလျှော့မတွက်နဲ့နော်ပိုးဥ... ပပပြောတာမယုံ
ချင်လောင်းကြေးထပ်မလား”

လို့ဒီထိပြောလာမှ ပိုးဥပပကို အံ့ဩသွားရသည်။ ပပ
တကယ်ကို စိတ်ပါလက်ပါပြောနေမှန်း သတိထားတာကြောင့်

“အယ်... ယုံပါတယ်... ယုံပါတယ်... ဆရာမ

ရယ်... ဒါပေမဲ့လောင်းကြေးထပ်စရာမရှိလို့ အလောင်းအစား
တော့မလုပ်ပါရစေနဲ့နော်”

ပိုးဥအပြောကို ပပသဘောကျ၍ ရယ်လိုက်ခါ။

“ရှိပါတယ်နော်... မေ့နေလို့ဖြစ်မှာပါ... ဒါမှမ

ဟုတ်မေ့ချင်ယောင်ဆောင်တာလဲဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့”

မျက်မှောင်လေးကုတ်ခါ ပိုးဥစဉ်းစားသလိုလုပ်ရင်း။

“ပိုးဥ... တကယ်မသိတာပါပပနဲ့”

“စိတ်မဆိုးကြေးနော်”

“အလိုတော်... ဘာမို့ပါလိမ့်... ပြောမှသာ

ပြောတော့ပပရယ်. . . ပိုးဥသိချင်လာပြီ”

လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို ရှိုက်လျှက်ပိုးဥကလေးတစ်
ယောက်နှယ်မေးလိုက်မိသည်။

“တကယ်မသိဘူးနော်. . . ကောင်းပြီပြောမယ်. . .
ရင်ဘတ်လေးဖိထားမှဖြစ်မယ်ပိုးဥ. . . ပိုးဥရဲ့ ဖွားဘက်တော်
လေးကိုပေးမလားလို့. . . ပြောမှာ. . . ကဲ. . . ဘယ်လိုလဲ”

“ဟင်. . . ပိုးဥကဘာလဲလို့. . . ဒါကိုပေးရမယ်ဆို
လဲ. . . ပပစကားမှန်နေလို့ကပေးမယ်. . . ပေးတယ်. . . သူ့ကို
သာပပပိုင်အောင်လုပ်”

“ဖြေပုံလေးကလဲ မပြတ်သားလိုက်တာ. . . ပပကမပိုင်
လို့ပေါ့. . . ပိုင်တဲ့နောက်ပိုးဥကိုပြောနေမလား”

“အိုး. . . ပိုးဥဒီလိုဘဲပေးလို့ရမယ်လေ. . . ပြည့်စုံ
ဆန္ဒက ရှိသေးတာကိုး”

“တော်ပါ. . . သူ့ဖွားဘက်တော်ကို မပေးနိုင်ရင် မပေး
နိုင်ဘူးပေါ့. . . ဒီကအတင်းလုမယူပါဘူးနော်”

စိတ်ဆိုးတာလဲမဟုတ်ဘဲနှင့် ပပစိတ်ကောက်ဟန်ပြု
လျှင်။

“အိုးပပကလည်း. . . လုယူတန်သင့်ယူပေါ့. . . ကိုယ်
ကမိန်းခလေးဘဲဘာဖြစ်မှာလဲ”

လို့ပိုးဥပြောလိုက်ရာ နှစ်ယောက်သား ဟားတိုက်ခါ
အော်ရယ်မိကြလေသည်။

ရယ်လို့ဝမှ ဘေးခန်းကလူတွေကို သတိရပြီး ကိုယ့်ပါး
စပ်ကို ပိတ်လိုက်ကြရသည်။

“ပိုးဥ. . . ရွာပြန်တာလဲမတွေ့ဘူးနော်”

“ပြန်တော့ပြန်ချင်ပါတယ်ပပရယ်. . . ပပပြန်သွား ရင်
အရင်လိုကြိုနေမဲ့အဖေကလည်း ရှိမနေတော့ဘူးလေ. . .
အဲ့ဒါကြောင့်မပြန်ဘဲနေလိုက်တာ”

ခုနကရယ်မောနေသောပိုးဥ မျက်နှာလေးချက်ခြင်း
ညှိုးကျသွားလေသည်။

“ရှိပါတယ်ပိုးဥရယ်. . . အားငယ်ရန်ကော”

“လုပ်ပြန်ပြီ”

ညှိုးငယ်သွားသောပိုးဥမျက်နှာကသိချင်စိတ်ဖြင့် ပပထံ
အကြည့်ရောက်ရလေသည်။

“အဟုတ်ပြောတာပိုးဥရဲ့”

“သိနေပြန်ပြီ. . . ပြောပါဦး. . . အကြားအမြင်ဆ
ရာမရယ်”

“အဟဲ. . . အားကိုးစမ်းပါ. . . ငါက မသေချာရင်
ဘာမှမဟောဘူး. . . အဟီး. . . အတိကျကိုဟောမှာနော်. . .

ကိုပြည့်စုံတို့သားအဓိက ပိုးဥကိုထာဝရကြိုနေကြမှပါပိုးဥရဲ့”

“တယ်မှန်ပါလားနော်... ဒီလောက်တော့ ပိုးဥမသိဘဲ နေမလားပပရယ်... ဒါပေမဲ့ပိုးဥရွာကိုပြန်ရင်အဖေကို သတိရ ပြီးငိုမိမှာ... နောက်ပြီးဟိုလူကသတင်းလာမေး... ဒီလူက သတင်းလာမေးနဲ့ ပိုးဥဖြေလို့ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး... ပိုးဥဘဝက အချိန်ဆင်းရဲပါဘို့... ရွာကိုလွမ်းလို့ပြန်ရင်တောင် ကြာကြာ နေလို့ မရတဲ့အဖြစ်”

“ဒါလဲဟုတ်တာဘဲ”

“တိတ်တိတ်သွားပြီး... ပြည့်စုံတို့အိမ်ကလှည့်ပြန် လာလို့က... ဟိုဒေါ်စိန်မယ်ကြီးသိသွားရင် မောင်းမခတ်ရဘူး... ဟော်လေးစာကျိုးကျိုးဟိုးလေးတကြော်ကြော်ဆိုတာထက် သာသွားဦးမယ်”

“အေးလေ... ပိုးဥ... အဖြစ်ကလွယ်မရောင်နဲ့ ခက်ပ... ဟဲ့... ပြောပြီးမျက်နှာက ချက်ခြင်းငိုင်သွားပြန်ပြီ... ဘာလဲ... ဖွားဘက်တော်ကို လွမ်းသွားပြန်ပြီလား... စကားတောင်မစရဲပါလားကွယ်ရဲ့”

ပိုးဥစိတ်ကြည်လာအောင် ပပစနေမှန်းပိုးဥသိ၏။ ဒါ ကြောင့် ပပကိုလွမ်းရိုက်၍

“သွား... သူများကိုကြည့်ပြီး... တမျိုးပြီးတမျိုး

ပြောနေ”

“အဲ... အဲ... ရှက်သွားတာရှက်သွားတာ ခလေး ရှက်တော့ရယ်တယ်တဲ့... ပိုးဥရှက်တာကမျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲလို့ပါလား”

“ပပနော်... ပပကမှန်တာပြောတော့ပိုးဥမရှက်ဘဲ နေမလား”

“ဟုတ်ပြီ... အဲလိုဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ... ဒါမှပပတို့ က ကြိုက်တာ... ပပအကြံတစ်ခုပေးမယ်ရမလား”

“ပေးကြည့်လေ”

ပပမျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ခါ စဉ်းစားလိုက်ရင်

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ”

လက်ဖျောက်တီး၍ ထအော်လေသည်။

“ဘာလဲပပရဲ့”

ပိုးဥနားသို့ကပ်ခါ ပပတိုးတိုးလေးပြောလိုက်လျှင် ပိုးဥ ပါးစပ်လေးဟလျှက်တွေဝေသွားပြီးမှ

“ဒါဆို... ပိုးဥရွာပြန်ဘို့ စဉ်းစားတော့မယ်နော်”

“စဉ်းစား... စဉ်းစား... စာကျက်ရင်းစဉ်းစား... ”

စဉ်းစားရင်းစာကျက်... ပပတော့အိပ်ပြီ”

စကားလည်းဆုံးပပလည်း သူ့ကုတင်ဆီပြန်ပြေးသွား

ကာ ခြင်ထောင်ကိုချကာ အိပ်ရာဝှင်လေတော့သည်။
ပိုးဥမှာသာစာရေးစားပွဲမှာထိုင်လျက်... ခုနကပပ
ပြောလိုက်သော အစီအစဉ်ကိုထပ်တလဲလဲစဉ်းစားရင်း...။

အခန်း[၉]

“မောင်ဉာဏ်ဝင်းအိပ်နေမလားဧဟ့”

“မအိပ်သေးပါဘူးဦးလေးစာကျပ်နေတာပါ”

အခန်းဝမှဦးလေးဖြစ်သူ၏ ခေါ်သံကြောင့် စာကျက်
နေရာမှ ဉာဏ်ဝင်းထလာပြီး အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ရော့... မင်းအဖေဆီကလူကြုံနဲ့စာရောက်လာ
တယ်”

ဦးလေးလက်ထဲကစာကိုလှမ်းယူပြီး ကုတင်ပေါ်တွင်
ထိုင်ကာစာကိုဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။

စာထဲပါအကြောင်းအရာများက ရွာကထွက်လာစဉ်
အဖေပြောလိုက်သောစကားများပင်ဖြစ်သည်။ မေ့နေသည်ထင်
၍ ထပ်ပြီးသတိပေးခြင်းသာဖြစ်သည်။

အဖေစိုးရိမ်လို့သတိပေးပေမယ့် ဉာဏ်ဝင်းတို့က ဒီကိစ္စကိုမေ့ဘို့မပြောနဲ့မေ့မှာစိုးလို့တောင် စာလုံးကြီးကြီးရေးပြီး ကုတင်ဘေးကနံရံမှာကပ်ထား။

ဒါပေမယ့် ဒီရက်ထဲမှာတော့ပိုးဥဆီမရောက်ဖြစ်၊ ကားမောင်းသင်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကားမောင်းတတ်မှကားဝယ်နိုင်မှဘဲ ပိုးဥဆီသွားမည်ဟုဆုံးဖြတ်ထားခြင်းကြောင့်ပါ။ အဖေ့ရဲ့ သတိပေးစာကြောင့်ဒီနေ့တော့ ပိုးဥဆီသွားရဦးတော့မည်။

အခန်း[၁၀]

“ကြီးနု... ကြီးနု... ကြီးနုရေ”

အသံကိုတမင်ခပ်တိုးတိုးလုပ်ခါအိမ်ရှေ့မှခေါ်နေသံကြောင့်ဘုရားသောက်တော်ရေလဲရန်လုပ်နေသော ဒေါ်တင်နု ဝေဝေဝါဖြင့် တံခါးပေါက်ဆီလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ အိမ်တံခါးဝမှာရပ်နေသူကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။

“ဟယ်... သမီးရွှေပိုးဥ... ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေတာလဲ... ခုနကကြီးနုအဲ့ဒီဘက်ရောက်သေးတယ် မတွေ့မိပါလား”

“ရှား”

ပြူးပြူးပျာပျာနှင့်မေးလိုက်သော ကြီးနုကို ပိုးဥခပ်အေး

အေးပင်ပြုံးပြ၍ တိုးတိုးဟူသော အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းထက်မှာ လက်ညှိုးလေးတင်ခါပြလိုက်သည်။

ပိုးဥလုပ်ပြပုံကို ဒေါ်တင်နုသဘောပေါက်သော်လည်း ဘေးဘီကို ကျီးကန်းတောင်မှောက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘာမှ လဲမတွေ့သဖြင့်၊

“ရင်တွေတုန်လိုက်တာသမီးရယ်... လာအိမ်ပေါ် တက်”

“ခြံထဲမှာလေသမီးရယ်... သားကခြံထဲမှာဘဲအနေ များတဲ့ဟာ... ပြောပါဦး... သမီးပြန်လာတာကလည်း ညနေ စောင်းကြီးပါလား... မြင်မြင်ထင်ထင်ပြန်မလာဘူး”

“အဟီး... ဟုတ်တယ်ကြီးနုရေ... တခြားသူတွေ နဲ့မတွေ့ချင်လို့လေ... တွေ့ရင်မေးကြမြန်းကြနဲ့ စိတ်ညစ်လွန်း လို့... အထူးသဖြင့်ဟိုမိန်းမကြီးနဲ့ မတွေ့အောင်တမင်ညနေ စောင်းမှပြန်လာတာ... ဒီရောက်မိုးချုပ်... ကြီးနုနဲ့ပြည့်စုံ ကိုတွေ့ပြီး စကားပြော မနက်ထပြန်... ကဲဘယ်လောက်အ ဆင်ပြေလဲ... အဖေ့ကိုလဲအရမ်းလွမ်းလို့ မဖြစ်မနေကို ပြန်လာခဲ့တာ... ရောက်ရောက်ခြင်း အဖေ့ဓာတ်ပုံကြည့်ပြီး ဝိုဦးပြီ”

“ဖြစ်ရတယ်သမီးရယ်”

ပိုးဥကိုရင်ခွင်ထဲသွင်း၍ ဒေါ်တင်နုညည်းညာမိသည်။ သားနဲ့တန်းတူ ချစ်ခဲ့ရသည့် ဒီမိန်းခလေးကို သမီးလေးလိုပင် မှတ်ထားခဲ့မိတာ။

“ကြီးနုသမီးလေးကို ကြီးနုသေချာကြည့်ပါရစေဦး... မှန်း... အဲ... ငါ့သမီးက မြို့ကြီးသူနဲ့တူနေပါပကောလား... ဆရာဝန်မကြီးနဲ့လဲတူပါ... အင်းကိုဖြိုးမောင်သာတွေ့ရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာရှာမလဲ... ကြီးနုတောင်ဖြိုးမောင်အစား ကြည့်နူးလိုက်တာ”

ရင်ခွင်ထဲမှ အသာထုတ်၍ ပိုးဥမျက်နှာကိုဒေါ်တင်နု ကြည့်ကာ ချီးမွန်းလို့မဆုံးနိုင်၊

“ကြီးနုကလည်း... ကိုယ့်တူမကိုယ်ပြန်ချီးမွမ်းနေ ပြန် ပြီ... ပိုးဥကြီးနုအတွက် ကိတ်မုန့်တစ်လုံးပါခဲ့ပါတယ်”

“ကြီးနုကစားချင်လို့ပြောတာမဟုတ်ရပါဘူးတော်... ငါ့သမီးလေးမြို့သူရုံးအောင်လှနေလို့ အမှန်ကိုအမှန်အ လှိုင်းပြောတာဘဲဟာ”

“ဟုတ်ပါပြီကြီးနုရယ်... ကြီးနုပြောမှဘဲပိုးဥ... ကိုယ့်ကိုကိုယ်မှန်ထဲအသေအချာကြည့်ရဦးမယ်... နို့မို့ဆို တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျောင်းနဲ့အဆောင်... အဆောင်နဲ့ကျောင်း ပြေးနေရတာနဲ့ မှန်တောင်သေသေချာချာမကြည့်ဖြစ်ဘူး”

ဪ... ဒါနဲ့ကြီးနဲ့... သမီးအိမ်ခြံထဲမှာ ရှင်းနေတာဘဲနော်... လူနေတဲ့အတိုင်း သပ်ရပ်နေတာဘဲ... စပယ်ပင်တွေ လည်းစိုက်ထားတာတွေတယ် ပွင့်ကောင်ပွင့်နေပြီ... အဲ့ဒါ တွေပြည့်စုံလုပ်ပေးထားတာလား... ဟုတ်လားကြီးနဲ့”

ကျေနပ်မှုတွေနှင့်မေးနေသူအား ဒေါ်တင်နဲ့အပြုံးများ ဖြည့်စွက်၍။

“ဟုတ်ပါသတဲ့တော်... သူကလွဲပြီး ဘယ်သူရှိမလဲ... ခြံထဲကတက်လာတာနဲ့... အဲ့ဒီဘက်ခြံကူးသွားပြီး... တံမြက်စည်းလှည်း... အမှိုက်တွေရှင်း... ပန်းပင်တွေစိုက် ရေလောင်းနဲ့... အနားကိုမနေဘူး”

ကြားရတဲ့စကားများက ပိုးဥရင်ကို ပီတိတွေဖြစ်ထွန်း စေပြီး ရင်ခုန်သံတို့က လိပ်ပြာတောင်ပန်ခတ်သံအလား

“ကြီးနဲ့... ပြည့်စုံဆီသမီးသွားလိုက်ဦးမယ်နော်... ပြန်လာမှစကားဆက်ပြောမယ်”

“ဟဲ့... မိုးချုပ်တော့မယ်လေ”

“ဟဲ့... ဟဲ့လေ... ကြီးနဲ့ကလည်းသူများတွေမဘိ အောင်မိုးချုပ်မှလာပါတယ်ဆိုမှ... တော်ကြာသမီးရောက်မှ မှန်မသိလို့ ပြည့်စုံပြန်မလာဘဲနေရင်... မတွေ့သွားရဘဲနေဦး မယ်... အဟဲ”

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်ပိုးဥပြောလိုက်ရာဒေါ်တင်နဲ့

“ကဲ... ဒါဆိုလဲ သွားချင်သွား... အပြန်လိုက်ပို့ ခိုင်းနော်... ကြီးနဲ့အိပ်သေးဘဲစောင့်နေမယ်... ဟဲ့... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါကြီးနဲ့နဲ့”

ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ဒပ်သွက်သွက်ပင် ပိုးဥထွက်လာခဲ့ မိ၏။ ဉာဏ်ဝင်းတို့အိမ်ရှေ့ကလမ်းကိုမရွေးဘဲ ဖြတ်လမ်းကို ရွေး၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။

အရင်တခါလိုဘဲ အနောက်ဖက်ပေါက်က ဝင်လျှင် ပြည့်စုံမသိနိုင်။ အံ့ဩသွားအောင် တိတ်ဟိတ်လေးသွားမှဟု တွေးကာပြုံးမိရသည်။

တော်ပါသေးရဲ့နောက်ပေါက်တံခါးမပိတ်ရသေး။ အသံ မပြုဘဲ ပိုးဥဝင်လာခဲ့သည်။ ပြည့်စုံအရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ ဘဲဘက်ကိုရောက်တော့လဲမတွေ့ ပြန်သွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်။ ခြံတံခါးတွေဖွင့်ထားဆဲအောင်ခေါ်လိုက်မယ်စိတ်ကူးပြီးမှ အတွေးတစ်ခုလက်ခနဲပေါ်လာတာမို့ ပန်းခင်တွေဘက်ထွက် လာခဲ့လိုက်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်း အမှန်တကယ် စပယ်ခင်းနားမှာ ပြည့်စုံထိုင်နေ၏။ ငေးနေလိုက်တာများ လောကကြီးနဲ့ အဆက်

ပြတ်နေသလားမပြောတတ်။

ပိုးဥအသားလေးခြေဖော့နင်းပြီး အနားရောက်မှ ပခုံးကို လက်ဖျားလေးနှင့်ပုတ်၍။

“ဟဲ့... ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ”

“ဟဲ့... အို... လန့်လိုက်တာ... ဟာပိုးဥ... နင်... ဘာပြန်လာလုပ်တာလဲ”

လန့်သွားသော်လည်း ပိုးဥမျက်နှာကိုမြင်ပြီး ဝမ်းသာ သွားမှုကြောင့် လက်လေးကို ဖမ်းဆွဲကာ မေးလိုက်မိသည်။

ပြည့်စုံလက်ထဲကသူမလက်ကို ပိုးဥရုန်းယူရင်း မချို မချဉ်မျက်နှာလေးနှင့်။

“အမယ်... မေးပုံက... ဘာပြန်လုပ်တာလဲတဲ့... ငါ့ဖာသာရွာပြန်လာတာဘဲအကြောင်းရှိမှ ပြန်လာရမှာလားဟဲ့... အဖေ့ကိုလွမ်းလို့ ငါ့ရွာကိုငါလွမ်းလို့ပေါ့”

စကားမှားသွား၍ မကျေမချမ်းဖြင့် ရန်တွေ့နေသော ပိုးဥကိုပြည့်စုံလက်မြှောက်ပြလိုက်ခါ။

“အရှုံးပေးပါတယ်... အရှုံးပေးပါတယ်ဆရာဝန်မကြီးရယ်... ကျွန်တော်မျိုး ငပြည့်စုံစကားအရာမကြွယ်သဖြင့် သေသင့်ပါတယ်... ငါကအကောင်းမေးတာပါပိုးဥရာ... နင်ကစာတွေများပြီး အချိန်လူနေရတာဆိုတော့ ရွာကိုကျောင်း

ပြီးမှဘဲ ပြန်လာမယ်ထင်နေတာ... ပြုန်းကနဲတွေ့လိုက်တော့ ဝမ်းသာပြီး မေးမိမေးရာမေးလိုက်တာပါဟာ... ဉာဏ်ဝင်းနဲ့ အတူပြန်လာတာလား”

“လုပ်ပြန်ပြီ... ငါကဘာကိစ္စဉာဏ်ဝင်းနဲ့အတူပြန် လာရမှာလဲဟဲ့”

“နင်ကလည်း... မေးတောင်မမေးရဲတော့ဘူး... မေးလိုက်တိုင်းဒေါသထွက်လှချည်လား... ငါဆိုလိုတာက... ဉာဏ်ဝင်းနဲ့နင်မြို့ကိုအတူသွားတာမဟုတ်လား ရွာပြန်လာတာ လဲအတူတူပြန်လာသလားလို့ပါ”

“ပြန်လာစရာလား... ငါလာတာသူတောင်မသိဘူး... ရွာကထွက်တော့လဲငါ့ဖာသာ... အန်တီဆရာဝန်နဲ့လိုက် သွားတာနင်မသိလို့လား”

“မိုးတောင်ချုပ်နေပြီ... အမေ့ဆီဝင်ခဲ့သေးလား”
“ဝင်ခဲ့တာပေါ့... မိုးချုပ်တာကတမင်ကို မိုးချုပ်ခံပြီး လာတာ... ဘယ်သူနဲ့မှစကားမပြောချင်လို့”

“နင်ဘယ်လမ်းကလာလဲ”
“ဖြတ်လမ်းက”
“ထင်တယ်”
“နင်အိမ်မြန်မှတ်လားပြည့်စုံ”

www.burmeseclassic.com

၁၄၆

နံ့ ငါ့ကြယ်စင် နဲ့

“အေး”

“ဒါဆိုပြန်စို့လေ”

“နေဦးငါနောက်ဖက်တံခါးသွားပိတ်လိုက်ဦးမယ်”

ပြည့်စုံထွက်သွားလေမှ လရောင်မိန့်ပြပြအောက်မှ ပန်းခင်းများကို ပိုးဥတမေ့တမောငေးကြည့်နေမိသည်။ ဖြူ၊ နီ၊ ဝါ၊ ပြာစုံလှသော ပန်းခင်းကြီးက ပန်းရနံ့တို့ သင်းယုံ့မွှေးကြိုင်လျှက်ရှိပြီး စပယ်ရနံ့တို့ကလည်း လေတိုက်လိုက်တိုင်း မွှေးကြိုင်ချိုအိလို့ နေကြပြန်ရာ စာတွေထဲမှာသာနစ်မြုပ်နေခဲ့ရသော ပိုးဥစိတ်တွေကြည်လင်လန်းဆန်းလာရ၏။

လေတိုက်လိုက်တိုင်းယိမ်းနွဲ့နေကြသော ပန်းခိုင်ပန်းခက်လေးများကလည်း ယိမ်းကနေသော ယိမ်းသမလေးများအလားလေတစ်ချက်အဝှေ့မှာ ဘယ်ညာယိမ်းထိုးနေကြသည်က ရှုမဝနိုင်၊

ဒီသဘာဝအလှတရားတွေကို ပြည့်စုံကြည့်ပြီး သူ့ဘဝကိုသူဖြေသိမ့်နေရတယ်ထင်ပါရဲ့လို့ တွေးကာ စာနာစိတ်ဖြစ်ထွန်းရလေသည်။

“ဟဲ့... ဘာငေးနေတာလဲ”

“အာ... ဖြေးဖြေးတွန်းပါဟဲ့နာရှဲ့ လဲပြီသွားမှဖြင့်”
နောက်ကနေပြည့်စုံတွန်းလိုက်တာကြောင့် ချော်လဲမလို့

ဖြစ်သွားသည့်အတွက် ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်ထိန်းရင်း ပိုးဥထောပနာပြုလိုက်မိသည်။

“နင်ကရောဘာလို့ငေးနေသေးလဲ”

“ငါငေးတာအဓိပ္ပာယ်မရှိငေးနေတာမဟုတ်ဖူး”

“လာ... လာချည်းသေး... ကဲပြောပါဦးနင်ငေးရတဲ့အကြောင်း”

“ဟိုမှာကြည့်ပါလား... လေတိုက်တိုင်းယိမ်းနွဲ့နေတဲ့ပန်းခိုင်လေးတွေက... ယိမ်းကနေတဲ့ကချေသည်လေးတွေနဲ့တူလို့ သဘောကြပြီးငေးနေမိတာ... နင်ကရောပြောပါဦး... ငေးရတဲ့ကိစ္စ။

“အလဲ့... ငါ့သူငယ်ချင်းအတော်ကိုတိုးတက်လာပါလား... ကဗျာဆန်ဆန်စကားတွေတောင်ပြောလို့... နင်ကျောင်းဆင်းရင်... ဆရာဝန်ကဗျာဆရာမလုပ်တော့ဟာ”

ပိုးဥမျက်စောင်းလေးကပြည့်စုံထံခိုင်းကနဲရောက်လာတာ လရောင်မိန့်နေပေမယ့် ပြည့်စုံတွေ့လိုက်ပါသည်။

ပိုးဥကမျက်စောင်းလေးကိုချစ်စဖွယ်ထိုးပြီး

“ဟွန်း... အကောင်စုတ်... ဝေဖန်ပြပါလိမ့်မယ်သူများကို... သူ့ကိုမေးတော့မပြောဘူး... ပြောလေဟာ... နင်ငေးနေတာဘာတွေ့လို့လဲ”

www.burmeseclassic.com

“ငါလည်း... သဘာဝကဖန်တီးပေးတဲ့ အလှတရားတွေကိုခံစားနေတာပေါ့ပိုးဥရာ... အေး... ဒါပေမယ့်နှင့်ခံစားချက်နဲ့ငါခံစားချက်ကတော့မတူဘူးသိလား... ငါငေးနေတာက... ပန်းပွင့်လေးကိုလိပ်ပြာလေး လာနမ်းတော့ပန်းပွင့်လေး ရှက်သွားတာကိုငေးကြည့်နေမိတာ”

“အယ်... ပြောတော့မယ်မဟုတ်တာတွေ... ဒီလောက် မိုးချုပ်နေမှဘယ်ကလိပ်ပြာကဘယ်ပန်းပွင့်ကိုလာနားမှာလဲ... နမ်းဖို့တော့ဝေးရော... ယုံအောင်လဲပြော”

“ဒီတခါတော့နှင့်... သွားပြီပိုးဥ”

ပန်းပွင့်နဲ့လိပ်ပြာဆိုတာ သဘာဝကဖန်တီးပေးထားတဲ့ လက်တွဲဖော်တွေပဲလေ... အဲ့ဒီတော့... သူတို့ရဲ့ဆုံတွေ့မှုမှာ အချိန်အခါဆိုတာမရှိဘူးလေ... အချိန်အခါကိုထည့်တွက်နေဘို့မလိုဘူးဟ”

ထိုစကားကြောင့် မိုးချုပ်မှ ခြံထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရတာကို ပြည့်စုံက သတိပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားရတာကြောင့်ပြည့်စုံကို မရဲတရဲမော့ကြည့်မိသည်။ ပကတိတည်ငြိမ်နေသော အကြည့်က ပိုးဥကို စိတ်သက်သာရာရသွားစေ၏။ ဒါ့ကြောင့်ခပ်တည်တည်နှင့်ပင်။

“တော်ပါတော့ပြည့်စုံရယ်... နင့်ရဲ့ဒဿနတွေကို ငါ

လိုက်မဖို့ဘူး... ဒါပေမဲ့ငါသိသလောက်... စဉ်းစားမိသလောက် ပြောချင်တယ်”

“ပြောစေခင်ဗျား”

“နှင့်ကပြောတယ်နော်... ပန်းနဲ့လိပ်ပြာဟာ... သဘာဝကပေးတဲ့လက်တွဲဖော်လို့... ဟုတ်ပါပြီဒါပေမဲ့... လိပ်ပြာလေးတွေသစ္စာမရှိတဲ့အကြောင်းရောနှင့်သတိထားမိရဲ့လား”

“ဟ... ဘယ်ဆိုးလို့လဲ... ဒီတစ်ခါ... နင်ငါ့ထက်သာသွားပြန်ရော... နားထောင်ပါရစေ... ဆက်ပြောပါခင်ဗျား”

“မနောက်နဲ့နော်... ဒီကအကောင်းပြောမလို့... နင်ပြောလိုက်မှစဉ်းစားမိသွားတဲ့အတွေးတွေပါဟဲ့... နောက်ပြီးလက်တွဲဖော်ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို နင်လွယ်လွယ်လေးမသုံးသင့်ဘူးပြည့်စုံ... လက်တွဲဖော်ဆိုတဲ့စကားက သုံးလုံးလဲပါ... စဉ်းစားတတ်မယ်ဆိုသူ အဓိပ္ပာယ်ကအရမ်းနက်ရှိုင်းတယ်သိလား”

လေးလေးနက်နက်ပြောနေသော မျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ကာ ပြည့်စုံမလျှောင်ရက်တော့... ဒါကြောင့်။

“ထိုင်ပြောရအောင်ပိုးဥ... ငါစိတ်ဝင်စားလာ တယ်”

နှစ်ယောက်သား သစ်မြစ်ဆုံတွေမှာထိုင်မိကြတယ်ဆို

ပိုးဥစကားဆက်၏။

“ခုနက နင်ပြောတဲ့လိပ်ပြာလေးဟာ ပန်းလေးတွေကို တစ်ဦးတစ်ယောက်ကလာမခူးခင် ဝတ်ရည်တွေကို စုတ်ယူနေတာပါ။ . . အဲ့ဒီပန်းလေးကို သူများခူးသွားတဲ့အခါ . . . အဲ့ဒီပန်းကလေးနောက်ကို သူပြေးလိုက်သွားရဲ့လား . . . နောက်ထပ်ပန်းတစ်ပွင့်ကိုပြောင်းပြီး ဝတ်ရည်စုတ်တာပဲမဟုတ်လား . . . ဒီလိုဘဲ . . . တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့်ပြောင်းပြီး ဝတ်ရည်စုတ်နေတဲ့ လိပ်ပြာလေးကို လက်တွဲဖော်လို့ခေါ်ထိုက်ရဲ့လားပြည့်စုံ . . . လက်တွဲဖော်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်က ကောင်းတူဆိုးဖက်နောက်ဆုံးထွက်သက်ထိမခွဲမခွာလက်တွဲသွားကြတာကို ခေါ်တာမဟုတ်ဖူးလား . . . အဲ့ဒါကြောင့် လွယ်လွယ်မပြောနဲ့လို့ငါကသတိပေးတာပါ”

အပြောအဆိုကအစ အတော်ရင့်ကျက်နေပြီဖြစ်သော ပိုးဥကိုပြည့်စုံအတော်လေးစားသွားရသည်။ အတွေးအခေါ်တွေက ဝါရင့်ကျက်နေလေတော့ ရင်ပူကပ်ခဲ့ဘူးသော ကိစ္စတစ်ခုအတွက် စိတ်အေးသွားရ၏။

“ပိုးဥ . . . နင်စကားတွေအရမ်းတတ်လာတာဘဲနော် . . . နင့်ကိုငါနိုင်အောင်မပြောနိုင်တော့ပါဘူး ဆလံတိုက်ပါရဲ့ . . . ကဲ . . . ပြန်ကြစို့ . . . အမေ့ရှင်နေတော့မယ် . . . လာ . . . ငါ့လက်ကိုတွဲ ချော်လဲမှာစိုးလို့”

ပြည့်စုံကမ်းလာသောလက်ကို ပိုးဥလှမ်းကိုင်လိုက်ပြီး အလိုက်သင့်ပါလာခဲ့ရသည်။

ခြံဝအရောက်ပိုးဥရှေ့မှမြေကြွက်ကြီးတစ်ကောင် ဖြတ်အပြေးမှာ

“အမလေး”

မမြင်ရသော်လည်းခြေထောက်ပေါ်ကျော်ပြေးသည် မို့လန့်ဖြန့်ပြီး ပြည့်စုံကိုဖက်ထားလိုက်မိသည်။

ပြည့်စုံကလည်း မမျှော်လင့်ဘဲဖြစ်ပေါ်သွားသော အခြေအနေကို အခွင့်ကောင်းယူတာမဟုတ်သော်လည်း အလိုက်သင့်ပြန်ဖက်ထားမိ၏။

“အဲ့သလိုဘဲအမြဲဖက်ထားလိုက်ချင်တယ်ပိုးဥရယ်”

တိုးလျှင်သာစွာပြည့်စုံပြောရင်း ပိုးဥပါးပြင်နားသို့ ခေါင်းကိုငိုက်ချလိုက်လျှင်၊ အထိအတွေ့မှာခေတ္တမိန်းမောသွားသောပိုးဥ . . . အလန့်တကြားနှင့်အတင်းရုန်းလိုက်ခါ။

“ဘာလဲပြည့်စုံ . . . ဒီအချိန်ကြီးခြံထဲထိလိုက်လာတဲ့ ငါ့ကိုအထင်သေးသွားတာလား . . . နင့်ကိုယုံကြည်လို့အချိန်အခါကိုထည့်မတွက်မိတာ . . . ငါ့ရဲ့ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားမလုပ်သင့်ဘူး”

အသံကဒေါသသံမဟုတ်သော်လည်း ထိတ်လန့်တုန်

လှုပ်မှုကြောင့် ပိုးဥမာဆတ်ဆတ်လေးပြောလိုက်မိသည်။ ရင်တွေ တော့လေပြင်းတိုက်ခတ်နေသည့်အလား။

နှစ်ရှည်လများမြို့သိပ်ထားခဲ့ရသော ခံစားချက်များက အချိန်အခါနဲ့အထိအတွေ့ကို မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ပြီမို့ ပြည့်စုံသတ် လက်လွတ်ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ ပေါက်ကွဲနေသော ပိုးဥအသံ က သူ့အသံတရားတွေကို ပြန်စုစည်းမိစေလေရာ။

“ခွင့်လွတ်ပါပိုးဥရယ်... အထိအတွေ့နဲ့အချိန်အခါ ကငါ့ရဲ့မြို့သိပ်ထားခဲ့ရတဲ့ခံစားချက်တွေကို တွန်းအားပေးသလို ဖြစ်သွားလို့ပါ... နင့်ရဲ့ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်တာ မဟုတ်ဖူးဆိုတာတော့ငါ့ကျိန်ပြောရဲ့ပါတယ်... ဒီတစ်ခါငါကတိ ပေးပါတယ်... ငါ့ကိုယုံသေးတယ်ဆိုရင်ပေါ့... ငါ့လက်ကို နင်ရဲ့ရဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါ... ဒီကနေအိမ်ထိလမ်းတစ်လျှောက် ခလုတ်မထိဆူးမငြိရအောင်လက်တွဲခေါ်သွားပေးပါမယ်လို့”

ပိုးဥစိတ်ဆိုးသွားပြီလားဆိုတဲ့အသိကြောင့် ယှာယှာသလဲ ရှင်းပြနေသော်လည်း အသံကရဲရင့်ပြတ်သားနေရ၏။ အမှန်အ တိုင်းဝန်ခံခြင်းကြောင့် စိတ်ထဲမှာရှင်းနေရသည်။

ပိုးဥလည်းမသိဘဲနေမလားသူဟာ ကိုယ့်ရဲ့နို့ဆို့ဘက် ဘဲဟာ

“ငါသဘောပေါက်ပါတယ်ပြည့်စုံ... နင်ဟာသွေး

ဆူလွယ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာလဲ ငါသိ နေတာဘဲ”

ပြည့်စုံကမ်းပေးလိုက်သောလက်ကို ပြန်၍ ဆုတ်ကိုင် လိုက်ရင်းလရောင်ကို အားကိုးကာနှစ်ယောက်သားရွာလမ်းမ ကြီးအတိုင်း ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

လမ်းတစ်ယောက်နှစ်ယောက်သား စကားမဆိုဖြစ်ကြ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် လျှောက်နေမိကြလေသည်။

လမ်းတစ်ဝက်အရောက်ပြည့်စုံကိုစောင်းငဲ့ကြည့်ကာ ပိုးဥစကားစလိုက်သည်။

“စကားမပြောတော့ဘူးလားပြည့်စုံ... ငါ့ကိုစိတ် ကောက်သွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူးပိုးဥရာ... ဒါစိတ်ကောက်စရာလား ဟ... နင်ပြောတာမလွန်ပါဘူး... သဘာဝကျပါတယ်... ငါ့ကိုယ်က စိတ်ကိုအလိုလိုက်မိတာ... နင်ခွင့်လွတ်... နား လည်သွားပြီးငါ့အပေါ်ယုံကြည်မှုရှိနေသေးတာကိုဘဲ ကျေးဇူး တင်လှပါပြီဟာ”

“အဲ့ဒါတွေစိတ်ထဲမှာ မထားနဲ့တော့ပြည့်စုံ... နင်စာ တွဲရောကျက်ရဲ့လား”

“အင်း... ကျက်ပါတယ်... ငါယူထားတဲ့ဘာသာ က

ဘာမှခက်တာမှမဟုတ်ပါ။ . . အထက်တန်းတုန်းကလောက်ပါ။ . . အခုဆိုပိုတောင်အံ့ချိန်အားနေလို့ ညဘက်တောင်အလုပ်မလုပ်ရတော့ဘူးလေ။ . . နေ့ဘက်အလုပ်ကြိုးစားညဘက်စာကြည့်ဟန်ကိုကျလို့”

“အေးပါပြည့်စုံရယ်။ . . အခုလိုကြားရတာငါဝမ်းသာပါတယ်။ . . ငါပြောထားတဲ့စကားတစ်ခွန်းကိုတော့မေ့မမစ်နဲ့နော်။ . . အဲ့ဒါကိုတော့သတိပေးလိုက်ပါရဲ့”

ပြည့်စုံမျက်ခုံးပင့်တင်၍

“နင်ဘာပြောဘူးလို့လဲ”

“ဟော။ . . တွေ့လား။ . . ငါကတော့သူ့မေ့မှာစိုးလို့ သတိပေးတာ။ . . သူကသတိတောင်မရတော့ဘူးပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်။ . . ငါတကယ်သတိမရတာ။ . . ပြန်ပြောဟာ။ . . ဘာလဲ”

“နင့်ကိုနင်။ . . အနင်းခံမြက်မဟုတ်ဖူးဆိုတာကို လေ” ဒီတော့မှပြည့်စုံပြုံးလာကာ

“ဪ။ . . ဒါလား။ . . မှတ်မိပြီ။ . . မှတ်မိပြီ။ . .

စိတ်ချပါဆရာဝန်မကြီးရယ်။ . . ကျွန်တော်မျိုးငပြည့်စုံ ကိုယ့်ကိုကိုယ်အမြဲတမ်းအားပေးနေပါ့မယ်။ . . ငါဟာအနမ်းခံပန်းတစ်ပွင့်မဟုတ်နိုင်တော့ပေမဲ့။ . . လူတကာအနင်းခံရတဲ့မျက်တပင်

လဲမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး။ . . အားပေးနေမယ်”

“ဟွန်း။ . . လူကိုငေါ့တော့တော့နဲ့”

“မငေါ့ရက်ပေါင်ဗျာ။ . . တကယ်ကို အဲ့သလိုအမြဲအားပေးနေတာ။ . . နင်ကပြုန်းကန်မေးလိုက်တော့ ရောသွားလို့ . . . အများတကာမက်မောတဲ့အင်ဂျင်နီယာဆိုတဲ့ဘွဲ့ကို ဆရာဝန်တို့ ကထိကတို့ ပါမောက္ခတို့ ဆိုတဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရနိုင်မဲ့ အသိပညာရှင်လေးတွေ အတတ်ပညာရှင်လေးတွေပေါ်ထွန်းလာအောင်ငါတက်ထားတဲ့ ပညာနဲ့ရွာမှာကျောင်းဆရာပြန်လုပ် မယ် . . . ကလေးတွေကိုမြေတောင်မြှောက်ပေးလိုက်တာ အဲ့ဒီထဲက ဖြစ်ပေါ်လာမဲ့ပညာတတ်လေးတွေကို ကြည့်ပြီး ငါပီတိဖြစ်နေမှာပါ။ . . ငါ့ကိုယ်ငါလည်း ငါဟာဖယောင်းနဲ့တူတဲ့ကလေးတွေကို ပုံသွင်းပေးမဲ့လက်ရာမြောက်မိသူကာတစ်ယောက်လို့ တင်စားနေဦးမှာပါပိုးဥရဲ့”

“အဲ့သလိုဘဲ။ . . ဖြစ်နေရမယ်ပြည့်စုံ”

“ဘာလဲ။ . . နင်ကငါ့ကိုစိတ်ကျလွယ်တဲ့သူလို့ထင်နေပြန်ပြီလား”

“မထင်ပါဘူး။ . . မထင်လို့လဲငါသတိပေးနေမိတာပေါ့။ . . နင့်ဘဝလေးကိုနင်တန်ဖိုးထားတတ်ပြီးမေ့မသွားအောင်”

“မေ့စရာလားဟ။ . . ငါကဘဝမေ့တဲ့ကောင်မလေး”

ဟုတ်တာ”

“စိတ်ချ... အဲ့ဒါကိုဘယ်တော့မှမေ့ဘူး”

“ကဲ... မမေ့တတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်... ကျွန်မလက်ကို ရောဘယ်ထိသတိမေ့ပြီးကိုင်သွားမှာလဲ... အိမ်ရှေ့ရောက်တော့မယ်လွှတ်တော်မူ”

ပြုံးစတုနှင့်ပိုးဥပြောလိုက်ရာကမန်းကတန်းလက်ကိုလွှတ်လိုက်ပြီး ရယ်ဟဟလေးပြည့်စုံပြုံးကာ။

“အဟီး... အဲ့ဒါတော့ တကယ်မေ့သွားတာ”

“တော်ပါ... အမေ့ကောင်း”

“အိမ်ထဲဝင်ဦးလေဟာ... အမေမျှော်နေမှာပေါ့”

“အေးပါ... ကြီးနုရေအိပ်ပြီလား... သမီးအိမ် ပေါ်မတက်တော့ဘူး”

ဆင်ရုပ်မီးအိမ်လေးကိုဒေါ်တင်နုဖွင့်လိုက်ပြီး

“ဥ... ဒီမှာအိပ်လိုက်ပါလားသမီး”

“မအိပ်တော့ပါဘူး... ကြီးနုရယ်... ရွာကိုလွမ်းလို့သာပြန်လာမိတာ... စာတွေကမတရားကျက်နေရတယ်ကြီးနုရဲ့... အဲ့ဒါကြောင့် မနက်စောစောပြန်မှာမို့လေ”

“မြန်လိုက်တာသမီးရယ်”

“မြန်ဆို... ကြာကြာနေလို့မရဘူးလေကြီးနုရဲ့... ”

တစ်နေ့ဆို ဆိုသလောက်စာတွေကနောက်ကျလို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်... အဖေကိုအလွမ်းပြောရင်း... အိမ်ဘဲပြန်အိပ်လိုက်မယ်နော်... မနက်ကထပြန်မှာမို့အခုတည်းက ကြီးနုကိုနှုတ်ဆက်တယ်သိလား”

ဖိနပ်ချွတ်ကနေလှမ်းပြောနေတာမို့ ပြောပြီးတာနှင့် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ဟာ... ချော်လဲတော့မှာဘဲပိုးဥရာ”

ခြေချော်မလိုဖြစ်သွားသောပိုးဥကိုပြည့်စုံလှမ်းထိန်းရင်းပြောလိုက်ရာ။

“ငါချော်လဲရင် နင်လှမ်းထိန်းမယ်ဆိုတာသိလို့ တမင်ကို ခုန်ချလိုက်တာ”

မချို့မချဉ်မျက်နှာပေးနှင့်ပြောလိုက်သော ပိုးဥကိုနားမလည်စွာပြည့်စုံကြည့်ပြီး

“နင်”

“သားရေ... ပိုးဥလေးကိုခြံထဲထိလိုက်ပို့လိုက်ဦး... ဓာတ်မီးလဲယူမလာဘူးလားသား”

“ယူမလာမိဘူးအမေ... မေ့လာတာ... စကားတွေပြောရင်းလာလိုက်ကြတာ... နှစ်ယောက်သားသတိကို မရတာ... သား... ပိုးဥကို ဟိုဘက်ခြံလိုက်ပို့လိုက်ဦးမယူပါ”

အမေ”

“အေး. . . အေး”

မချိုမချင်လုပ်ခါပြောလိုက်သော ပိုးဥစကားကိုမေးမည် ကြံတုန်းအမေဝင်ပြောလိုက်တာနဲ့စကားစပြတ်သွားရသည်။ မမေးဖြစ်တော့။

“နေခဲ့ပါပြည့်စုံ. . . ဟိုဘက်ခြံတင်လေးကိုလိုက်ပို့မ နေပါနဲ့. . . နဂိုခြံထဲကနေဒီအထိအနှောက်အယှက်အတားအဆီး မရှိရအောင် တွဲခေါ်လာပေးတာနဲ့တင် ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ. . . ဒီနေ့လေးကို ငါအမြဲအမှတ်ရနေမှာပါ”

“နေပါဦးဟာ. . . ငါလိုက်ပို့ပါရစေ”

လှည့်ထွက်သွားတဲ့ပိုးဥလက်ကို ပြည့်စုံလှမ်းဆွဲရင်း ပြောလိုက်သည်။

“လိုက်မပို့နဲ့လို့ပြောနေတာမရဘူးလား”

လက်ကိုစောင့်ရှုန်းပြီး ခပ်မာမာပြောသွားသောပိုးဥကို

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲပိုးဥ”

ရှေ့မှနေပိတ်ရပ်ခါပြည့်စုံထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဖူး. . . နင်ငါ့ကိုလိုက်ပို့ပြီး လှည့်ပြန်သွား တာကို မကြည့်ရက်လို့. . . ငါကဘဲနင့်ကိုကျောခိုင်းသွားပါရစေ ပြည့်စုံ”

ပြောပြီးခြံထဲကနေပြေးထွက်သွားသောပိုးဥကို ကြောင် ငေးမင်းနဲ့ပြည့်စုံလိုက်ကြည့်ရင်း ဆိုလိုရင်းကိုသဘောပေါက်လာ ရှိ အနောက်ကနေပြေးလိုက်သွားလိုက်သည်။

“ပိုးဥ. . . ပိုးဥနေဦး. . . နင်ပြောသွားတဲ့စကားကို ပြန်ပြောပါဦး”

ရေငတ်သလိုအငမ်းမရမေးနေသော်လည်း ခြံထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ပိုးဥခြံတံခါးကို သော့ခတ်လိုက်ပြီး တံခါးပေါက် ကနေပြည့်စုံကိုပြုံးပြလျှက်။

“ဘာလို့ပြေးလိုက်လာတာလဲပြည့်စုံ. . . ငါ့နောက်ကို နင်ပြေးလိုက်မလာပါနဲ့. . . နင်ရပ်နေတဲ့နေရာကပဲ ငါ့ကိုစောင့် နေပါ. . . တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ နင်ရှိနေတဲ့နေရာကို ငါအ ဖောက်ပြန်လာခဲ့မှာပေါ့. . . နင်ဖိုးမဝေးဘူးဆိုရင်. . . လှည့်ပြန် သွားပါပြည့်စုံ”

မနို့တရီလေးပြောနေသောပိုးဥကို ခြံပြင်မှ ပြည့်စုံကြည့် ကာမချည့်မရဖြစ်လာပြီး

“နင်. . . ငါ့ကိုတမင်ညှင်းလိုက်တာလားပိုးဥ. . . နင်ပြောတာကိုကြားရပြီး နင့်ရင်ထဲကအမှန်တရားကို ငါသိရပြီး မှ ဒီအတိုင်း လှည့်ပြန်သွားရမှာလား. . . ငါ့ရင်ထဲကစကားတွေ ရော နင်မကြားချင်ဘူးလားဟင်”

“နင်မပြောလဲငါသိပြီးသားပါပြည့်စုံ... နင်ပဲပြောခဲ့
တယ်မဟုတ်လား... ဒို့နှစ်ယောက်ကဖွားဘက်တော်နို့ဆိုဘက်
ဆို... တစ်ယောက်ဘာပြောချင်သလဲဆိုတာတစ်ယောက်က
သိသလို... တစ်ယောက်သဘောကိုတစ်ယောက်နားလည်နေ
ကြတာဘဲ... အဓိက... က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
နားလည်နေတို့ဘဲလိုတာမဟုတ်လား”

“အေးပေါ့လေ... စကားတတ်တိုင်းနင်ပြောသမျှ ငါ
လက်ခံရတော့မှာပေါ့... နင်ဘဲအနိုင်ယူလိုက်ပါတော့ပိုးဥရာ
... ကဲ... နင်အိမ်ပေါ်တက်တော့... နင်အိမ်ပေါ်ရောက်မှ
ငါပြန်ပါရစေ... ဒီတစ်ခုတည်းပဲငါတောင်းဆိုပါတယ်”

မချည့်မရဲဖြစ်နေသော ပြည့်စုံကိုပိုးဥရာနာစွာခေါင်း
ငြိမ်ပြု၍ အိမ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူပြီးမှ ပြန်လှည့်လာကာ။

“ပြည့်စုံ”

“ဟင်... ဘာပြောစရာရှိသေးလို့လဲပိုးဥ... ပြော
လေ”

တံခါးနားထိပြည့်စုံတိုးကပ်သွားပြီး တံခါးကသစ်သား
ချောင်းလေးတွေကို ကိုင်ထားသော ပိုးဥလက်အား မထိုတထို
လေးကိုင်လိုက်၍ မျက်နှာလေးကို မလွှတ်တမ်းကြည့်နေမိလေ
သည်။

“ဪ... တခြားမဟုတ်ပါဘူး... လိပ်ပြာလေး လို
လက်တွဲဖော်မျိုး ငါမလိုချင်ဘူးပြောမလို့ပါ”

ပြည့်စုံခပ်ငေးငေးလေးကြည့်နေရာမှ မျက်လုံးများရွန်း
စိုတောက်ပလာပြီး ရဲဝံ့စွာပင်။

“စိတ်ချပါပိုးဥ... ငါဟာနင့်ရဲ့နှလုံးသွေးရပ်သည်ထိ
လက်တွဲသွားမဲ့လက်တွဲဖော်စစ်စစ်ဖြစ်စေရပါမယ်”

လေးနက်တဲ့ပြည့်စုံရဲ့ ဂတိစကားအဆုံးမှာ လက်လေး
ကို အသာရုန်းထွက်ပြီး ပိုးဥအိမ်တံခါးကိုဖွင့်ကာ ပြေးတက်ခဲ့
တော့သည်။

ပိုးဥအိမ်ပေါ်ရောက်သွားပြီး အိမ်တံခါးပိတ်လိုက်တာ
တွေ့မှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ အိမ်ဘက်သို့ ပြည့်စုံပြန်ကူးခဲ့လိုက်
သည်။

ပိုးဥသည်လည်းပြည့်စုံသွားခဲ့တဲ့ကို ဝင်သွားတာတွေ့မှ
ရိပ်ကြည့်နေရာကနေ အိမ်ခန်းဘက်သို့လှမ်းလာခဲ့ပါ၏။

ထိုညအဖို့ ပြည့်စုံရောပိုးဥပါ အချစ်တစ္ဆေအခြောက်ခံ
နေရ၍ အိပ်ပျော်ခြင်းနှင့် အလှမ်းဝေးခဲ့ကြရလေသည်။

အချစ်အားဖြင့်

မနက်လင်းလို့ အိပ်ရာကနိုးသည်နှင့် ပြည့်စုံမျက်နှာပင် မသစ်အားပိုးဥတို့အိမ်ဘက်ဆီကူးလာမိသည်။ ဘယ်အချိန်က ထသွားလိုက်ပြီမသိ အိမ်တံခါးဝက သော့ဂလောက်ကြီးကသာ ကြိုဆိုနေလေ၏။

ခြံထဲရှိ စပယ်ခင်းလေးဆီ အကြည့်ရောက်တော့ ဘယ်ညာယိမ်းတိုးလို့ ချစ်သူကိုယ်စားနှုတ်ခွန်းဆက်စကားပြော ကြားနေသယောင် သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်နှင့်အတူလေးတွဲသောမြေ လှမ်းဖျားဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ကူးရန်ကြံဆဲ ခြံစည်းရိုးတံခါးမှ သော့ချိတ်သောမြောက်လက်တွင် စာအိပ်ဖြူဖြူလေးတစ်လုံး အားတွေ့လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာအားရနှင့်ပြေးယူမိသည်။

စာအိတ်ကိုယူ၍ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်မကူးသေးဘဲ စပယ်

ရုံဘေးမှာ ထိုင်ကာစာကိုဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။
ချစ်သူလက်ရေးလှလှလေးကပြုံးပြနေလေသားဟု ပြည့်စုံထင်ယောင်မှားမိသည်။

ပြည့်စုံ

ငါအစောကြီးထပြန်သွားတာကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်... နင့်ကိုစကားတွေအများကြီးပြောချင်ပေမဲ့ အချိန်မတန်သေးလို့ မပြောသေးဘူးဟာ... နင်လဲငါ့ကိုပြောစရာတွေရှိနေမှာငါသိ ပါတယ်၊ ရင်ထဲမှာဘဲစုထားဦးနော်... ငါ့တစ်နေ့ကျရင် အတိုး ချပြီး ထိုင်နားထောင်ပေးပါ့မယ်... အခုတော့ဘဝရှေ့ရေးအ လွက်ခဏလေးဝေးနေကြရတာကို သည်းခံလိုက်ပါ... ငါ့ဆီ လဲခဏခဏမလာနဲ့ဦး... ဟိုအကြောင်းဒီအကြောင်းလဲ အမြဲ တွေးမနေနဲ့ စာမေးပွဲဖြေမယ်ရက်ကျရင်တော့ လာခဲ့ပေါ့ အဲ့ဒီ ကျမဖြစ်မနေနင်လာရမှာဘဲလေ... နင့်ရဲ့ကြိုးစားမှုကို အမြဲ တမ်းအားပေးနေမယ် နင်လဲကြိုးစားနော်”

အနင်းခံမြက်မဟုတ်တဲ့

နင့်ကိုအမြဲအားပေးနေမယ့်

ဖွာဘက်နော်နို့ဆိုဘက်။

ချစ်ပါတယ်လို့ နှုတ်ဖျားက မပြောဖြစ်ကြဘဲ နှစ်ယောက် သားအသိကတစ်ထပ်တည်းကြနေရသည့်အဖြစ်ကိုပြည့်စုံအောင်

ရကျေနပ်စွာပြုံးနေမိ၏။

ပိုးဥက မိမိထက်အများကြီးအဆင့်မြင့်သွားခဲ့ပြီမို့ မိမိနှင့် မထိုက်တန်တော့ဘူးဟုထင်ထားခဲ့မိတာ အခုတော့ပိုးဥ၏ရင်ထဲ ကအချစ်ပန်းလေးက မိမိအတွက်ဆိုတာသိလိုက်ရတော့ တံချွ ကိုင်ကာ မှိုင်းငေးနေမိခဲ့သည့်အဖြစ်တွေကို တွေးကာကုန်သွား သည့်အချိန်တွေကို နှမြောနေမိ၏။

ကျေးဇူးတင်လိုက်တာပိုးဥရယ်ဟု တီးတိုးရေရွတ်ရင်း စာအိတ်လေးကို “ရွတ်” ကနဲနေအောင် နမ်းမိသည်။

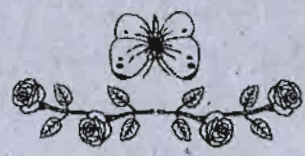
နင်ပြောလာမယ့်စကားတွေကိုကြားရမယ့်အချိန်မြန် မြန်ရောက်ပါတော့လို့ ငါ့ဆုတောင်းနေရပြီပိုးဥရေ ငါပြောချင် တဲ့စကားကလည်း နင်နဲ့တစ်ထပ်တည်းကြနေမှာအမှန်ဘဲ ပျော့ ည့်တဲ့စိတ်ဝင်စားမိတဲ့ငါ့ကိုယ်ငါအပြစ်တင်နေမိတယ်ဆိုရင် နင်ရယ်နေမလားဘဲ ဟုတ်တယ်ပိုးဥရဲ့ ငါ့ဘဝကို နင်ဝင်မလာခဲ့ တော့ဘူးလားလို့တွေးပူနေမိခဲ့တာ လမင်းကြီးနဲ့နေမင်းကြီးအသိ ဆုံးဘဲ အခုတော့ငါစိတ်အေးရပါပြီ စိတ်ချပါပိုးဥရာ... နင်ဖြစ် စေချင်သလို လက်တွဲဖော်စစ်ဖြစ်စေရပါမယ်... လိပ်ပြာလေး လူလက်တွဲဖော်မျိုး မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ငါဂတိပေးပါတယ်ဟာ။

နင်သိတယ်မှတ်လား... ငါတို့ကဖွားဘက်တော်နို့ ဆို့ဘက်တွေလေ။

စိတ်ထဲကနေကိုယ့်ဖာသာပြောချင်ရာတွေ ပြောပြီး အပြုံးနှင့်အတူ ပြည့်စုံထိုင်နေရာမှ ကြုံးထလိုက်ပြီး အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ကူးလာခဲ့မိသည်။

အိမ်ပေါ်မှနေ၍ သားဖြစ်သူ၏ပျော်ရွှင်မှုများကို လှမ်း မြင်နေရသော ဒေါ်တင်နုမှာလည်း သားနည်းတူရင်ထဲကြည် လင်လန်းဆန်းနေရပါ၏။

အပြုံးတွေနှင့်အိမ်ပေါ်တက်လာသော သားကိုရှက်သွား မည်ဆို၍ဘာမှမမေးဖြစ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သားပျော်နေပါ စေ။

အခန်း(၁၂)

“ရွှေပိုးဥဧည့်သည်”

အော်လိုက်သံကြောင့် ဖတ်လက်စစာအုပ်ကိုစားပွဲပေါ် တင်ထားခဲ့ပြီး ပိုးဥဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဉာဏ်ဝင်းဘဲ နေမှာပါဟုတွေးလာမိသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းဉာဏ်ဝင်းကို တွေ့လိုက်သည်တွင် နှုတ်ခမ်းကိုမသိမသာမဲ့လိုက်မိသည်။

ဘာကိစ္စခဏခဏလာနေမှန်းမသိဘူးဟု စိတ်အချဉ် ပေါက်စွာ တွေးမိပြန်သည်။

“ပြော... ဘာကိစ္စလဲ”

အနားရောက်တာနဲ့ ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြင့် ပိုးဥမေးလိုက်ရာ ဉာဏ်ဝင်းဆတ်ကနဲမော့ကြည့်၍ ဟင်လို့တောင်အော်မိတော့ မလှောင်။

“ဘာလဲပိုးဥရ နင့်ဆီလာတာကိစ္စရှိမှလာရမှာလား... ကိစ္စမရှိရင်မလာရဘူးပေါ့ဟုတ်လား”

“အဲ့သလိုငါပြောမိလို့လား... နင့်ခြေထောက်နဲ့နင် လာတာငါတားပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး”

ဉာဏ်ဝင်းစိတ်ဆိုးသွားမှန်းသိ၍ ပိုးဥလေသံမမာရဲ တော့ခပ်အေးအေးပဲပြောဖြစ်လေသည်။

“နင်လေသံတစ်မျိုးဖြစ်နေပါလားပိုးဥ... ငါ့ဟိုနေ့ ကလာသေးတယ်... နင်မရှိဘူး... ရွာပြန်တာဆို”

“အေးဟုတ်တယ်”

“ဘာပြန်လုပ်တာလဲ”

“ဘယ်လို... ငါရွာပြန်တာအကြောင်းပြချက်ရှိရဦး မှာလား... အဖေ့ကိုရော ရွာကိုပါလွမ်းလို့အလွမ်းဖြေပြန်တာ ... နင့်ကိုငါက ပြောခဲ့ချက်ပေးရဦးမှာလား”

ပိုးဥအသံကပြန်မလာတာမျက်နှာပါဟင်းလာရ သည်။

“အဲ့ဒီထိငါမပြောမိဘူးနော်ပိုးဥ... နင်တစ်ယောက် တည်းမို့ငါပြောနေတာ... နင်ပြန်မယ်မှန်းသိရင် ငါပါလိုက်တာ ပေါ့”

“မလိုပါဘူးဉာဏ်ဝင်းရယ်... တစ်ယောက်တည်း ပြန်တာအဆန်းလား... ငါ့အမေကငါ့ကိုတစ်ယောက်တည်း”

မွေးပြီးတစ်ယောက်တည်းထားသွားခဲ့တယ်...ဟော...အခု အဖေကငါ့ကိုတစ်ယောက်တည်းဖြစ်ထားခဲ့ပြန်ပြီ...အဲ့ဒီတော့ ငါ့ဘဝမှာတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေရတာ အဆန်းမဟုတ်တော့ ပါဘူးနော်”

“မဆန်းလဲပြီးတာပဲဟာ...ငါကစေတနာနဲ့ပြောမိ တာကိုနင်မကြိုက်မှန်းသိမပြောပါဘူး...ရွာပြန်တာအဖေတို့ အမေတို့နဲ့ရောတွေ့ခဲ့သေးလား”

“မတွေ့ခဲ့ပါဘူး...ဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့ခဲ့တာ... အဖေ့ကိုသတ်ရလို့ပြန်ပါတယ်ဆိုနေမှ...ကျောင်းဆင်းမှပြန် တာ ရွာရောက်တော့မိုးချုပ်နေပြီ...အဖေ့ကိုအလွမ်းဖြေရုံ သက်သက်ပဲ ညရောက်တယ်အိမ်မှာအိပ်ပြီးမနက်ပြန်လာတယ်”

မျက်နှာလေးမခွဲတရုံနဲ့ပြောနေသောပိုးဥကို ဉာဏ်ဝင်း အကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်း ဟုတ်လို့လားပိုးဥရာ ပြည့်စုံနဲ့တော့ တွေ့ခဲ့မှာပေါ့လို့ မေးလိုက်ချင်စိတ်ကို မနည်းမြှိုသိပ်လိုက်ရ၏။

“ငါကားမောင်းတတ်နေပြီသိလားပိုးဥ...အဖေဒီ တစ်ခေါက်ရန်ကုန်ကိုလာရင် ကားဝယ်မေးမယ်ပြောတယ်... ဦးလေးကိုတောင် ကားတစ်စီးလောက်ကြည့်ခိုင်းထားသေးတယ် ...နင်သွားချင်တဲ့နေရာငါလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ...ဘယ်သွား ချင်သလဲစဉ်းစားထား”

“ဘယ်မှသွားဘို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူးပြည့်စုံရာ...ငါ့မှာ စာအုပ်နဲ့ မျက်နှာကပ်နေတာတောင်တော်ရုံမကျရတဲ့ထဲ... တခြားသွားဘို့များ စိတ်ကိုမကူးရဲတာ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ပိုးဥရဲ့...တခါတလေလဲဦးနှောက် ဝေးတဲ့အနေနဲ့စိတ်ကိုလွှတ်ထားပေးသင့်တယ်...တော်ကြာ စာအုပ်ပုံထဲကမထွက်တာနဲ့...မျက်မှန်ကိုပုလင်းဖင်ကြီးတက် နေရဦးမယ်သတိလဲထားဦး”

မခံချင်အောင်ဉာဏ်ဝင်းပြောလိုက်သော်လည်းပိုးဥ မတုန်လှုပ်

“ပုလင်းဖင်တက်ရမှသာတက်ရရောဟာ...ဒီပညာ ကိုလိုချင်လွန်းလို့ ကိုယ့်ရွာကိုယ့်ဒေသကိုပစ်ပြီးလာခဲ့ရတာ ...အချိန်တွေကို အကြီးရိုရိုအသုံးချမှဖြစ်မှာပေါ့ဉာဏ်ဝင်းရဲ့ ...နင်ကရောစာတွေလိုက်နိုင်လား”

“လိုက်နိုင်ပါတယ်...မလိုက်နိုင်တဲ့ဘာသာကို ကျူရှင်ယူလိုက်တာဘဲ...နင်ရောမလိုက်နိုင်တဲ့ဘာသာကျူရှင် ယူပါလား”

“ငွေကိုချွေတာနေရတဲ့အချိန်မှာအပိုထွက်ငွေထွက်ဖို့ မစဉ်းစားရဲပါဘူး...နားမလည်တာရှိရင် ကိုယ့်ထက်နား လည်တဲ့ သူ့ကိုမေးလိုက် တယ်...အဲ့ဒါမှနားမလည်သေးရင်

ဆရာတွေဆီသွားမေးလိုက်တာဘဲ . . . သူတို့အားမဲ့အချိန်ကိုတော့ ကိုယ်ကသည်းခံပြီးစောင့်ရတာပေါ့ဟာ”

“အဲ့သလောက်ကြီးလဲ မချွေတာပါနဲ့ပိုးဥရယ် . . . အဖေကလူကြုံနဲ့မှာလိုက်လို့ လာခဲ့ရတာ. . . နင့်ဆီမှာ သုံးစရာမှရှိသေးရဲ့လား. . . သုံးသင့်တာကိုသုံးလို့သွားပြောဆိုတာနဲ့ . . . မကြာခဏသွားကြည့်ပါ သားရယ်နဲ့မှာမှာနေတော့ မလာချင်သေးပေမဲ့လာခဲ့ရတယ်. . . အမှန်ဆိုကားဝယ်ပြီးမှလာမလို့. . . ပြောပါဦးပိုက်ဆံရှိသေးရဲ့လား”

“ရှိတော့ရှိပါသေးတယ်. . . ဒါပေမဲ့နင့်မှာအခုပါ လာရင်ပေးချင်ပေးခဲ့လေ. . . ဒါမှနင်ခဏခဏမလာရမှာ”

“အများကြီးတော့မပါဘူးဟ. . . ငါးခုလောက်ပဲပါတယ်. . . ရတယ်မှတ်လား. . . နောက်မှထပ်ပြီးလာပေးမယ်လေ”

“ရတယ်. . . ရတယ်. . . အဲ့ဒီလောက်ဆိုလဲငါ့အတွက်များနေပြီ. . . အသုံးလိုလို့မဟုတ်ဖူး. . . လိုလိုမယ်မယ်ယူထားတာ. . . ဒါနဲ့ ဉာဏ်ဝင်းငါ့ကိုနင်လာပေးတဲ့ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲဆိုတာမှတ်ထားဦး. . . ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်ကပေးတာလဲ ဆိုတာပါမှတ်နော်. . . ငါလဲမှတ်ထားတယ်. . . အဘကောင်းပေးတာကတစ်လုံးထဲဆိုတော့ မှတ်ရလွယ်တယ်

. . . နင်လာပေးတာက တို့တိတို့တိနဲ့အသေအချာမှတ်မှတ်ဖြစ်မယ်”

“ဒါမှတ်စရာလားပိုးဥရဲ့. . . နင့်ပိုက်ဆံနင်သုံးတာဘဲဟာ”

“ဟဲ့. . . ငါ့ပိုက်ဆံဆိုပြီး ရမ်းသုံးနေလို့ရမလား. . . နင်တို့ပေး တာကဘယ်လောက်. . . ငါ့တစ် နှစ်သုံးငွေကဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ အမှတ်အသားလေးနဲ့မှတ်မှတ်မှာပေါ့. . . ဝင်ငွေကို ဘယ်လောက် ရှိမှန်းမသိပဲ သုံးပစ်လို့က. . . ကျောင်းလဲပြီးရော. . . ကြွေးတွေထင်နေလို့ ငါ့မျက်ဖြူဆိုက်နေရဦးမယ်”

တိကျပြတ်သားစွာပြောနေသော ပိုးဥကို ဉာဏ်ဝင်း ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မနိုင်၊ မနိုင်တော့နိုင်တဲ့စကားနဲ့ပဲ လှည့်ပြောရ၏။

“နင်ကဒီအထိလိုက်တွေးနေတာကိုး. . . တော်ကြာပုလင်းဖင် မျက်မှန်တက်ရယ့်တင်မကဘူး. . . ဆံပင်တွေပါဖြူကုန်တော့မှာမြင်ယောင်သေးတယ်”

“ဖြူလဲဘာတတ်နိုင်မလဲ. . . အပိုတွေလုပ်နေတာမှမဟုတ်ဘဲ . . . လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်တာဘဲဟာ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . လုပ်ပါ. . . ဆက်လုပ်ပါ. . . နင့်အဘိ”

ဓာန်ကို နင့်ဖာသာဘဲ အဖွင့်အပိတ်လုပ်နေတော့... ငါပြန်
တော့မယ်... နောက်တခါလာမှ နင့်အဘိဓာန်ကိုဆက်နား
ထောင်ပေးမယ်သိလား... အခုအချိန်မရလို့”

“ဪ... နင့်လိုလူမှာလဲအချိန်ကိုတန်ဖိုးထားရ
မှန်းသိသားပါလား... ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ် ပြန်ဘို့
ကောင်းတာကြာနေပြီ”

“ဟ... ပေါ်တင်ကြီးနှင့်နေပါလား”

“ဒီလိုမှ မနှင်ရင်... နင်ကရောအလိုက်သိလို့လား”

“ကြည့်စမ်းဘယ်အချိန်ထဲက ပြန်စေချင်နေလဲမသိဘူး
... ပြန်မှာ... ပြန်မှာစိတ်ချ... ပြန်ခါနီးတော့စကားတစ်ခွန်း
လောက်ပြောသွားပါရစေဦး... ကျန်းမာရေးလဲ ဂရုစိုက်ပါလို့
... နင်ပိန်သွားတာသိသာနေပြီ”

“အမယ်... ဆရာဝန်ကို... ဆရာလာလုပ်နေ
သေးတယ်”

“ပညာရှိသတိဖြစ်ခဲ့တဲ့ဟ... ဆရာဝန်ရောဘာသာ
နဲ့ထုထားလို့လဲ... အိပ်ယာထဲလဲသွားပြီဆိုကတည်းက မလွယ်
တော့ဘူး... ဘာမှတ်လဲ”

“သွားပါတော့ဟာ... စကားတွေများလိုက်တာ”

ပိုးဥအော်ထည့်လိုက်မှ တဟားဟားအောရယ်လျက်

အဆောင်ပေါ်မှ ဉာဏ်ဝင်းပြေးဆင်းသွားတော့သည်။

အခန်းသို့ပြန်လာကာ ပိုးဥစာကြည့်စားပွဲမှာပြန်ထိုင်
လိုက်၏။ ပပကဘယ်သူလဲဟုမေးတာကိုပင် ဉာဏ်ဝင်းတို့တို့ပဲ
ဖြေလိုက်ပြီး စာဆက်ကျက်နေမိ၏။

ဟုတ်တယ်... ပိုးဥစာကြိုးစားမှဖြစ်မည်လေ...
ပိုးဥဘဝကစာကြိုးစားနေတာတောင် တော်ရုံမကျ...။

အခန်း[၁၃]

“သားရေပြည့်စုံ... ထမင်းစားပြီးရင် အမေ့နားကို လာပါဦးကွယ်”

ခြံထဲကပြန်လာပြီး ထမင်းစားနေသော ပြည့်စုံမှာမိခင် နီခေါ်သံကြောင့် ထမင်းစားခြင်းကိုလက်စသတ်လိုက်ပြီး အနားသို့ သွား၍

“ဘာပြောမလို့လဲအမေ”

“ထိုင်လေသား... ပြောစရာရှိတာတော့ရှိတယ်... ကိုယ့်အကြောင်းတော့မဟုတ်ဖူးဘူး”

“ဘယ်သူ့အကြောင်းမို့လဲအမေရဲ့”

သူများအကြောင်းကို အချိန်ကုန်ခံ၍ မပြောတတ်သော

မိခင်ထံမှ ကိုယ့်အကြောင်းမဟုတ်ဖူးဆို၍ ပြည့်စုံစိတ်ဝင်စား သွားရသည်။

အမေ့ထံမှ ဘာစကားမှထွက်မလာတော့ မရိုးမရွဲဖြစ် လာရသည်။

“ပြောလေအမေ... ဘယ်သူ့အကြောင်းလဲလို့”

“ပိုးဥအကြောင်းပါသားရယ်”

“ဗျာ... ပိုးဥအကြောင်း... ဟုတ်လားအမေ... ”

ပိုးဥဘာဖြစ်လို့လဲအမေရဲ့”

မထင်မှတ်ဘဲကြားလိုက်ရ၍ အလန့်တကြားဖြင့် အဖေ့ နားကိုတိုးကပ်သွားပြီး

“ပြောလေအဖေရာ”

စကားဆက်မပြောဘဲ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေတဲ့အမေ့ မျက်လုံးဒါဏ်ကို မခံစားနိုင်တော့တာမို့ လက်မောင်းကို တွင်တွင် လှုပ်ပြီး မေးနေမိတော့သည်။

သားဖြစ်သူကိုကြည့်ကာဒေါ်တင်နုသက်ပြင်းချလျက်

“ပြောမှာသာပြောပါအမေ... သားလေးကိုကြည့် ပြီး

အမေပြောမထွက်ဖူးဖြစ်နေတာ”

“ပြောမှာသာပြောပါအမေ... သားခံနိုင်ရည်ရှိပါ တယ်... ပိုးဥကဘာပြောလို့လဲ... အမေ့ကိုဘယ်တုန်းက

ပြောသွားတာလဲ”

အမေကပိုးဥအကြောင်းလဲပြောရဲ့ပြောမထွက်ဖူးဆိုတော့ ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်မေးလိုက်မိတော့သည်။

ဒီတော့မှဒေါ်တင်နုဖြေးညှင်းစွာခေါင်းကိုခါလျှက်

“ပိုးဥကအမေ့ကို ဘာမှပြောမသွားပါဘူး... အေးလေ... မပြောလို့လဲမပြီးတော့ပြောရမှာပါဘဲ... သမီးလေးတိုနေ့ကပြန်လာတော့သားတို့နှစ်ယောက်ခြံထဲကနေ နှစ်ယောက်သားလက်တွဲပြီး ပြန်လာကြတယ်ဆို... သားတို့က ဘယ်သူမှမမြင်ဘူးမှတ်နေတာ... မြင်တဲ့သူကမြင်လိုက်တယ်... ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကဟောတာဘဲ... စိတ်ကွယ်ရာဆိုတာဘယ်မှာမှမရှိဘူးလို့”

ပြည့်စုံဘာမှမမေးရဲတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ဖြစ်နေရသည်။

“သားတို့ကလည်း... ကျားရှေ့မှမှောက်ရက်လဲမိတာကိုးကွဲ့”

သားကိုအပြစ်တင်တာမဟုတ်သော်လည်း ဒေါ်တင်နုစိတ်ယှက်လွန်း၍ ငြီးငြူလိုက်မိသည်။

“ဘယ်သူတွေ့တာလဲအမေ... တွေ့တော့ရောဘာဖြစ်လဲအမေရာ... သူများပစ္စည်းသွားခိုးတာမှမဟုတ်တာ”

မခံချင်စိတ်ဖြင့်ပြောမိပေမယ့် အရေးမကြီးဘဲ အမေအချိန်ကုန်ခဲပြီးပြောမနေဘူးဆိုတာသိသည်။ သို့သော်လည်း ဒီကိစ္စက ဘာကြောင့် အရေးကြီးသွားရတာလဲဆိုတာကိုဖြင့် သိချင်လှ၏။

“ပြောပါအမေ... ဘယ်သူတွေ့သွားလို့... ဒီကိစ္စလေးကအရေးကြီးခွင့်ကျယ်ဖြစ်သွားရတာတဲ့လဲ”

“အေး... သားဘက်ကကြည့်ရင် ဒီလိုဘဲပြောမှာပေါ့... ပိုးဥလဲ ဒီအတိုင်းပြောမှာဘဲ... တွေးတဲ့သူကဒီအတိုင်းမတွေးဘူးသား... အဖေ့ကိုလွမ်းလို့ ခဏလေးပြန်လာပြီး ချက်ခြင်းပြန်သွားပါတယ်လို့ ပိုးဥဘယ်လောက်ပဲပြောပြော... အချိန်အခါမဟုတ် သားတို့နှစ်ယောက်ကိုလက်ချင်းတွဲပြီးတွေ့လိုက်ရတော့... ပုံကြီးချဲ့ပြီပေါ့... တွေ့တဲ့လူကတခြားလူဆို... ဒီလောက်ဖြစ်ချင်မှလဲဖြစ်မယ်...”

“အမေကလဲဗျာ... ပြောမဲ့အရေးကို”

“ဘယ်သူရှိမလဲကွဲ့... စိန်မယ်ပေါ့”

“ဗျာ”

ကျားရှေ့မှတကယ့်ကျားရှေ့ပါလား ဒါကြောင့်လည်း အမေပြောမထွက်တာကိုး... တွေ့ကာမှ ပက်ပင်းတိုးမိလေခြင်း... အေးလေ... ကိုယ်တွေ့ကမိုးမမြင်လေမမြင်ဖြစ်နေ

တယ်လို့ပြောလဲ အဲ့ဒီအချိန်ကပြောတဲ့အတိုင်းဖြစ်နေသည်ဘဲ။
အို... သူ့သိတော့ရောဘာဖြစ်လဲ... သူတို့ပိုးဥကို
ကူညီနေတာ... ငါးကြင်းဆီနဲ့ငါးကြင်းကျော်နေတာဘဲ... ဘာ
ဂရုစိုက်စရာရှိလဲ... ထိုသို့တွေးပြီး။

“ဘာဖြစ်လဲအမေ... တွေ့သွားတော့ရောဘာဖြစ်
လဲအမေ ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်... ဘာတဲ့လဲပိုးဥကို အဲ့ဒီ
အဖွားကြီးဘာအပြစ်တွေတင်သွားတာလဲအမေ”

“ခက်တာဘဲသားရယ်... အခုကိစ္စကလွယ်မရောင်
နဲ့ခက်နေတာ... စိန်မယ်ပြောသွားတာကပိုးဥကိုမဟုတ်ဘူး...
အမေတို့ကိုသားရှဲ့”

“ဟင်... အမေပြောတဲ့အကြောင်းဆို... ဘာလို့
သားတို့ကိုပြောရတာလဲ”

ရှုတ်ထွေးသွားသော အမေ့စကားကို ဘယ်လိုမှနားမ
လည်နိုင်၍ မေးလိုက်မိသည်။

“ဒီလိုသားရေ... စိန်မယ်အဲ့ဒီညကကြွေးတောင်း
ကအပြန် ရွှေတုတ်တို့အိမ်မှာ စကားကောင်းနေလို့ ခိုးချုပ်သွား
သတဲ့... သူပြန်တဲ့အချိန်သားတို့နဲ့တန်းတိုးတော့တာ... သူ့
မျက်စေ့မှားသလားဆိုပြီး ပုန်းချောင်းသတဲ့... မနက်ကျတော့
အမေ့ကိုလာမေးတော့တာဘဲ... ပိုးဥက တိတ်တိတ်လေးလာ

ပြီး တိတ်တိတ်လေးပြန်ရလောက်အောင် လူမိခံချင်စရာ အ
ကြောင်းဘာရှိနေလဲဆိုပြီး လာမေးတာလေ”

“အမေကဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“ဟဲ့... အမေကဘာပြန်ပြောရမလဲ... အမှန်အ
တိုင်းဘဲပြောတာပေါ့... သူ့အဖေကို လွမ်းလို့ပြန်လာတဲ့ အ
ကြောင်း... ကျောင်းပျက်မှာစိုးလို့... ခဏလေးလာပြီး ခဏ
လေးပြန်သွားရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း... ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်
တဲ့အကြောင်းတွေပါ ပြောပြလိုက်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့စိန်မယ်
ကမယ့်ဘူးသား... သားတို့နှစ်ယောက်လက်ချင်းတွဲသွားတာ
ကိုဘဲ... အပြစ်တစ်ခုလိုပြောနေတော့တာဘဲ”

“ပြောပါစေအမေရာ... ဒီအဖွားကြီးဂရုစိုက်မနေ နဲ့”

လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပြောနေသော
သားကိုဒေါ်တင်နု သနားစရာသတ္တဝါတစ်ကောင်အလား ငေး
ကြည့်ရင်း

“ဟုတ်တာပေါ့သားရယ်... ဘာအရေးစိုက်စရာလဲ
... သားလိုဘဲအမေလဲတွေးမိပါတယ်... ပိုးဥသိလဲ ဒီလိုတွေး
မှာပါဘဲ... အေး... စိန်မယ်ရှဲ့ နောက်ဆက်တွဲစကားကိုကြား
လို့က... နေပါစေအမေရာတို့... အရေးစိုက်စရာလားတို့
ပြောမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“အမေ့စကားကလဲ”

“အမေ့စကားမဟုတ်ဖူးသား... စိန်မယ့်စကား... စိန်မယ့်စကား”

“ဒါဆိုလဲ... ဆက်ပြောအမေ”

“ဆက်ပြောချင်ပါတယ်သားရယ်... အဲ့ဒီစကားကြားရင်သားငါ့သားလေးစိတ်ထိခိုက်သွားမလားလို့ အမေတွေ့ပူနေတာသားရဲ့”

မျက်ရည်တဝဲဝဲနှင့်ပြောနေသော အမေ့ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲဆိုတို့တို့ကြီး ဖြစ်လာရသည်။ ဒီလောက်ထိအမေခံစားနေရရင် ပေါ့ပေါ့ဆဆမဟုတ်လောက်ဖူးလို့ တွက်လိုက်မိ၏။

ဒီတော့အမေ့ကို ပြန်နှစ်သိမ့်ရသည်။

“သားစိတ်ခိုင်ပါတယ်အမေ... ပြောစရာရှိတာသာပြောပါ”

မပြော၍လဲပြီးမှာမဟုတ်သည့်အတွက် ဒေါ်တင်နုသားကိုပြောပြလိုက်ရသည်။

ဒေါ်စိန်မယ်ပြောသွားသော စကားများကိုကြားလိုက်ရပြီး ဆွံ့အသွားတဲ့ပါးစပ်ကို မနည်းဖွင့်၍

“ဒါတွေကို ပိုးဥသိလားအမေ”

“မသိဘူးနဲ့တူပါတယ်ကွယ်... မသိလို့သာ သမီးလေး

ဘာမှမပြောတာပေါ့... သမီးလေးသိရင် အမေတို့လဲ သိမှာဘဲလေ”

ဒါလဲဟုတ်တာဘဲ... ဒေါ်စိန်မယ်ကြီးကလဲ... မဟုတ်ပဲနှင့်ပြောမည့်သူမဟုတ် ငွေအကြောင်းကလွဲပြီး ဘာမှအပိုပြောသူမဟုတ် အခုပြောသွားတာတွေဟာ အမှန်တွေဖြစ်မည်။

ဒါဆို... ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ

“သားတို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲအမေ... အဘကောင်းကိုသွားမေးရအောင်”

“မဟုတ်တာသားရယ်... စိန်မယ်ဆိုတဲ့မိန်းမကမဟုတ်ဘဲ ပြောမလား”

“ဒါဖြင့်... ပိုးဥကိုရောပြောသင့်လား”

“မလုပ်ပါနဲ့သားရယ်... သမီးလေးပညာရေးကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ပါစေ... သမီးလေးကောင်းစားတို့ကအဓိကဘဲသား”

အမေ့စကားတွေလဲ မကြားတချက်ကြားတချက်ခေါင်းကိုသာတွင်တွင်ကုတ်နေမိသည်။

“သားဘာလုပ်သင့်သလဲအမေ... အကြံပေးပါဦး”

အမေများအကြံပေးနိုင်လေမလားလို့ အားကိုးတကြီး

မေးလိုက်မိသည်။

“အမေလည်းဘာအကြံမှ မပေးတတ်တော့ပါဘူး သားရယ်... ဖြစ်နိုင်တာဘဲပြောချင်တယ်... သားဘွဲ့ရတဲ့ထိ ကြိုးစားပါ... ဒါဘဲအမေပြောတတ်တော့တယ်ကွယ်”

“အမေ... ဒီတစ်ခါတော့သားအရှုံးပေးလိုက်ရ တော့မယ်နဲ့တူတယ်နော်”

စိတ်ဓာတ်ကျသည့်စကားတစ်ခါမှ မပြောဘူးသော သားဆီမှ အားလျှော့သည့်စကားကိုကြားရတော့ ဒေါ်တင်နု မခံစားနိုင်တော့ဘဲ သားကိုရင်ခွင်ထဲသွင်း၍ ဖတ်မိတော့သည်။

“ကဲ... ထသား... စိတ်ဓာတ်တွေ အရမ်းကျမနေနဲ့လေသားရဲ့... သမီးလေးဆန္ဒကဘယ်လိုလဲမသိရသေးပါဘူး”

သားကိုအားပေးစကားဆိုလိုက်ရသော်လည်း ဒေါ်တင်နု မျက်စေ့ထဲမှာ မာန်တွေတက်နေသော ဒေါ်စိန်မျက်နှာကတစ်ခုရစ်ဝဲဝဲ

“သားစိတ်ဓာတ်ကျလွယ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးအမေ... အမေသားအကြောင်းကို အမေအသိဆုံးပါ... အခုဟာက ပိုးဥနဲ့တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေလို့ပါ... နို့မို့ဆိုသားဘယ်သူ့မှ ဂရုစိုက်မနေဘူး”

“အေး... ဟုတ်ပါတယ်... ငါ့သားအကြောင်းကို

အမေမသိဘဲနေပလား... အမေကလည်းသမီးလေးကို ငဲ့နေမိလို့ပေါ့... နို့မို့ဆိုအမေ့ဘဝ ဘာဖြစ်နေဖြစ်နေရင်ဆိုင်ပေးလိုက်တယ်... တင်နုပါသားရယ်...”

သားအမိနှစ်ယောက်တစ်ယောက်တစ်ပြန်ဆီ အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက် ကျသွားသောအားတွေကို ပြန်တင်လိုက်ကြနှင့် အတိုင်အဖောက်ညီနေရ၏။

“သားလေး... ထ... သွားအိပ်တော့နော်... တစ်နေကုန်လို့ တမိုးချုပ်သွားပြီးရင်... အလင်းရောင်နဲ့အတူ အာရုံကဦးဆိုတာရှိပြီပါသားရယ်... တသက်လုံးအမှောင်အတိကျပြီး အလင်းမဲ့နေတာမှမဟုတ်တာ... အေး... တစ်ခုတော့ရှိတယ်သားရဲ့... အဲဒီအချိန်အခါနဲ့အလှည့်အပြောင်းရှိလာတဲ့ အခါမှာ ကိုယ်ကသတိရှိရှိနဲ့ အခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး အသုံးချတတ်ဖို့တော့လိုတယ်နော်... အမေ့သားလေးက လူပိန်းလေးမှမဟုတ်တာ အချစ်ကြောင့် တွေဝေသွားတဲ့စိတ်ကို ပြန်ထိန်းပြီး လုပ်သင့်တာကိုသာ ဆက်လုပ်မယ်လို့ အမေယုံကြည်တယ်”

အမေပြောလိုက်သော လုပ်သင့်တာကိုသာ ဆက်လုပ်ရမည်ဆိုသောစကားကို ရင်ထဲက ကလီဇာတွေပြုတ်ပျက်ထွက်ကုန်ပြီလားလို့ ထင်ရလောက်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ခြားသွား

စေခဲ့သည်။

ကိုယ်ကမခံစားနိုင်တော့လို့ တုန်လှုပ်ချောက်ခြားသွားပေမယ့်... အမေပြောတာမမှားပါ... ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို လုပ်ရမည့်အခြေအနေမှာ ရောက်နေရပြီမဟုတ်လား”

ဒီလမ်းကို မရွေးချယ်ချင်သော်လည်း ဒေါ်စိန်မယ်ပြောသွားခဲ့သော နောက်ဆုံးစကားက ကိုယ့်ကိုသေမိန့်ပေးလိုက်သည့် အလားရှိနေခဲ့သည်မို့ ကိုယ့်အဖြစ်က ချောက်ကမ်းပါးမှာရပ်နေမိသောသူတစ်ယောက်နယ်။

အခန်း[၁၄]

ပိုးဥရွာကပြန်လာပြီးကတည်းကနောက်ထပ်ရွာကို မပြန်ဖြစ်တော့ ပြန်စရာလဲအကြောင်းမရှိ

အဖေ့ကိုလွမ်းလို့အိမ်လေးရှိရာပြန်ချင်ပေမယ့်စာက အရေးကြီးနေခြင်းကြောင့် ကြိတ်မှိတ်မြိုသိပ်နေရသည်။

ပြည့်စုံကိုလည်းအလွမ်းသား အခုအချိန်မှာ ကျောင်းစာသာအဓိကမို့ လွမ်းရေးကို ဦးစားမပေးနိုင် စာကိုသာကြိုးစားနေမိ၏။

အင်း... မမျှော်တဲ့သူကတော့ ဘယ်အချိန်ရောက်လာလေဦးမလဲမသိ၊ ဒါတောင် အခုတလော ဉာဏ်ဝင်းပင်အလာကြသွား၏။

သူ့လဲစာမေးပွဲနီးလို့ စာကြိုးစားနေတယ်တင်ပါ့။ သူ

လည်းပိုးဥလောက်စာမခက်ပေမယ့် အထိုက်အလျှောက်တော့ ကြိုးစားရပေမည်။ ဒါကြောင့် မရောက်လာတာထင်ပါရဲ့။

သူစာမေးပွဲနီးသလို ပြည့်စုံလဲ စာမေးပွဲနီးနေပါမကော . . . စာမေးပွဲဖြေတဲ့ရက် ရန်ကုန်ကိုရောက်ရင် ဝင်ခဲ့ဘို့မှာထား သည်ဘဲ ရောက်လာမှာပါ။ ပိုးဥသတိရနေသလို ပပကတောင် မနေ့ကမေးနေသေးသည်။

“ပိုးဥရေ . . . ကိုပြည့်စုံတို့ကလဲဒီလထဲမှာဖြေရမှာမ ဟုတ်လား . . . ပပတို့နဲ့နှစ်ခြင်းတူတာပဲ . . . အတူတူပဲထင်တယ် . . . အဟင်း . . . ဒီဆယ်ရက်ဆယ်ပွဲခါးရက်အတွင်းကိုပြည့်စုံတော့ အဆောင်ကို လှေနဲ့လာတော့မယ်နဲ့တူတယ် . . . ပပတော့ ကြံ ပြီးမြင်နေတယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲပပရဲ့”

“ဘာလို့မဆိုလဲရမှာလဲ . . . ဆိုင်လိုက်တာမှာဆိုင် ဆိုင်တောင်မည်နေသေး . . . စာမေးပွဲရက်ကို ကြိုပြီး လာရမှာ ဆိုတော့ အဆောင်ကိုလာလွန်းလို့ ချောင်းပေါက်ပြီး ကားနဲ့လာ လို့မရတော့ဘဲ လှေနဲ့လာရတော့မယ်လို့ပြောတာ . . . သဘော တွေဘာတွေကအဆောင်ထဲဝင်လို့ မရဘူးလေ . . . လှေဆိုအ လွယ်တကူဝင်လို့ရတယ်မှတ်လား”

ပပပြောရင်းခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်တော့သည်။ ပိုးဥပါ

လိုက်ရယ်မိ၏။

“ပပဟာလေ . . . ပေါကကရပြောမယ်ဆို နှစ်ယောက် မရှိဘူး”

“အဲ့ဒါ . . . ပိုးဥနဲ့တွေ့မှပပစကားတွေတတ်လာတာ သိလား . . . အစကပပစကားတောင်သိပ်ပြောတာမဟုတ်ဖူး . . . မယ့်မရှိနဲ့ . . . အခုအဲ့ဒီလှေလေးကို နာမည်တောင်ပေးထား သေးတယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား . . . ပြောပါဦးရှင် . . . စာဆိုရှင် ပေးတဲ့နာမည်လေးကြားပါရစေ”

“ဟွန်း . . . လူကိုမလှောင်နဲ့တော် . . . တကယ်ပြော မှာ . . . လှေလေးနာမည်က . . . အချစ်လှေတဲ့သိပြီလား”

“ကြည့်စမ်း . . . ပပတကယ်ကိုစာဆိုရှင်ဘဲ . . . ကျောင်းပြီးရင် စာရေးဆရာမ လုပ်လို့ရပြီ . . . ဖြစ်ကိုဖြစ်မှာ . . . ဘယ်လိုလဲအစီအစဉ်မရှိဘူးလား”

“အင်း . . . စိတ်တော့ကူးနေသား . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ . . . ပပအနေနဲ့ကုန်ကြမ်းကိုတခြားကရှာစရာမလိုဘူးလေ . . . ပိုးဥဇာတ်လမ်းက အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်ကြီးဘဲဟာ . . . ရေးလို့ကိုကုန်မှာမဟုတ်ဘူး”

တော်တော်လဲအပြောကျတဲ့ပပလို့ပိုးဥပြောပြီး တသော

သောရယ်လို့မဆုံး

“ပပရေ... ပိုးဥတော့ ဒီနေ့ရယ်ကျောထိနေပြီသိလား... ပပသာတကယ်စာရေးဆရာမ လုပ်လို့ကတော့ ပိုးဥခွင့်ပြုပါတယ်... ရေးမှာသာရေးပါ... ဒါဘဲနော်နာမည်ကြီးသွားရင်... ဇာတ်လမ်းပေးတဲ့ပိုးဥကို ကျေးဇူးမမေ့နဲ့”

“မေ့စရာလား... ပပရဲ့ထမင်းရှင်ရယ်”

“ဟော... ပြောပြန်ပြီတမျိုး”

“မဟုတ်လို့လား... ပိုးဥရဲ့မဆုံးနိုင်တဲ့ဇာတ်လမ်းကို ပပကရေး... အဲ့ဒီကရတဲ့စာမူခန့်ထမင်းစားရမှာ... အဲ့ဒီတော့ ပပရဲ့ ထမင်းရှင်က ပိုးဥမဟုတ်လို့ အယ်သူဖြစ်မလဲပြော”

“တတ်လဲတတ်နိုင်တယ်ကွယ်... စကားတတ်တိုင်းလျှောက်ပြောနေတာနဲ့ စာကျက်ဖို့မေ့နေပြီလား... စာမေးပွဲနီးပြီဆို... စာကျက်တော့”

“ဘာလဲ... နားငြီးသွားလို့လား”

“မဟုတ်ပေါင်းနော်... ဒီမှာလည်း စာကျက်ရဦးမှာမို့... ပပရဲ့ပြောင်မြောက်တဲ့ စကားလုံးတွေကိုဆက်နားမထောင်နိုင်တော့လို့ပါ”

“ဟွန်းပြောလိုက်ရင်သူ့စာကိုဘဲအကြောင်းပြနေတာဘဲ... အဲ့ဒီလိုပေါ်တင်နှင့်လွန်းလို့ကို ဉာဏ်ဝင်းကြီးဆိုအလာ

တောင်ကြသွားတယ်”

“ကြည့်... သူ့လူမလာတာကိုမှတ်ထားတယ်တော့... အဲ့ဒီလိုမှ မနှင်သွတ်ရင် ရှင့်လူကအလိုက်မှမသိဘဲကိုး”

“ဘာသူများလူလဲ... ဒါဆိုပပကအလိုက်မသိလို့ပေါ်တင်နှင့်တယ်ပေါ့... ဒီသဘောလား”

“ဆောရီ... ဆောရီ... ပပကိုတော့ချွင်းချက်ထားပါတယ်... ပိုးဥရဲ့တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဘက်လေးမို့”

အူယားဖားရားဖြေရှင်းနေသော ပိုးဥကို ပပမျက်စောင်းလေးချီ၍

“ရုပ်ကိုက... တွေ့မယ်... တွေ့မယ်... ပပစာရေးဆရာမသာဖြစ်ကြည့် ပိုးဥရဲ့ ပိုဇစ်ရှင်အမူအရာတွေကို အပီအပြင်ထည့်ရေးပစ်မယ်သတိသာထားပေတော့”

“အမလေး... ကြောက်စရာကြီးပါလားနော်”

ပိုးဥကြောက်ဟန်ပြုကာပြောလိုက်သည်ကို ပပမျက်လုံးလေးဆွေကြည့်ပြီး စာအုပ်ကို ဆတ်ကနဲယူကာဖွင့်ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။

ပပစာအုပ်ကိုဖွင့်ကာဖတ်နေသည်လား မဖတ်သည်လားမသိသော်လည်း ပိုးဥဘက်ကို လှည့်မလာဘော့တာကြောင့် ပိုးဥပြုံးကာ စားပွဲမှာထိုင်လိုက်သည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှည့်

လိုက်ရင်း တစ်နှစ်အတွင်း ပွင့်လင်းရင်းနှီးသွားရသော ပပရိုရာ
သို့ လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။ ပပကတော့ ပါးစပ်လေးလှုပ်စိလှုပ်
မိဖြင့် စာကျက်နေလေပြီ။

အခန်း(၁၅)

“ကိုဖိုးကောင်း”

ကွမ်းဝါးနေသောခင်ပွန်းသည်အားလှမ်းခေါ်ရင်း အ
နားသို့ ဒေါ်စိန်မယ်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဘာလဲမယ်စိန်... ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဘာလဲလုပ်နေ... တော်ဟိုတစ်ခါပြောထားတဲ့ ကိစ္စ
အကောင်အထည်မဖော်သေးဘူးလား”

တိုးတိုးလေးကပ်၍ မေးလာသော ဇနီးသည်အား ဦးဖိုး
ကောင်းကြည့်ကာပြုံးတုန့်တုန့်ဖြစ်သွားရသည်။

တတ်လဲတတ်နိုင်သည့်မိန်းမ အခုတော့ ကြမ်းကြား
လေကြားကိုပင် သတိထားနေသည့်ပုံ။

ဒီမိန်းမနဲ့ရန်ဖြစ်နေလို့ မပြီး စကားနဲ့ရန်ဆဲပြောလိုက်တာကောင်းမည်ဟုတွေးကာ

“ငါ့ကိစ္စငါသိပါတယ်မယ်စိန်ရယ်... မင်းအသာ လေးစောင့်ကြည့်နေ... ဖိုးကောင်းပါကွ... မပိုင်ရင်အချိန်ကုန်ခံပြီး စိတ်ကူးတောင်ယဉ်တတ်တဲ့ကောင်မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်... တော်တော်အပြောကောင်းတာဘဲနော်ကို ဖိုးကောင်း... အဲဒီမှာအိမ်ပေါ်ကနေပိုင်သကွလုပ်နေ... အချိန်ကရှင်ကိုထိုင်စောင့်မနေဘူး... လတွေအချိန်တွေကိုသာရှင်ထိုင်စောင့်နေရတာ... တော်ကြာလွန်သွားပြီးမှ ကျုပ်ကိုဘွားတေးလာမလုပ်နဲ့... သည်းခံစိတ်မွေးတဲ့အထဲမှာ စိန်မယ်တို့ပါတာမဟုတ်ဘူး”

မျက်နှာကို ဟန်ပါပါမော့၍ ဆေးလိပ်ကိုထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာရင်း ဒေါ်စိန်မယ်ပြောလိုက်လျှင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ဦးဖိုးကောင်းပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“သိပါတယ်ဗျာ... သိပါတယ်... ကိုယ့်မိန်းမအကြောင်းကိုယ်မသိဘဲနေပါ့မလားကွ... မယ်စိန်ဆိုတာ ဒီရွာမှာနာမည်တစ်လုံးနေလာတာဘဲ... လက်စောင်းကလဲထက်မှထက်... အပြောကလဲကြမ်းမှကြမ်း... ဘယ်သူမှယှဉ်ပြောရဲကြတာမှမဟုတ်တာ... အေး... အဲသလိုဘဲ... မင်းယောက်ျားဖိုး”

ကောင်းဆိုတဲ့ငါကလည်း... ပြောသလိုလုပ်တတ်တာမင်းအသိ... အဲဒါမှလွဲချော်ပြီးအဲဒီကိစ္စမအောင်မြင်လို့က ဖိုးကောင်းဆိုတဲ့နာမည်ကိုတခါတည်းပြောင်းပစ်လိုက်မယ်ဟေ့”

“မှတ်ထားနော်... ရှင့်စကား... ရှင့်မှတ်ထား... နောက်မှငါပြောမိလို့လားဆိုပြီးရှောမချနဲ့... စိန်မယ်တို့ကအဲဒီအချိန်ကျ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ထောက်မှာမဟုတ်ဖူး... ဟင်း... ဖိုးကောင်းကနေအပိုကောင်ဖြစ်မသွားချင်ရင်တော့... ကိုယ့်စကားကိုယ်တာဝန်ယူပါ”

ဆေးလိပ်ခွက်ထဲဆေးလိပ်ကိုထိုးချေထည့်ရင်း ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာလုပ်ခါ ထွက်သွားတော့သည်။

ခြေနင်းကိုကြမ်းကြမ်းနင်းကာ ထွက်သွားသော ဇနီးသည်အား ဦးဖိုးကောင်းလိုက်ကြည့်၍ သက်ပြင်းတချချဖြစ်နေရလေသည်။

စီးပွားလေးတက်လာကတည်းက မာန်တက်နေသော ဇနီးသည်အား ဘယ်လိုမှ တရားချလို့မရ၊ ဘာအကြောင်းနှင့်မှ စကားအကောင်းပြောလို့မနားမဝင်ကြာတော့ ကိုယ်ကဘဲ လက်လျှော့လိုက်ရတဲ့အဖြစ်။

အခုလည်းစနစ်တကျစီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စကို ရင်ပူကပ်နေပြန်ပြီ၊ ဘယ်လိုမှ နားလည်အောင်ရှင်းပြလဲ နားမလည်သူဖြစ်ပြန်ပြီ။

ချင်တာကိုဘဲ တင်ပြလို့မဆုံး ဒီကလည်းဖိုးကောင်းဘဲဟာ ဘယ်
တော့မှ အလုပ်တစ်ခုကိုပေါ့ပေါ့ဆဆမလုပ်ခဲ့ ဒီတစ်ခါမှ လွဲချော်
သွားခဲ့ရင်တောင် သူပြောသလိုအပိုကောင်တော့ အဖြစ်မခံနိုင်
မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ စီမံလိုက်ရုံပင်။

ထိုသို့ တွေး၍ ဒေါ်တင်နုအားပြောသင့်သည်များကို
ပြောထားရန် ရွာထဲသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်လေသည်။

အခန်း [၁၆]

“ပိုးဥ... ပပတို့တောင် စာမေးပွဲပြီးလို့အိမ်ပြန်ရတော့
မယ်... ကိုပြည့်စုံတစ်ယောက်ပေါ်မလာပါလား... စာမေး
ပွဲရက်ထဲစာကျက်နေရလို့ မလာနိုင်ဘူးထားပါ... စာမေးပွဲ
ပြီးသွားရင်တော့ရောက်လာသင့်တာပေါ့... ပပလဲရောက်လာ
လိမ့်မယ်လို့ကိုထင်ထားတာ... စာမေးပွဲလာပြေရင်ရန်ကုန်မှာ
အနည်းဆုံးဆယ်ရက်လောက်ကိုနေရမှာ”

မေ့ထားသည့်အကြောင်းအရာများကို ပပကသတိတရ
ဖြင့် စိကာပတ်ကုန်းပြောလာလေတော့ ပိုးဥမပေါက်ကွဲဘဲမနေ
နိုင်တော့... ရင်ဖွင့်စရာကလဲ ပပဘဲရှိသည်၊ ဒီတော့ရင်ထဲက
အစိုင်အခဲတွေပွင့်ထွက်လာရလေသည်။

“ပိုးဥတမင်မပြောဘဲနေတာကို ပပကလမ်းစဖော်ပေး
နေပြန်ပြီ... ပြည့်စုံရောက်မလာလို့ပိုးဥစဉ်းစားရခက်နေတာ
... ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေဘဲရှိရှိ အကျိုးအကြောင်းလေး
တော့မပြောသင့်ဘူးလားပပရယ်... အခုတော့ကိုယ့်ကိုဂရုမစိုက်
လို့တိုင်ပင်ဖော်မရတာ ဘယ်လောက်ခေါ်သထွက်စရာကောင်း
လဲ... ပပစာမေးပွဲဖြေနေလို့အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးတာနဲ့
မပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်းကြိုတ်ခံစားနေခဲ့ရတာသိရဲ့လား”

ပြောပြီး မျက်ရည်တွေပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာလေ
တော့သည် ထိုအဖြစ်ကို ကြည့်ကာပပခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ
ဖြစ်သွားရ၏။

“ပပအစဖော်ပေးမိတာမှားပြီထင်တယ်... ပိုးဥ ကြိုတ်
ခံစားနေရတာ ပပမရိပ်မိခဲ့ဘူးကွယ်... စာမေးပွဲရက်ကလည်း
စာကျက်နေလို့ မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး... စာမေးပွဲပြီးမှ ကိုပြည့်စုံ
ရောက်မလာတာကို သတိရပြီး ပြောမိတာ... စိတ်မကောင်း
မဖြစ်ပါနဲ့ဟယ်... သူ့မှာလဲဘယ်လိုကိစ္စတွေရှိနေလဲမှမသိတာ
... ကိုပြည့်စုံပုံစံက ပိုးဥကိုစိမ်းကားမဲ့သူမဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

မဆင်မချင် ပြောမိလို့ပိုးဥစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရတာ
ကိုကြည့်ပြီး ပပနောင်တရလို့မဆုံး ဒီအထိခံစားနေလိမ့်မယ်လို့
လဲမထင်ထားခဲ့ ခုတော့ကြည့်ပါဦး

“စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာထက်ကို ပိုပြီးခံစားနေ
တာပပရဲ့... ပိုးဥမျှော်နေမယ်ဆိုတာသူမသိတာမဟုတ်ဘဲ...
ရွာပြန်တုန်းကလဲအတန်တန်မှာခဲ့သေးတဲ့ဟာ”

ခံပြင်းစိတ်ကြောင့်ပြောရင်းမျက်ရည်တွေက ဒလဟော
ကျလာရသည်။ ပိုးဥထို မျက်ရည်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်
ပစ်ရင်း

“အပြောင်းအလွဲမြန်ချင်ရင်လဲ ပိုးဥကထားမှာမဟုတ်ပါ
ဘူး”

ခပ်စောင့်စောင့်ပြောလိုက်သော ပိုးဥကိုပပ

“အိုး... ဒီလိုလဲဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွယ်... မ
ဟုတ်တာတွေလိုက်မတွေးပါနဲ့ပိုးဥရယ်... ပိုးဥဘဲပြောပြီးတော့
... ပိုးဥတို့နှစ်ယောက်က ဖွားဘက်တော်နို့ဆိုဘက်ဆို... ဒါ
ဆိုသူ့မှာအပြစ်ရှိခဲ့ရင်တောင် ပိုးဥခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့... အခု
လည်း... အခက်အခဲတစ်ခုခုကြုံနေရလို့ဖြစ်မှာပါ... မယုံရင်
ကြည့်သူ့အခက်အခဲတွေပြေလည်သွားတဲ့တစ်နေ့ ပိုးဥဆီကိုသူ
ရောက်ကိုရောက်လာမှာမပူနဲ့... ဘာအကြောင်းမှမသိရသေးဘဲ
နဲ့ကြိုတင်ပြီး အပြစ်တင်သင့်ရင်လဲတင်... စိတ်ဆိုးသင့်လဲစိုး
ပေါ့... စိတ်ကိုလျှော့ပြီး ခဏလောက်သွားလွဲနေလိုက်ပါလား
... ပပလဲပြန်ဘို့ပစ္စည်းတွေသိမ်းလိုက်ဦးမယ်”

www.burmeseclassic.com

စကားကိုအဆုံးသတ်ပြီး ထားခဲ့ရမည့်ပစ္စည်းများနှင့် ပြန်ယူသွားရမည့်ပစ္စည်းများကိုခွဲခြားထုတ်ပိုးပြီး သိမ်းဆည်းနေရင်းက ကိုပြည့်စုံဘာလို့ရောက်မလာတာလဲဆိုသည့်အတွေးက ခေါင်းထဲကို ရောက်ဖြစ်အောင်ရောက်လာခဲ့သေးသည်။

အာဆန်း[၁၇]

“ပိုးဥရေ... ဧည့်သည်လာတယ်ဟေ့”

ပိုးဥရေချိုးခန်းဘက်ကပြန်အလာ အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီကြီး၏အသံကြောင့် ရင်ထဲထိတ်ကနဲဖြစ်သွားရသည်။ ပြည့်စုံများလားဆိုသည့်အတွေးကခြေလှမ်းတွေကို သွက်လက် နေစေတော့သည်။

ကျန်အဆောင်သူအားလုံးစာမေးပွဲပြီးကုန်ကြ၍ ကိုယ့် အရပ်ကိုယ်ဌာနေကိုပြန်ကုန်ကြလေပြီ ပိုးဥသာရွာပြန်လဲအကြောင်းမထူးဘူးဆိုပြီး မပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။ တခြားသူတွေမရှိ၍ အဆောင်ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်လာပြောခြင်းဖြစ်မည်။

သနပ်ခါးကိုဖြစ်သလို လူးပြီး သင့်တော်ရာအဝတ်အစား

www.burmeseclassic.com

ကိုမြန်မြန်ဝတ်၍ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ပိုးဥထွက်လာခဲ့မိသည်။ ပြည့်စုံ
ဖြစ်ပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းလာမိ၏။

ဧည့်ခန်းအရောက် ထင်ထားသလို မဖြစ်ဘဲဉာဏ်ဝင်း
ကိုတွေ့လိုက်ရာ အားအင်တွေကုန်ခမ်းပြီး ခြေတွေလက်တွေ
ပြုတ်ကျသွားရသည်။

ပြည့်စုံ လားဆိုပြီး အားရဝမ်းသာနှင့် လာခဲ့မိတာ
ဉာဏ်ဝင်းကို တွေ့လိုက်တော့ မျက်နှာက ထင်းကနဲဖြစ်သွားရ
သည်။

မျှော်နေတာကတစ်ယောက် ရောက်လာသူက တစ်
ယောက်ဆိုတော့ စိတ်ကမကြည်လင်ချင်၊ စိတ်မကြည်လင်တော့
မျက်နှာကမူန်ကုတ်နေမှာပင် ဒါကိုဉာဏ်ဝင်း သတိပြီး စူးစမ်းသ
လိုလုပ်ရင်း မေးလာလေသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲပိုးဥ . . . မျက်နှာက မူန်ကုတ်ကုတ်
နဲ့”

“ဟုတ်တယ် . . . အခုတလောစာတွေအရမ်းကျက် နေ
ရလို့ ခေါင်းမကြည်ဘူး”

လင်္ကာချောအောင် ပြောလိုက်သည့်စကားအား ဉာဏ်
ဝင်းယုံသွားတာ

“အဲ့ဒါကြောင့် နင့်ကိုငါပြောတာပေါ့ . . . စာကျက်နေ

ရလို့ခေါင်းကမကြည်ဘူး”

လင်္ကာချောအောင် ပြောလိုက်သည့်စကားအား ဉာဏ်
ဝင်းယုံသွားကာ

“အဲ့ဒါကြောင့် နင့်ကိုငါပြောတာပေါ့ . . . စာကျက်တာ
လဲကျက်ပါ . . . ကျန်းမာရေးလဲဂရုစိုက်လို့”

ဒေါသထွက်နေရတဲ့ကြားထဲ ဘုန်းကြီးစာချလာလုပ်နေ
သောဉာဏ်ဝင်းကို ပိုးဥအမှုန့်ကြိတ်ချင်လာမိသည်။

“နင်တယ်ဆရာလုပ်ပါလားဉာဏ်ဝင်း . . . ဘယ်သူမှ
ကိုယ့်ထက်သူများကိုပိုမချစ်ဖူး . . . ငါဒုက္ခရောက်မဲ့အလုပ်ငါ
မလုပ်မလား”

ကက်ကက်လန်နေသော ပိုးဥကိုဉာဏ်ဝင်းအံ့ဩသလို
ကြည့်ပြီး

“နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲပိုးဥ . . . ငါကစေတနာနဲ့ပြော
တာပါဟ . . . နင်ဒေါသထွက်ရလောက်အောင်မပြောမိပါဘူး”

ဘာမှပြန်မပြောဘဲနှုတ်ခမ်းကို စုထားသော ပိုးဥကို
ဉာဏ်ဝင်းနားမလည်နိုင်တော့

“ဘာလဲ . . . ငါလာတာစာကျက်ပျက်သွားလို့လား
. . . ဒါဆိုငါပြန်ပါ့မယ် . . . အဖေကလူကြုံနဲ့စာပေးလိုက်လို့
ငါလာတာ . . . ငါ့ကိုရွာပြန်မလာနဲ့ပိုးဥဆီသာအခြေအနေသွား

www.burmeseclassic.com

၂၀၂

နဲ့ သီရိကြယ်စင် နဲ့

ကြည့်ပြီး လိုတာရှိကူညီလိုက်ပါဆိုလို့... နင်မကြိုက်မှန်းသိရက်နဲ့လာရတာ... စိတ်ချ... နောက်ဘယ်တော့မှမလာဘူး”

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်ပြောနေသော ဉာဏ်ဝင်းကိုကြည့်ကာ ပိုးဥမျက်နှာကိုလျှော့ချလိုက်ပြီး

“နင့်ကို ငါဘာမှမပြောရသေးဘူးနော်... နင်လဲ ကျောင်းသားဘဲ ကိုယ်ချင်းစာတတ်မှာပါ... တနယ်တကျေးက နေငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ကျောင်းလာနေရတာ ကြိုးစားနိုင်မှ တော်ကာကျမှာပေါ့... အေးလေနှင့်တို့လိုငွေကိုရေလိုသုံးနိုင်တဲ့သူတွေအဖို့ ဒါတွေကိုတွေးမိချင်မှ တွေးမိမှာပါ... ငါက တော့ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိနေတဲ့သူဆိုတော့ပေါ့ပေါ့ဆဆမနေရဲဘူး... အချိန်တိုင်းကိုတန်ဖိုးထားနေရတယ်... သူများထက်လေးငါးဆကြိုးစားတာတောင်တော်ရုံမကြဘူး”

“တော်ပါတော့ပိုးဥရယ်... နင့်မလဲအဲ့ဒီဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကိုဘဲ ရယ်ကောဒင်းပြန်ပြန်လုပ်နေ... ငါးနားပြီးလာပြီ... အဆောင်မှာနင်တစ်ယောက်တည်းရှိတော့တာဆို... အားလုံးပြန်ကုန်ကြပြီပြောတယ်... ခုနကအဆောင်ပိုင်ရှင်အန်တီကြီးပြောတာ”

“ဟုတ်တယ်... ဒီနှစ်ကအားလုံးကျောင်းသူတွေချည်းဘဲလေ... အဲ့ဒီတော့ စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ပြန်ကုန်ကြတာ

ပေါ့... နောက်နှစ်ပြန်တက်ရင်ပြန်ရောက်လာကြမှာပါ... ဒီအဆောင်ပိုင်ရှင်အန်တီကြီးက သဘောကောင်းတယ်... ကျောင်းသူတွေအတွက် သူတို့ကျောင်းပြီးတဲ့အထိဆက်ထားပေးတယ်... ပြန်သွားကြလဲ... ဘယ်သူမှထပ်မငှားဘူး... ငါသာရွာပြန်လဲမထူးတာနဲ့ မပြန်တာ... စာမေးပွဲပြီးလို့အားနေရင်း... အန်တီကြီးရဲ့တူမလေးတွေကို စာပြပေးမယ်... လက်လှမ်းမီသလောက်စာအုပ်တွေရွာပြီးဖတ်မယ်”

“အေး... အဲ့ဒါလဲကောင်းသားဘဲ... အဲ့ဒီအန်တီကြီးတွေ သဘောထားမဆိုးဘူး... ကျောင်းသူလေးတွေအဆောင်ငှားရတာခုကွမရောက်တော့ဘူးပေါ့... နင်ကရွာပြန်လဲတာလို့မထူးရတာလဲ”

တဖြေးဖြေးနှင့် ဉာဏ်ဝင်းစကားပြောရတာ အဆင်ချောလာကာ ပိုးဥကိုအဆက်အပြတ်ပြောနေမိသည်။

“မထူးလို့မထူးဘူးပြောတာပေါ့ဟဲ့... ရွာပြန်ပြီး အချိန်တွေကုန်မဲ့အစား... စောနကငါပြောသလို အကျိုးရှိမဲ့အလုပ်တွေလုပ်နေရင်း... ငွေကုန်လဲသက်သာမယ်... ငါ့အတွက် အကျိုးလဲထူးမည်”

တကယ်ဆို ပိုးဥရွာမပြန်ခြင်းက ပြည့်စုံကို စိတ်ကောက်နေတာက အဓိကဖြစ်၏။ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ်ပြန်ကိုပြန်ချင်သည့်

စိတ်အား မနည်းချိုးနှိမ်ထားရသည်။

စာကြိုးစားဘို့ အကြောင်းကိုသာထပ်တလဲလဲဘဲပြော
နေသော ပိုးဥ၏စကားကိုဉာဏ်ဝင်းအကြွင်းမဲ့ယုံကြည်လိုက်ပြန်
ပါသည်။

“ကဲ . . . ဒါဆို . . . ငါပြန်မယ်စာလှပိုးမရေ . . .
တော်ကြာအလိုက်မသိဘူးလို့ပြောနေဦးမယ် . . . ပိုက်ဆံရှိသေး
ရဲ့လား”

“ရှိပါသေးတယ် . . . လိုရင်ငါပြောမှာပေါ့ . . . နင် ရော
စာမေးပွဲအတွက်အရန်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

“တော်သေးတာပေါ့ငါ့အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားသေး
လို့ . . . နင်ငါ့အကြောင်းတွေကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးမှတ်နေ
တာ”

လှောင်သလိုနှင့် ဉာဏ်ဝင်းပြောလိုက်ရာ ပိုးဥမျက်
စောင်းက ဉာဏ်ဝင်းမျက်နှာဆီဒိုင်းကနဲရောက်လေသည်။

“စိတ်ဝင်စားလို့မေးတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့ . . . မကောင်း
တတ်လို့မေးတာသိရဲ့လား”

“မှတ်သားလောက်ပါတယ် . . . ငါအရန်သင့်ဖြစ်နေ ပါ
ပြီ . . . နင်ရောအရန်သင့်ဘဲလား”

“ဆိုပါတော့”

“ဖြေပုံက”

ပေစောင်းစောင်းနှင့်ဉာဏ်ဝင်းပိုးဥကို ကြည့်ပြီး

“ငါပြန်ပြီ . . . ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်”

ဒါဘဲပြောကာ ဉာဏ်ဝင်းလှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ပိုးဥဆီက ပြန်လာပြီဉာဏ်ဝင်းတွေးစရာတွေပါလာရ
သည်။ ပြည့်စုံအကြောင်းကို တစ်ခွန်းမှမပြောသောပိုးဥကို
ဉာဏ်ဝင်းအံ့ဩနေရ၏။

ဖြစ်သင့်တာက ရွာနဲ့အဆက်အသွယ်မပြတ်သော ကိုယ့်
ဆီမှာပြည့်စုံတို့အကြောင်းကို သူမ မေးကိုမေးသင့်သည်။
မေးမည်ဟုလဲ ထင်ထားခဲ့မိတာ အခုတော့ မရွှေ့ချောကလုံးဝ
ကိုမဟာ ဒါမသိချင်လို့တော့ဟုတ်ဟန်မတူ သူတို့ခြင်းများမပြေ
လည်ဘူးလားမသိ ဒါဆိုဉာဏ်ဝင်းတို့ဝမ်းသာရမည်ပေါ့။

ပိုးဥရွာမပြန်ဘူးဟုဆိုတော့ဉာဏ်ဝင်းကြိတ်ပြီး ဝမ်းသာ
ခဲ့ရသည်။ ဒါမှပြည့်စုံနှင့်မတွေ့ရမှာ သူတို့မပြေလည်လေ
ဉာဏ်ဝင်းအတွက် အလားအလာကောင်းလေဘဲမဟုတ်လား
ကိုယ့်ပယောဂမပါဘဲ သူတို့ဖာသာလမ်းခွဲသွားကြတော့
ပိုတောင် ကျေနပ်ရဦးမည်။

ထိုအတွေးကြောင့် အနာဂတ်ကိုတွေးကာ ပီတိတွေဝေ
ဖျာနေရလေသည်။ အနာဂတ်ရဲ့မြင်ကွင်းများကလည်း မျက်လုံး

ထဲမှာ ပီပြင်ထင်ရှားစွာအစီအရိပေါ်လာခဲ့တာကြောင့် အိမ်
ရောက်လျှင် အိပ်ရာဘေးကနံရံမှာ ကပ်ထားသော စာပိုဒ်လေး
အား ကြည့်နှူးမှုများဖြင့် ဖတ်လိုက်ဦးမည်ဟုတွေးလိုက်မိသည်။

အခန်း(၁၈)

“ဘယ်လိုပိုးဥ... ကိုပြည့်စုံတခါမှ ရောက်မလာဘူး
ဟုတ်လား”

နောက်နှစ်ကျောင်းပြန်ဖွင့်ချိန်တွင် ပပပြန်ရောက်လာ
ပြီးရောက်တယ်ဆို ပိုးဥအားမေးလိုက်သည်က ပြည့်စုံအကြောင်း
ပင်ရောက်မလာဘူးဆို၍ အံ့ဩမှင်တက်မိသွားရသည်။

“ပပကလည်း... ပိုးဥကညာစရာလား”

“ဟိုလူကရော... ကိုညာဏ်ဝင်း... ကိုညာဏ်ဝင်း
ကိုပြောတာ”

“သူကတော့ရောက်လာပါသေးတယ်... ပိုးဥပြော
လွှတ်လိုက်လို့သာမရောက်လာတော့တာ... သူကသူဦးလေးအိမ်

www.burmeseclassic.com

မှာတည်းတာ... ရွာကိုပြန်လားမပြန်လား ပိုးဥမမေးပါဘူး... သူကမြို့မှာပို့လွတ်လပ်နေတာလေ... ရွာပြန်ချင်မှလဲ ပြန်မှာပေါ့”

“ကိုဉာဏ်ဝင်းဆီမှာ ကိုပြည့်စုံအကြောင်းတခါမှ မေးမကြည့်ဘူးလားပိုးဥ”

“ဟင့်အင်း... မမေးချင်ပါဘူး... မေးလဲသူက အကောင်းမြင်တာမှမဟုတ်တာ”

“အေးလေ... ဒီနှစ်စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး... ကိုပြည့်စုံရောက်လာမလား”

“နေပါဦး... ပပကဘာလို့ဒီလောက်စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ”

“စိတ်ဝင်စားတာပေါ့... စာရေးဆရာမလုပ်မဲ့သူလေ... ကုန်ကြမ်းရထားပြီးဇာတ်သိမ်းဘယ်လိုသိမ်းမှန်းမသိတော့ဘယ်လိုဆက်ရေးရမလဲ... ပြောပါဦး... ပပအကြံတစ်ခုတော့ ပေးချင်တယ်ပိုးဥရယ်... ဒီနှစ်မှကိုပြည့်စုံရောက်မလာခဲ့ရင်... ပိုးဥရွာကိုတစ်ခေါက်လောက်ပြန်ပြီး စုံစမ်းသင့်တယ်... ဒါမှမဟုတ်ကိုဉာဏ်ဝင်းဆီမှာ စကားကောက်ကြည့်သင့်တယ်”

တွေးတွေးဆဆပြောနေသော ပပကို ပိုးဥက

“ဒါကတော့... ပြန်သင့်မပြန်သင့် စုံစမ်းသင့်မစုံစမ်းသင့်ကို အခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး ဆုံးဖြတ်မယ်”

“ဟင်... ပိုးဥကလဲ”

“မဟင်နဲ့လေ... ပိုးဥနဲ့ပြည့်စုံ... ပြည့်စုံနဲ့ပိုးဥဆိုတာ... ခွဲခြားလို့မရတဲ့ရုပ်ပစ္စည်းနှစ်ခုပါပပရဲ့... ဒါကိုပြည့်စုံကအသိအမှတ်ပြုသလို လုပ်လိုက်တာကို ပိုးဥက ကဲကဲဆတ်ပြုရမှာလား”

“အဲ့ဒီစကားတွေက ရင်ထဲကလာတဲ့စကားတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လားပိုးဥရယ်... ပပအထင်တော့ ပိုးဥမထားသင့်တဲ့မာနတွေထားနေသလားလို့... တော်ကြာ... ကိုပြည့်စုံတို့မှပြောမထွက်တဲ့အခက်အခဲတွေ ရှိနေခဲ့တယ်ဆိုရင်... နောက်ဆုံးရင်ကြီးရမှာကပိုးဥနော်”

ပပပြောသည်များကဟုတ်သလိုလိုရှိသော်လည်း ပိုးဥမတုန်လှုပ်မိ

ပိုးဥကို တလွဲမာနထားတယ်လို့ ပြောလဲမတတ်နိုင်ပြည့်စုံလုပ်ရပ်က ခံပြင်းစရာကောင်းလွန်းနေသည်။

တကယ်ဆို သူဘယ်လိုဘဲ အခက်အခဲရှိနေရှိနေ အကျိုးအကြောင်းလေးတော့ လာမပြောသင့်ပေးဘူးလား ပိုးဥမျှော်နေမှာကို သူမသိမှာမှမဟုတ်ဘဲ

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် တင်းလက်စနဲ့မာနလေးတင်းထားပြီး ဒါမှသူစာနာတတ်မှာ

“ပိုးဥ... ဘာတလွဲတွေတွေ့နေလဲ... ကိုပြည့် သူ့အခက်အခဲကို မပြောတာကပိုးဥစာသင်ပျက်မှာတို့ စိတ်နှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာတို့ကို စိုးလို့နေမှပါ”

ပိုးဥပပကို ဖျက်ကနဲလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“ပပအဲ့သလိုထင်ရင်မှားမှာပေါ့... ချစ်သူချင်းပဲ ကွဲဒီလောက်လျှို့ဝှက်စရာမလိုပါဘူး... အခုရော ပိုးဥစိတ်ချင်တာ သာနေရလို့လား”

“ဒါကပိုးဥဘက်ကအမြင်ဘဲ... ကိုပြည့်စုံဘက်က လှည့်တွေးရင်း ချစ်သူကို ဝေဒနာတွေမထိုးစေချင်တာအဓိကဖြစ်မှာပေါ့... ပိုးဥပြန်တွေးကြည့်... ပိုးဥဘဲပပကိုပြောတယ်လေ... အစစသိမ်ငယ်နေတဲ့ကိုယ်ပြည့်စုံဟာသူရင်ထဲမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကိုတောင် အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းထားနိုင်သေးတာ... ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးကစ ချစ်သူကိုဝေဒနာပေးရက်ပါ့မလား... ပပဖြစ်စေချင်တာက သိပ်ချစ်ကြတဲ့သူတွေ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့လမ်းမခွဲကြစေချင်ဘူး”

အဝေးကိုငေးကြည့်ကာဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့လေးမြေ့နေသော ပပကိုပိုးဥအံ့ဩစွာငေးကြည့်ရင်း

“ပပ... ပပပိုးဥအတွက်ခံစားနေရတာထက်... မှာရောခံစားချက်တွေရှိနေသလားကွယ်”

ပိုးဥကြင်နာစွာမေးလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်ပိုးဥ... ပပတို့ချစ်သူနှစ်ဦးလည်းပိုးဥတို့ထဲသိပ်ချစ်ခဲ့ကြတာပေါ့... ဖြစ်ချင်တော့တစ်နေ့ပပကျူရှင်ပြန်အလာ မိုးရေထဲမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ထီးတစ်ကောင်ထဲအတူဆောင်းပြီး သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်... ပပလေတတ်ခံစားလိုက်ရတာပေါ့... သူ့ကိုပြာကျမတတ်မိဝင်းဝင်းတာကတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့စိုက်ကြည့်ခဲ့ပြီး အံ့တွေ့ကိုမခံတော့... နောက်ဆုံးသူစစ်ထဲဝင်သွားတယ်လို့ကြားရတယ်... ကိုမကြာပါဘူး သူ့ရှေ့တန်းမှာကျဆုံးသွားပြီဆိုတဲ့သတင်းဆိုးကြားရပြန်တာဘဲပိုးဥရယ်... အဲ့ဒီတော့မှ ပပရင်ကွဲမတတ်ဘူးရပြန်တယ်... သူ့ကိုအထင်လွဲခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို ရှေ့တန်းထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ပပအကြောင်းစုံသိခဲ့ရတယ်... သူ့နဲ့အတူတွေ့လိုက်ရတဲ့အမျိုးသမီးက သူတို့အိမ်ကိုလာလို့တဲ့ သူ့အမဝမ်းကွဲတဲ့ကွယ်... အဖြစ်မှန်ကိုသိရတဲ့နေ့ကျနပ်အောင် တောင်းပန်လိုက်မယ်ဆိုပြီး အတွေးနဲ့မျှော်နေတာ... အခုတော့... မျှော်နေပေမယ့်မပျော်နိုင်တော့တဲ့စိတ်တွေနဲ့တူ အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာလဲ သူ့နဲ့အတူပျောက်

www.burmeseclassic.com

ကွယ်သွားခဲ့ရတာပါဘဲပိုးဥရယ်”

စကားလဲဆုံးမျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ခါနို့က်ကြီးတင်ငိုချလိုက်သော ပပကို ပိုးဥမယုံကြည်နိုင်စွာငေးကြည့်နေမိလေသည်။

ဒါ. . . ပျော်ရွှင်မှုတွေကိုသာအမြဲဖန်တီးပြောဆိုတတ်သော ပပမှဟုတ်ပလေစဟုတွေးနေမိပါ၏။

ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်နေသော ပပကို ပိုးဥမကြည့်ရက်တော့တာကြောင့် ထိုင်ရာမှ ထကာပပနားသို့ လျှောက်သွား၍ ပခုံးလေးကို ဖက်ခါ နှစ်သိမ်းချော့မော့မိလေသည်။

“တိတ်ပါပပရယ်. . . ပိုးဥကြောင့် ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ပပငိုနေရပြီ. . . ပိုးဥတောင်းပန်ပါတယ်”

“ပိုးဥကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်. . . ပပအစတည်းက ငိုချင်ရဲ့လက်တို့ဖြစ်နေတာပါ. . . အခုပပပြန်လာတော့သူတို့အိမ်မှာသူ့အတွက် သတိရဆွမ်းကပ်တာနဲ့သွားဆုံတယ်လေ. . . အဲ့ဒီတော့ပပပိုခံစားရတာပေါ့. . . ပပချစ်သူလဲကိုပြည့်စုံလိုပါတဲ့ ပညာရေးမှာကဲမကောင်းရှာပါဘူးကွယ်. . . သူလဲမိခင်ကြီးကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့သားလိမ္မာလေးပါတဲ့. . . အဲ့ဒါကြောင့် သူ့ကို ပပသနားချစ်နဲ့ချစ်ခဲ့မိတာ. . . အခုပပပျော်ပျော်နေတယ်ဆိုတာကလည်း သူ့ကိုမေ့နိုင်တဲ့နည်းလမ်းရှာမရတော့လို့ ပျော်သလို

နေပစ်လိုက်တာပါပိုးဥရယ်”

မျက်ရည်များကြားက ပပရှင်းပြနေသမျှကို ပိုးဥနားထောင်ရင်း ရင်မှာလှိုင်းထလာရ၏။

“ပိုးဥစိတ်မကောင်းလိုက်တာပပရယ်”
“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ပိုးဥ. . . ပပလိုအဖြစ်မျိုး မကြုံရအောင် ပိုးဥကို စေတနာနဲ့လိုက်ပြောမိနေတာတွေကို ပိုးဥနားလည်ရင်ဘဲကျေနပ်လှပါပြီ”

“အား. . . နားလည်ပြီ. . . နားလည်သွားပြီ. . . ပပနားလည်အောင်လဲ ပိုးဥပြောရဦးမယ်. . . တင်းထားမိတဲ့ပိုးဥရဲ့မာနတွေက သူ့စာနာလာတတ်ရုံလေးပါလို့”

“ဟွန်း. . . တော်တော်လာတယ်. . . မာနလေးတင်းထားဦးမှသူ့စာနာတတ်လာမှာပေါ့ဟုတ်လား. . . ပပအကြောင်းကြားလိုက်ရတော့ ပိုးဥလဲ အပူတွေတူးသွားရပြီ. . . ပပမပြောဘဲနေမလို့ပါ. . . မပြောလို့လဲမဖြစ်တော့လို့ပြောရတာ. . . အခုပိုးဥကိုပြည့်စုံဆီပြေးသွားချင်နေပြီလား”

“အဟီး. . . အဲ့ဒီလောက်ကြီးတော့ မပြင်းထန်သေးပါဘူးနော်. . . နည်းနည်းတော့ စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိတာပေါ့. . . ငါတင်းထားတာလွန်သွားပြီလားလို့လေ. . . တကယ်ကွယ်ပပမှာ အဲ့သလိုဖီးလ်ရှိမှန်းထင်ကိုထင်မထားတာ. . . ပပပျော်ပျော်နေ

ဘတ်ပုံနဲ့ ဖွင့်သာမပြောလိုက ပပကျောင်းပြီးလို့ပြန်သွားရင် တောင်ပိုးဥရိပ်မိမှာမဟုတ်ဖူး”

“ဒီလိုဘဲလေ... အကယ်ဒမီများရဲ့ခင်ကြီးဆိုတော့ ဒီလောက်အိုင်တင်ကအသေးအမွှားလေးပါ... ပါးပါးလေးပေါ့... ပိုးဥကရှော့... ပပတို့တွေပြန်သွားပြီးတစ်ယောက်တည်း အဆောင်မှာကျန်နေခဲ့တာမပျင်းဘူးလား”

ချက်ခြင်းပဲ ပပပုံစံက ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားလေပြီ တကယ်ကိုအကယ်ဒမီဆုရှင်ပါဘဲ။

“မပျင်းအားပါဘူးပပရယ်... အန်တီကြီးရဲ့တူမ လေးတွေကို စာပြပေးလိုက် ကျောင်းက(Library) စာကြည့်တိုက် မှာစာအုပ်တွေသွားငှားဖတ်လိုက်နဲ့ ပျင်းချိန်ကိုမရတာ... ရွာ ပြန်လဲဘာထူးမှာမှတ်လို့... အချိန်တွေကုန်ငွေတွေကုန်ပြီး ပြန်လာရမှာ... ဒီမှာအချိန်ကို တန်ဖိုးရှိရှိ သုံးလိုက်တော့ ငွေကုန်သွားတာတဲ့အပြင်... အကျိုးတောင်ရှိသေး”

“အင်း... ပိုးဥကလဲပိုးဥခံယူချက်နဲ့ဟုတ်နေတာဘဲ ... ပပအံ့ဩမိတယ်... ပပသာဆိုပိုးဥလောက်နေနိုင်မယ်မ ထင်ဘူး... ကိုပြည့်စုံအကြောင်းကို နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် ကိုဉာဏ်ဝင်းကို မေးကြည့်မိမှာ”

“အမယ်... ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်... သူလာမေးမှာ

... ဟိုကရုန်းပြမယ်ဆိုတာတောင် အတွေ့မခံဘူးဆို... ဒါ ကြောင့်ပေးခဲ့ကြရတာမဟုတ်ဖူးလား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်... သူပပ တို့အိမ်ရှေ့ကဖြတ်သွားတိုင်း... ခိုးခိုးကြည့်ရတဲ့အဖြစ်ကို ပိုးဥ မှမသိဘဲ”

“ဟောတော့... ဒါနဲ့များအိုင်တင်ခံနေသေးတယ်”

ပိုးဥသဘောကျလွန်း၍ ရယ်လျှက် ပြောလိုက်မိသည်။ ပပရှက်ရယ်လေးရယ်လျှက်

“ဟုတ်တယ်... အိုင်တင်အခံလွန်သွားခဲ့တာ... ဒါနဲ့ ဒါကြောင့် ပိုးဥကို အဲလိုမဖြစ်ရအောင် လိုက်ပြောနေရတာပေါ့ ... ဒီတစ်ခါကိုဉာဏ်ဝင်းလာရင် ပပမေးပေးရမလား ပိုးဥ မမေးချင်ရင်ပြောတာပါ”

“ရပါတယ်... ပိုးဥဖာသာမေးပါ့မယ်”

“အဲ့သလိုလုပ်စမ်းပါပိုးဥရယ်... ပပကချစ်ကြသူ ချင်းမပေါင်းရမှာသိပ်ဆိုတာ... ကိုယ်ကလက်တွေ့ခံလိုက်ရ တော့... အားလုံးကိုကိုယ်ချင်းစာတယ်... ဒို့တွေလည်းရောက် ထဲကဒီအကြောင်းပြောနေတာပါလာတဲ့လက်ဆောင်တွေတောင် မပေးရသေးဘူး... ရော့... ပိုးဥ... ဒါပပတို့ဆီကထွက်တဲ့ ပုဇွန်ချဉ်အရမ်းကောင်းတယ်... ရှယ်မှာထားတာ”

ပပလှမ်းပေးသော ပုဇွန်ချဉ်ထုတ်ကို လှမ်းယူရင်း ပိုးဥ နောက်လိုက်မိသည်။

“ပပတို့ကတော့ လုပ်ပြန်ပြီ... ကိုယ့်ပုဇွန်ချဉ် ကိုယ်ချဉ်တယ်လို့”

“မယ့်စားကြည့်လေ... စားပြီးမှကောင်းလွန်းလို့... နောက်တစ်ခါပြန်ရင်ဝယ်ခဲ့ပါဦးမမှာနဲ့... ဒါဘဲ”

“စားကောင်းရင်တော့မှာရမှာဘဲဟေ့... ဝယ်မ ပေး လို့က ပပပြန်လာတာနဲ့အဆောင်ရွှေ့ကကို အော်တောင်းမှာ သတိထား”

“အလဲ့... ကြောက်နေရပါလား”

“ပပ... ပပကိုပိုးဥစကားတခွန်းလောက်ပြောချင် တယ်... စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“အမယ်... ဘာစကားများမို့ပါလိမ့် အဆန်းတ ကြယ်ဆိုတော့ နားထောင်ရသေးတာပ”

“ဆန်းဆို... ပပရဲ့လောင်ကျွမ်းနေတဲ့အသဲနှလုံးကို အကောင်းအတိုင်းပြန်ဖြစ်အောင် ကူညီချင်လို့”

“ဟယ်... တယ်ဟုတ်ပါလား... ဒါဆိုပြောစေ ... ပြောစေ... စိတ်မဆိုးဘူး”

ပပပျော်ရွှင်ဟန်ပြုကာအားတတ်သရောမေးလိုက်

လေသည်။

“အထီးကျန်နေတဲ့ပပဘဝလေးပြန်ရှင်သန်လာ အောင် ဉာဏ်ဝင်းနဲ့အောင်သွယ်ပေးရမလားလို့ မေးမလို့ပါ”

“အမလေးဟဲ့... ဘာများလဲလို့... တော်တော် လာတဲ့မိန်းမ... ဒီဥစ္စာခြောက်နေတဲ့သူနဲ့များအောင်သွယ်ပေးရ တယ်လို့... ဘဝင်ရွှေကိုများစိတ်ကူးတောင်မရှိဘူး... မသကာ ဆို ကိုပြည့်စုံလေးဆိုအားနာပါးနာနဲ့လက်ခံမိဦးမှ... အောင် သွယ်တော်ကိုအားနာလို့လေ”

“အိုး... ဒါလေးကပိုင်ရှင်ရှိပြီဦးသားလေ”

“မသိပါဘူး... ပိုးဥတို့ပွဲလွန်နေတုန်း... ပပကဖျာ ဝင်ခင်းရကောင်းမလားလို့”

“ကြည့်စမ်း... အတွေးကောင်း... ပြော... ပြောအဲ့ဒီစိတ်ကူးတွေ ဘယ်အချိန်ထဲက ကြံစည်နေတာလဲ... ပြောလေ... ပြော”

ပပကျောကုန်းကိုပိုးဥမနာအောင်ထုရင်းနှစ်ယောက် သားရယ်မောလိုက်ကြပါ၏။

အရယ်များကြောင့် ပေါ့ပါးသွားတဲ့ရင်မှာ အတိတ်ဆို တာတိုမေ့လျှက် ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်ကိုလဲသတိမရတော့ အနာ ဂတ်ကိုပင် မေ့သွားရသည့်အဖြစ်...။

အာဆန်း[၁၉]

တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် လတွေနှစ်တွေကုန်ဆုံးသွားခြင်းနှင့် အတူသုံးနှစ်ဆိုသော ကာလအတွင်း ပပလည်းကျောင်းပြီး၍ သူ့ဌာနေသို့ပင် ပြန်သွားခဲ့လေပြီ။

ထိုသုံးနှစ်အတွင်း ပြည့်စုံတစ်ယောက်ပိုးဥထံ ရောက်မလာခဲ့ပါ။ ဉာဏ်ဝင်းရောက်လာလျှင် ပြည့်စုံအကြောင်း မေးကြည့်မည်ဟု တွေးထားခဲ့သော ပိုးဥစိတ်ကူးလည်း အထမမြောက်ခဲ့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မကြာခဏပိုးဥထံအကြောင်း မရှိအကြောင်းရှာကာလာတတ်သော ဉာဏ်ဝင်းသည်ပင်လျှင် ထိုသုံးနှစ်အတွင်း အစအနပျောက်နေရ၏။

စာနှင့်ငွေသာလစဉ်လူကြုံနှင့်ပုံမှန်ရောက်လာတတ်သော်လည်း ဉာဏ်ဝင်းကို မတွေ့ရတော့ချေ။

ပြည့်စုံသတင်းကို ကြားချင်သော်လည်း ဉာဏ်ဝင်းရောက်ကိုယ်လာခြင်းကိုဝမ်းသာမိနေပြန်၏။

ရွာကိုလည်းပြန်ချင်စိတ်မရှိ နဂိုရည်ရွယ်ထားသည့်အတိုင်းစာသင်နှစ်တစ်နှစ်ကုန်တိုင်း အဆောင်မှာဘဲနေဖြစ်လေသည်။ အခုဆို အဆောင်ကပိုးဥအိမ်နှင့်မခြား။

ပပကပါအနားမှာမရှိလေတော့ တိုင်ပင်ရမည့်သူလည်း မရှိပြန် စာကိုသာပိုကြိုးစားမိသည်။ ဒီလိုနှင့်ပိုးဥရဲ့မာနတင်းမှုတွေကအရွဲ့တိုက်တဲ့ဘက်ကို ကူးပြောင်းသွားရလေသည်။

ပြည့်စုံရယ် နင်တောင်နေနိုင်သေးတာ ငါကဘာမို့မနေနိုင်ရမှာလဲဟုပင် ကြိုးဝါးနေမိသေးသည်။

နောက်ထပ်ပိုးဥနှင့်တစ်ခန်းတည်း နေရသူက ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းဖြစ်သည်။ သူ့ပုံစံက ပိုးဥကို အရောဂင်လိုတန်မပြု ဒီကြားထဲသူက ခရီးခဏခဏထွက်နေရတော့ ပိုးဥကိုစကားပြောဖော်ပင်မရ ဒီတော့ ပိုးဥစာကိုပိုဖတ်ဖြစ်၏။ စာထဲကို စိတ်နှစ်ထားတော့ အားလုံးကိုမေ့သွားသလိုမျိုး၊ အဲ့ဒါနဲ့ဘဲ စာကျက်ရင်း အတွေးကိုပျောက်အတွေးပျောက်ခါစာကျက်နှင့် ပိုးဥဘဝလေးနေသားကြမယ်ကြံစဉ်။

တစ်နေ့ထိုတစ်နေ့သည် ပိုးဥဘဝကိုပြောင်းလွှဲပစ်နိုင်
သောနေ့တစ်နေ့ဖြစ်လာမည်ဟု ပိုးဥထင်မထားခဲ့ပေ။

ထိုနေ့က ပိုးဥကျောင်းမှာပရက်တီကယ်လက်တွေ့ချိန်
ရှိနေ၍ ကျောင်းပြန်နောက်ကျသောနေ့ဖြစ်သည်။ ကျောင်းနှင့်
အဆောင်ကကားတစ်မှတ်တိုင်သာဝေးသဖြင့် လမ်းလျှောက်ပြန်
ခဲ့လေသည်။ ပရက်တီကယ်ရှိတဲ့ရက်တိုင်း ပိုးဥနောက်ကြမြ
ဒီနေ့လဲ နောက်ကျနေပြီမို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာမိသည်။
အဆောင်နားရောက်ခါနီးမှာ အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီ၏
ညီမနှင့်တွေ့၍။

“ပိုးဥရေ... ပိုးဥကိုဧည့်သည်တွေစောင့်နေကြ တယ်
... နာရီဝက်လောက်ရှိပြီထင်တယ်... ဒီနေ့ရော... ပရက်
တီကယ်ရှိနေလား”

“ဟုတ်တယ်အန်တီမြင့်... ဒီနေ့ပရက်တီကယ်ရှိ
တယ်လေ”

“ဒါဆို... သုတ်သုတ်လျှောက်လိုက်ဦး... ဧည့်
သည်တွေအားနာစရာ”

ထိုသို့အနတီမြင့်ပြောရာပိုးဥအံ့ဩနေရသည်။ ဧည့်
သည်တွေလို့ဆိုလိုက်တော့ တစ်ယောက်တည်းမဖြစ်နိုင် ဘယ်သူ
တွေဖြစ်မလဲလို့မှန်းကြည့်ဖော်လဲ မမှန်းတတ်။

သိချင်ဇောဖြင့် အဆောင်ဝတည်းကဧည့်ခန်းထဲလှမ်း
ကြည့်မိသည်။ ပိုးဥခြေလှမ်းတွေတုန်သွားရသည့်အဖြစ်၊ သုံးနှစ်
လုံးပေါ်မလာသည့် ပြည့်စုံရယ်လေ... ရောက်လာမဲ့ရောက်
လာတော့တစ်ယောက်တည်းမဟုတ် ကြီးနုပါလိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

တုန်သွားတဲ့ခြေလှမ်းကိုကြီးနုမျက်နှာကြောင့် ဆက်
လျှောက်ခဲ့ရင်း ဧည့်ခန်းထဲကိုခါရိုက်ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

မျက်နှာကိုပုံမှန်ထက်အနည်းငယ်တင်းပြီး ကြီးနုကိုသာ
ကြည့်၍ မေးလိုက်မိသည်။

“ဧည့်သည်တွေဆိုလို့ ဘယ်သူတွေလဲလို့... ကြီးနုတို့
ကိုး”

“အေးဟုတ်တယ်သမီး... ကြီးနုတို့ရောက်နေတာ နာ
ရီဝက်လောက်တောင်ရှိနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့... ပိုးဥလမ်းမှာထဲကကြားခဲ့ပါတယ်...
ဒီနေ့လက်တွေ့ချိန်ကနှစ်ချိန်ဆက်တိုက်မို့နောက်ကျသွားတာ
... ကြီးနုတို့မိုးတောင်ချုပ်တော့မယ်... ဘယ်ကလှည့်လာ
ကြတာလဲ”

ကြီးနုကိုသာဆက်တိုက်မေးနေမိသည်၊ ပြည့်စုံမျက်နှာ
ကိုတချက်လေးမှစောင်းမကြည့်မိ၊ ပြည့်စုံကလည်းဘာမှ ဝင်မ

ပြောပိုးဥကိုသာငေးကြည့်နေလေသည်။

“ကြီးနုတို့ရန်ကုန်ကို ဘုရားလာဖူးတာ... သမီးလေကိုတွေ့ချင်တာနဲ့ ဝင်ခဲ့တာ... ဒီညသမီးလေးနဲ့အိပ်မလို့ရရဲ့လား”

“ရှင်... ပိုးဥနဲ့အိပ်မလို့ဟုတ်လား”

ကြီးနုစကားက ပိုးဥကိုအံ့ဩစေလေ၏။

“ဟုတ်တယ်လေသမီးရဲ့... ရွာပြန်လို့လဲအချိန်မှမမှီတော့တာ... ဘုရားတွေစုံအောင်ဖူးနေတော့ရွာပြန်ချိန်နောက်ကျသွားရတယ်... အဲ့ဒါနဲ့အတော်ဘဲဖြစ်သွားတယ်... သမီးလေးကိုတွေ့ချင်နေတာနဲ့သားကိုလိုက်ပို့ခိုင်းရတာ”

“ကြီးနု သမီးဆီလာချင်တာဘဲ ကားငှားပြီးတစ်ယောက်တည်းလာခဲ့ရောပေါ့... သမီးဆီမလာချင်တဲ့သူကိုဘာလို့ခေါ်ခဲ့ရတာလဲ”

“ပိုးဥ”

ရန်ဆွယ်နဲ့ငေါငေါဖြစ်နေသောပိုးဥကို ပြည့်စုံလှမ်းအော်လိုက်ရာအသံက အနည်းငယ်ကျယ်သွားရ၏။

ကျယ်လောင်သွားသော အသံကြောင့် ပိုးဥဒေါသပိုထွက်လာပြီးပြည့်စုံကိုခပ်စူးစူးစိုက်ကာရန်တွေ့ရန်ပြင်ဆင်အရောင်စိုလက်နေသောပြည့်စုံ၏မျက်ဝန်းအစုံနှင့်တွေ့ဆုံမိခိုက်

ပိုးဥပါးစပ်အဟောင်သားဖြစ်သွားရ၏။

ပိုးဥဘာမှမပြောနိုင်လောက်အောင်ဆွံ့အသွားရသည့်အဖြစ် ကြီးနုကိုလှမ်းတွေ့လိုက်တော့မျက်ရည်တွေစီးကျပြီး ပိုးဥကိုအငေးသားကြည့်နေလေရဲ့

တထိတ်တလန့်နှင့်ကြီးနုနားကို ပိုးဥဆွေကနဲရောက်သွားရကာ ကြီးနုပခုံးကိုဖက်၍ အငမ်းမရမေးမိတော့သည်။

“ကြီးနု... ဘာတွေဖြစ်ကြလို့လဲ... ပြည့်စုံသမီးဆီရောက်မလာသုံးနှစ်ကျော်အတွင်းဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြလို့သမီးကိုပြောပါဦး ကြီးနုရယ်”

ပြောရန်ဟန်ပြင်နေသောကြီးနု... အင်္ကျီလက်ဖျားနှင့်မျက်ရည်သုတ်နေသည်ကိုပင်ကြာတယ်ထင်လာကာ ပြည့်စုံထက်သို့လှည့်၍ မျက်နှာခြင်းဆိုင်ပြီးမေးလိုက်မိသည်။

“ပြောပါဦးပြည့်စုံ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြလို့လဲ... နင်ကရောသုံးနှစ်လုံးပျောက်ချက်သားကောင်းရတာကဘာသဘောလဲ”

“ဖြေးဖြေးမေးပါပိုးဥရာ... နင်သိချင်တာကိုငါပြောပြမှာပါ... ဒါပေမဲ့... စကားဆုံးရင်တော့ နင်ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ရလိမ့်မယ်”

“ဟင်... ဒါ... ဘာစကားလဲပြည့်စုံ... နင်... ”

ဟို... မိန်းမရ... ”

ပိုးဥတုန်လှုပ်ချောက်ခြားစွာမေးမိမေးရာမေးလိုက်မိသည်။ ရှေ့ဆက်ပြီးစကားကိုမဆက်မိပြည့်စုံကိုသာ မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဟာ... မဟုတ်ဖူး... မဟုတ်ပါဘူးပိုးဥရယ်... အဲ့ဒါမဟုတ်ပါဘူး... ငါလေ... ငါကျောင်းဆက်မတက်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စပါ... နင်ခွင့်မလွှတ်နိုင်မှာစိုးလို့... နင်မျှော်လင့်ထားသလို ငါဖြစ်အောင်မကြိုးစားနိုင်လို့ ငါနင့်ဆီကိုရောက်မလာနိုင်ခဲ့တာပါဟာ”

“ဘယ်လို... ဘယ်လိုပြည့်စုံ”

ပိုးဥ... လျှာခလုတ်တိုက်မတတ်မေးရင်း ကြီးနုကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်းငုံ့ထား၏။

ဘာတွေလဲ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပါလိမ့် အားမလိုအားမရနှင့်ပိုးဥမေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဆက်ပြောပါပြည့်စုံ”

“နင်ရွာကိုပြန်မလာခဲ့တာဘဲငါ့မှာကျေးဇူးတင်နေမိတယ်... နင်သာပြန်လာခဲ့ရင်ဒီထက်စောပြီးစိတ်ဆင်းရဲရမှာသိလား... ဘာဖြစ်တာလဲလို့မမေးပါနဲ့ပိုးဥရယ်ငါရင်နာလွန်းလို့ပါ... ငါ့ဥယျာဉ်ခြံရာသီဥတုဒါဏ်ကြောင့်ပျက်စီးသွားတယ်”

“ဟယ်”

ပိုးဥအယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် ကြီးနုကိုဖက်ထားလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်ပိုးဥ... အဲ့ဒါကြောင့် ငါကျောင်းဆက်မတက်လို့ မဖြစ်တော့တဲ့အခြေအနေမို့ ရပ်တန်းကရပ်လဲကံရတယ်”

“ငါဒါတွေကိုဘာမှမသိရပါလားပြည့်စုံ... ငါ့အသွားပြီပြည့်စုံ... ငါလေ... နင်ရောက်မလာတာနဲ့နင့်ကံအရွဲ့တိုက်ပြီးနင့်အကြောင်းတွေမစုံစမ်းဘဲနေခဲ့မိတယ်... ကိုသာခွင့်လွှတ်ပါတော့ပြည့်စုံရယ်... ကြီးနု သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပါနော်”

ကြီးနုကိုပိုးဥဖက်ငိုရုံမှတစ်ပါးဘာမှမတတ်နိုင်တော့ ခေါ့။ ပပပြောသလိုဘဲနောင်တနဲ့ယူကြုံမရဖြစ်နေရပြီဒါတွေဟာ မထားသင့်တဲ့မာနတွေကြောင့်ပေါ့။

ပပပြောတာတွေမှန်လိုက်တာလို့ပြောချင်လိုက်တာ

“ဒါဖြင့်... နင်အခုဘာတွေဆက်လုပ်နေလဲပြည့်စုံ”

“ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟာ... စိတ်လို့ရတာအကုန် ပြန်တိုက်ပြီး... သားအမိနှစ်ယောက်တဝရပ်တည်ဘို့ကိုကြိုးစားနေတာပေါ့... ဘာကိုအရှုံးတော့မပေးသေးပါဘူးဟ”

“ငါစိတ်မကောင်းလိုက်တာပြည့်စုံရယ်... ငါရွာကို ပြန်မလာတာက... အခုဆိုစာတွေက မတရားများတဲ့အပြင် ကျောင်းပိတ်ထားလို့ ရွာပြန်မဲ့အစားဆေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ် တွေလေ့လာနေမိတော့ရွာပြန်ချိန်မရတော့ဘူးပေါ့... ရွာပြန် လို့ကုန်မဲ့စားရိတ်အဲ့ဒီမှာစားစရိတ်ကုန်ကျမှာတွေကိုတွက်ပြီး အဆောင်ခဘဲပေးပြီးနေလိုက်တော့တယ်... ဒီမှာက ငါ့အ တွက် ပိုအဆင်ပြေတယ်ရွာမှာဆိုဟေးလားဝါးလားနဲ့အချိန်တွေ ကုန်သွားမှာ... နောက်ပြီးဒီအဆောင်ပိုင်ရှင်အန်တီရဲ့တူမလေး တွေကိုလဲစာပြပေးနေရတယ်... နင်နဲ့ကြီးနုကိုသတ်ရပေမဲ့ ကျောင်းပြီးလို့ ရွာပြန်လာရင်တွေ့ရမှာဘဲလေ”

ပိုးဥပြောသမျှကိုပြည့်စုံနားထောင်ရင်းခေါင်းခါရမ်း လျှက် ခပ်လေးလေးပင်မေးချလိုက်သည်။

“ဟုတ်လို့လားပိုးဥရာ... ငါ့ကိုစိတ်နာပြီးပြန်မလာ တာလားလို့”

“အဲ့ဒါလဲပါတာပေါ့... ဒါပေမဲ့ငါခုနကပြောသလို လေ... နင့်ကိုစိတ်နာလဲကျောင်းပြီးလို့ရွာပြန်လာရင်အကြောင်းစုံ သိရမှာဘဲဟာ... နေပါဦး... ဒီအကြောင်းတွေဉာဏ်ဝင်းမ သိဘူးလား”

“သိချင်မှသိမှာပါ... သူတောင်ရွာကိုပြန်မလာတာ

ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ... နင့်ဆီမလာဘူးလား”

ပိုးဥခပ်တွေတွေလေးဝေးနေပြီးမှ

“အင်း... ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပြီလဲမသိတော့ ပါဘူးပြည့်စုံရာ... ဉာဏ်ဝင်းငါ့ဆီရောက်မလာတာနှစ်နဲ့ကိုချီ နေပြီ... ပိုက်ဆံကတော့အချိန်မှန်ရောက်လာပါတယ်... ဘယ် သူလာပို့သွားမှန်းကိုမသိဘူးငါ့ကျောင်းကပြန်လာရင် အဆောင် ပိုင်ရှင်အန်တီဖြစ်ဖြစ်သူညီမဖြစ်ဖြစ်လာပေးတော့တာဘဲ... ငါလဲ မေးမနေတော့ဘူး... ငါ့လက်ထဲပိုက်ဆံရောက်လာရင် ပြီးတာ ဘဲလေ... ဉာဏ်ဝင်းရောက်မလာတာလဲဝမ်းတောင်သာနေမိ တာ... ဦးနှောက်စားလွန်းလို့လာမှာတောင်ကြောက်နေသေး တယ်”

ပိုးဥအမှန်အတိုင်းပြောလိုက်မိသည်။

“ဪ... ဉာဏ်ဝင်းကနင့်ဆီမလာဘူးကိုး”

ပြည့်စုံအသံကအံ့ဩသံမဖြစ်ဘဲလျှောင်သံနှောနေသ လိုမို့ ပိုးဥပြုးတူးပြတ်မေးလိုက်မိသည်။

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲပြည့်စုံ... ဉာဏ်ဝင်းငါ့ဆီမ လာတာအကြောင်းရှိနေလို့လား”

“ပြောတတ်ဖူးလေ... ရှိချင်လဲရှိနေမှာပေါ့... အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီးနင့်ဆီကိုလာနေတဲ့ကောင်တာ

အခနစ်နဲ့တောင်ချီပြီးမလာဘူးဆိုတော့ငါ မအံ့ဩဘဲနေမလား
သူ့မလာတော့နင်သူ့ဆီလိုက်မသွားဘူးလား... ဘာလို့
မလာလဲဆိုပြီးလိုက်မမေးဘူးလား”

“ဘာကံစွဲငါကသူ့ဆီသွားရမှာလဲ... သူ့ရောက်မ
လာလို့တောင် ဝမ်းသာနေပါတယ်ဆိုမှ... နင်စကားပြောတာ
ကြည့်ပြော... ကြီးနုသားမေးပုံကြားလားကြီးနု... လူကိုမယုံ
ပဲလဲလို့နဲ့”

နှစ်ယောက်သားအချီအချပြောနေသမျှကို ဒေါ်တင်နု
နားထောင်နေရာမှ ပိုးဥပခုံးကိုဖက်ပြီးသားဖြစ်သူအား အပြစ်
ကင်လိက်လေသည်။

“သားကလဲဟုတ်သားဘဲဘယ်လိုတွေ့မေးနေတာလဲ
... ပုဉ်းကိုင်တွေ့ချင်လှချင်ရုံဆိုတာလဲမင်းဘဲ... တွေ့ပြန်တော့
ပေစကားကိုအကောင်းမပြောဘူး”

“အမေ့တူမကအဲလိုမေးအောင်လုပ်နေလို့လေ”

“ကဲပါသားရယ်မင်းလဲမြို့ထဲထိ ပြန်ရမှာသွားတော့လေ”

“နင်ဆေးဆိုင်မှာအိပ်ဖွာလားပြည့်စုံ”

“အေးဟုတ်တယ်... ဘာလဲနင်အဆောင်မှာအိပ်
ခိုင်းမလို့လား... မအိပ်ဖူး”

“တွေ့လားကြီးနု”

“သားကလဲကွယ်... သမီးလေးမကြိုက်မှန်းသိရဲ့ သား
နဲ့တယ်နောက်တာကိုး... သွား... သွား... မှောင်တောင်
နေပြီ”

“ငါအမေ့ကိုနင့်ဆီမှာစိတ်ချထားခဲ့ပြီနော်... မနက်
ကျမှလာခေါ်မယ်”

အဆောင်ပေါ်ကဆင်းကာနီးပြည့်စုံလှည့်ပြော၍ပိုးဥ
ကိုခဏရပ်ကြည့်ပြီး ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ဟွန်း... ပုံစံကိုက”

ပိုးဥထိုမျှသာပြောကာချစ်မျက်စောင်းလေးထိုးလိုက်
ရင်း

“လာကြီးနု... သမီးအခန်းကိုသွားရအောင်...
ဪ... မေ့နေလိုက်တာလုအန်တီကြီးကိုသွားပြောလိုက်ဦး
မယ်ကြီးနုဒီမှာခဏလေးထိုင်နေခဲ့နော်”

သွက်လက်စွာထွက်သွားသောပိုးဥကိုဒေါ်တင်နုလှမ်း
ကြည့်၍မျက်ရည်ကျမိပြန်သည်။

အမှန်တွေကို သမီးလေးသာသိရင်ဆိုတဲ့ အတွေး
ကြောင့်မျက်ရည်တို့က တဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာရ၏။

“ဟင်... ကြီးနုငိုနေတယ်”

အနားကိုဖျက်ကနဲရောက်လာတဲ့ပိုးဥ မြင်သွားပြီး အားနည်း

မှာဝင်ထိုင်ပြီးမေးလိုက်မိသည်။

“ဪ... အေး... အေးကွယ်... သမီးလေးကို ကြီးနုမြင်လိုက်တော့ ကိုဖြိုးမောင်ကိုသွားသတိရလို့ကွယ်... သူ့သာရှိရင်ဘယ်လောက်ဝမ်းသာရှာမလဲ... တသွေးတမွှေးနဲ့အလှကြီးလှနေတဲ့သူ့သမီးဆရာဝန်မလေးကိုကြည့်လို့ကိုဝမှာမဟုတ်ဘူး... ကြီးနုတောင်ကြည့်လို့မဝနိုင်ဘူး... တကယ်ပြောတာ”

ဒေါ်တင်နုအဖြေတောင်းသွား၍ ပိုးဥထပ်မမေးဖြစ်တော့ပေ။ ပိုးဥလည်းအဖေ့ကိုသတိရသွားမိသည်။

ထိုညမှာကြီးနုနဲ့ပိုးဥအတူထမင်းစားအတူအိပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ခြင်တောင်တစ်လုံးထဲအတူအိပ်ကြပြီး သမီးလေးကိုကြီးနုဖက်ထားပါရစေဆို၍ အဲ့ဒီညကကြီးနုရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုးဥတစ်ညလုံးအိပ်ပျော်သွားခဲ့ရသည်။

ထိုသို့ကြီးနုဖက်ထားခြင်းကို ပိုးဥရင်ထဲတစ်မျိုးကြီးခံစားလိုက်ရသော်လည်းအဖြေရှာမရခဲ့ မနက်ကျတော့ ထိုအဖြစ်ကိုမေ့သွားခဲ့ရသည်။

ပြည့်စုံကြီးနုကိုလာခေါ်ပြီး ပြန်သွားကြတော့ အဆောင်ဝယ်လိုက်ပို့ခဲ့သေး၏။ အဲ့ဒီတုန်းကအဆောင်ဝရောက်မှ ပြန်လှည့်ကြည့်သွားသော ကြီးနု၏မျက်နှာအပြောင်းအလွဲ ပိုးဥကို

လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာထွက်သွားသော ပြည့်စုံ၏မလှမ်းချင်လှမ်းချင်ခြေလှမ်းများ ဒါတွေကို ပိုးဥဘာလို့သဘောမပေါက်ခဲ့ရသာပါလိမ့်။

နောက်ဆိုဆေးရုံတွေထိ လက်တွေ့သင်တန်းဆင်းရပြီအားချိန်သိပ်မရှိတော့၊ ပိုပြီးအရေးကြီးလာပြီမို့ ကျောင်းပြီးမှဘဲ ရွာကိုပြန်လာခဲ့တော့မည်ဟု ပြောလိုက်စဉ်က ပျက်ဆင်းသွားသောပြည့်စုံ၏မျက်နှာ နောက်ဆိုရွာမှာနစ်တို့သွားအမိဘာကိစ္စဘဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ငါ့ကိုအသိပေးပါပြည့်စုံရယ်ဆိုလိုက်တုန်းက တချက်မှမော့မကြည့်ဘဲ ခေါင်းကိုသာတွင်တွင်ညိတ်နေသော ပြည့်စုံရဲ့ပုံစံအား တစက်ကလေးမှသတိမထားမိခဲ့ပါလား။

ဖွားဘက်တောနို့ဆိုဘက်မို့တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်မပြောဘဲနဲ့သိတယ်ဆိုတဲ့ပိုးဥ... အခုကိုယ့်အရှေ့မှာထိုင်ပြီး ပြောင်းလွဲသွားတဲ့အနေအထားတွေကိုတောင် ဘာမှမရိပ်မိခဲ့တဲ့အဖြစ်။

နည်းနည်းလေးမှ သံသယမဝင်မိတာကဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ဒါတွေကိုပိုးဥ အစတည်းက သိခဲ့မည်ဆိုလျှင်။

အခန်း[၂၀]

အချိန်တွေအကုန်မြန်ရသည်ကိုပင် ပိုးဥကျေနပ်ဝမ်း သာနေမိသည်။ ဆေးကျောင်းဆင်းပြီမို့ ရွာကိုပြန်ရတော့မည်။

ရွာကိုကားကြုံနှင့်ပိုးဥစာထည့်ပေးလိုက်ပြီးပြီ ပြည့်စုံနှင့် ကြီးနုဆီကိုဖြစ်၏။ပြည့်စုံလာကြိုရန် နေ့ရက်ကိုပင် အသေအချာ ထည့်ရေးပေးလိုက်ပြီဆိုတော့ အဆောင်ကနေပဲ ပိုးဥစောင့်နေ ရုံသာ သူလာမှ ကားငှားရမည်မို့ သူရောက်လာမည့်အချိန်ကို ဘဲမျှော်နေမိသည်။

ဉာဏ်ဝင်းကအရင်စောပြီးကျောင်းဆင်းရသူဆိုတော့ ရွာကိုပြန်ရှောက်နေရောပေါ့လို့ အတွေးဝင်မိပြန်သည်။ ကျောင်း

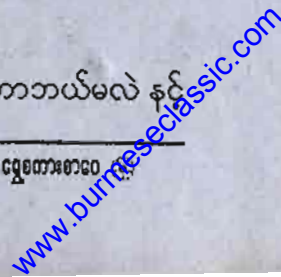
ပြီးသွားသည်ထိ ရောက်မလာတော့သော ဉာဏ်ဝင်းကို ဘယ်လို မှနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ဒါလည်း ကိုယ့်အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူးလေ ကိုယ့်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ... ကိုယ်နဲ့ဆိုင်တာ က...ဟော... ကားတစ်စီးလာနေပြီ၊ ရောက်လာလို့တော် သေးတာပေါ့ ဒီမှာဖြင့် မနက်တည်းကပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး စောင့် နေလိုက်ရတာ... အစောကြီးရောက်ရင်ဘုရားတွေလျှောက်ဖူး ဦးမယ်လို့တွက်ထားတာ ရောက်လာတော့ ညနေစောင်းတော့ မယ်တွေ့မယ်ပြည့်စုံ... အချိန်မလေးစားတဲ့သူကို ပိုးဥဘယ်လို ဆုံးမလဲ ဆိုတာကြည့်နေအဟယ် ငှားတစ်တယ်ကားကအပြန် စားခပ်မဲ့မဲလေးလုပ်၍ အဆောင်ပေါ်ကဘဲ ပိုးဥစောင့်နေမိ သည်။

ကားပေါ်ကဘယ်သူမှဆင်းမလာတာကြောင့် ဇဝေဇဝါ နှင့်ကားနားသို့ ပိုးဥသွားရပ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်ကားထဲမှာ ထိုင် နေသူကြောင့် ပိုးဥရင်တွေဒိန်းကနဲစောင့်ခုန်တော့၏။

မျှော်နေမိတာကပြည့်စုံ... ရောက်လာတာကဉာဏ် ဝင်းဒီတခါလည်း စိတ်ကသိကအောင်ဖြစ်ရပြန်ပြီ

“ဉာဏ်ဝင်းကအခုမှဘွားကနဲဘာလို့ရောက်လာရ တာ လဲ... ပြည့်စုံတို့ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ပိုးဥငေးမနေနဲ့... နင့်ကိုငါလာကြိုတာဘယ်မလဲ နင့်

ပစ္စည်းတွေ”

ကားတံခါးဖွင့်ပြီးဆင်းလာတဲ့ဉာဏ်ဝင်းကို တခါမှ မတွေ့ဘူးတဲ့သူလို ကြည့်လိုက်ရင်း

“နင်က”

လက်ညှိုးလေးထိုးကာမေးလိုက်မိသည်။

“ဘာမှမေးမနေနဲ့တော့ပိုးဥ... မိုးချုပ်တော့မယ်ရွာရောက်ရင်နင်သိချင်တာသိရမယ်... လာပစ္စည်းတွေသယ်ရအောင်”

ဉာဏ်ဝင်းကိုပြန်ပြီချေပမနေတော့ဘဲ အဆောင်ဝမှာ ချထားတဲ့အထုတ်တွေကိုပိုးဥဆွဲချနေမိသည်။

ဘယ်သူလာကြိုကြိုရွာရောက်ဖို့အဓိကဘဲလေ... ဉာဏ်ဝင်းလာမကြိုလဲ ပိုးဥကားငှားပြီး ပြန်မလို့စဉ်းစားထားပြီး သားပြည့်စုံကိုစောင့်နေရလို့ ကြာသွားတာဟွန်း... ခုတော့ ဒင်းက ကယ်တင်ရှင်လိုလိုဘာလိုလိုနဲ့။

အရန်သင့်ဖွင့်ပေးထားသော ကားနောက်ခန်းထဲပစ္စည်းတွေပစ်ထည့်ရင်း ပိုးဥတစ်ယောက်တည်း တွေးချင်ရာတွေ တွေးနေမိသည်။

“ရှေ့ခန်းမှာလာထိုင်လေပိုးဥ”

ပိုးဥဘာမှပြန်မပြောဖြစ် ဖွင့်ထားပေးတဲ့တံခါးပေါက်က

နေဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကျွမ်းကျင်စွာမောင်းနေသော ဉာဏ်ဝင်းရဲ့ကားလေးက ရွာကိုဦးတည်နေလေပြီ။ အချိန်တိုအတွင်းမှာ ကားမောင်းကျွမ်းကျင်သွားသော ဉာဏ်ဝင်းကို ချီးကျူးမိသည့်စိတ်ကဒေါသကြောင့်တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရသည်။

ပြည့်စုံမလာဘဲ နင်ဘာကြောင့် ရောက်လာတာလဲဟု မေးရမှာလဲ မေးချင်စိတ်ကိုမရှိတော့ ဉာဏ်ဝင်းကလည်း အလိုက်သိသည် ဘာမှကိုမပြော။ ဒီလောက်နှစ်တွေကြာအောင် သည်းခံလာခဲ့ပြီးမှ ဆက်သည်းခံလိုက်ရွှေပိုးဥရေလို့ ကိုယ့်ဖာသာဘဲ ပြန်ပြီးအားပေးနေမိသည်။

ရွာရောက်မှပြည့်စုံကို ငိုက်ခေါက်ဆွဲလိမ်ပြီး မေးကိုမေးပစ်လိုက်ဦးမယ်၊ နေရာတကာနင်အလျှော့ပေးဦးမလားဆိုပြီး ခေါင်းကိုပါခေါက်ပစ်လိုက်မည်။ ခေါင်းပေါက်သွားရင်ကိုယ်တိုင် ဆေးထည့်ပေးမည်။ ကိုယ်တိုင်ပတ်စီးစည်းပေးမည်။ ထိုသို့ တွေးပြီးပိုးဥပြုံးချင်သွားသော်လည်း အနားမှာ ဉာဏ်ဝင်းရှိနေ၍ ခပ်တည်တည်ပင်လုပ်နေမိသည်။

ဉာဏ်ဝင်းတို့ကလည်း ပါးပါး လှည့်တောင်မကြည့် ကားကိုသာဂရုတစိုက်မောင်းနေ၏။

ဒီလိုနှင့် ကားလေးကရွာသို့ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ပိုးဥတို့ခြေရဲ့

အရောက်ကားရပ်လိုက်မှ အတွေးစကပြတ်သွားရသည်။ သို့
သော်လည်း ပိုးဥရောင်နနဖြစ်နေရ၏။ ဒါ... ကိုယ့်ခြံမှန်းလည်း
သိနေသည်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အိမ်မဟုတ် ပြည့်စုံတို့ခြံနှင့်ကိုယ့်
ခြံကလည်းတဆက်တည်းဖြစ်နေပြီး အရင်အိမ်တွေအစားတိုက်
လှလှလေးက နေရာယူနေ၏။ ခြံစည်းရိုးကိုလည်း အုတ်တံတိုင်း
ခတ်လို့ ခြံရှေ့မှ နှစ်ပေမီးချောင်းရှေ့ အလင်းရောင်ကြောင့် ထိန်
လင်းနေရ၏။

ပိုးဥစိတ်ထဲမသိုးမသန့်ဖြစ်လာတာကြောင့် ဉာဏ်ဝင်း
ကိုလှည့်ကြည့်မိသည်။ ဉာဏ်ဝင်းမျက်နှာလွဲနေလေသည်။ ပိုးဥ
မနေသာတော့မေးရပြီ

“ဉာဏ်ဝင်း... ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ငါ့အိမ်နဲ့
ပြည့်စုံတို့အိမ်ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

မာဆတ်ဆတ်မေးလိုက်သော ပိုးဥအသံကြောင့်
ဉာဏ်ဝင်းမျက်နှာတဖြေးဖြေးလှည့်လာပြီး

“နင်သိချင်တာအကုန်သိရပါမယ်ဟာ... အိမ်ထဲ ဝင်
ပါဦး... အိမ်ထဲရောက်ရင်ပြောပြပါမယ်”

“ဘာပြောတယ်... အိမ်ထဲဟုတ်လား... ဘယ် အိမ်
ထဲလဲ... ဒါငါ့အိမ်မှမဟုတ်တာ... မဝင်နိုင်ပါဘူး”

“နင်အဲ့သလို... တဖုတ်ထိုးမပြောနဲ့ပိုးဥ... ဒါနင့်

အိမ်ဘဲ... ကားထဲမှာရန်ဖြစ်နေမယ့်အစား ကားကိုငါခြံထဲ
မောင်းဝင်လိုက်မယ်... အိမ်ထဲမှာအဖေရောအမေပါစောင့်
နေကြတယ်... သွားလိုက်ပါ”

ပိုးဥအံကိုတင်းတင်းကြိတ်၍

“ဒီမှာ ဉာဏ်ဝင်း... နင့်အမေနဲ့အဖေကငါ့ကိုဘာတွေ
ပြောမှာမို့စောင့်နေကြတာလဲ... ဒီအိမ်ကရောငါ့အိမ်လို့ ဆိုရ
အောင်... ငါ့ပိုက်ဆံတွေက ဒီအိမ်ဆောက်ရလောက်အောင်
ထိမပိုနိုင်ပါဘူး... နောက်ပြီး... ငါ့ကောင်းစားဖို့ကို ပြည့်စုံ
တို့က အိမ်ဖယ်ပေးရလောက်တဲ့ထိ မကြီးကျယ်မခန်းနားသင့်
ဘူးထင်တယ်”

“နင်ပြောချင်တာတွေနောက်မှပြောပါ... ကားပေါ်
က ဆင်းပြီး အိမ်ထဲကိုသာသွားလိုက်ပါ။ အဖေနဲ့အမေနှင့်ကို
အကုန်ရှင်းပြလိုက်မယ်”

မလွဲသာ၍ ဉာဏ်ဝင်းဖွင့်ပေးသော တံခါးမှနေ ပိုးဥ
ဆင်းလိုက်ပြီးခြံထဲကို အကဲခတ်လိုက်မိသည်။ အရာခပ်သိမ်း
အားလုံးပြောင်းလွဲကုန်ပရောလား

ပြည့်စုံစိုက်ပေးထားတဲ့စပယ်ခင်းလေးလဲမရှိတော့ဘူး
ရောင်စုံနှင်းဆီတွေကတော့ တန်းစီလို့ပါလား နှင်းဆီအိုးတွေ
နားမှာဒန်းလေးကလည်း ရှိလိုက်သေး၊ ဒါတွေကို ကြည့်ပြီးပိုးဥ

၂၃၈

နိ သီရိကြယ်စင် နိ

ပီတိတွေဖြစ်မနေ ပြည့်စုံတို့ဘယ်ရောက်သွားလဲသာသိချင်နေမိ၏။

စိတ်ရဲ့တွန်းအားကြောင့် ခြေလှမ်းများက အိမ်ထဲသို့ အလိုလိုရောက်သွားရ၏။ အိမ်ထဲရောက်မှပိုးဥပို၍ အံ့ဩရလေသည် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများက အသစ်စက်စက်တွေချည်း အားလုံးအဖိုးတန်များသာ ဧည့်ခန်းရှိဒီဇိုင်းဆန်းသော ထိုင်ခုံများနှင့် တန်ဘိုးကြီးပစ္စည်းများက ပိုးဥကိုလက်ယက်ခေါ်နေကြသည်။

သို့သော်ဒါတွေကို ပိုးဥစိတ်မဝင်စား စိတ်ဝင်စားတဲ့အကြောင်းတွေကို သိရဘို့ ဧည့်ခန်းကထိုင်ခုံတွေမှာ ဒိန်မိန့်ကြီးထိုင်နေကြသော အဘကောင်းတို့လင်မယားရှိရာကို ပိုးဥတစ်လှမ်းခြင်းလှမ်းလာခဲ့မိသည်။ နှုတ်ခမ်းကိုလည်း ပြတ်ထွက်သွားမတတ် ကိုက်ထားမိ၏။

“လာ... ထိုင်သမီး”

အဘကောင်းကထိုင်ဆို၍ မကောင်းတတ်လို့ထိုင်လိုက်ရသည်။ ပိုးဥအော်ငိုချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းထားရသည်။

အကြောင်းစုံသိရမှဖြစ်မည်မို့ ပိုးဥအခြေအနေကို အတတ်နိုင်ဆုံးသည်းခံနေရ၏။ ထိုင်နေကြတာ၊ ငါးမိနစ်မကတော့ ဘယ်သူကမှ စကားစမပြောမနေနိုင်တော့၍ ပိုးဥကပဲစပြော

ရတော့သည်။

“အဘကောင်းပြောမယ်ဆိုတာပြောပါ... ပိုးဥနားထောင်နေပါတယ်”

ဒီတော့မှ မအိမ်လည်အသံနှင့် ဦးဖိုးကောင်းအသံထွက်လာတော့သည်။

“ဒီအိမ်နဲ့ပါတ်သက်လို့ သမီးသိချင်နေတယ်မှတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... အရင်ဆုံးသိချင်တာက ကြီးနုတို့ သားအမိဘယ်ရောက်သွားလဲသိပါရစေ”

အသံကိုမနည်းထိန်းကာပြောနေရသော ပိုးဥမျက်နှာက တင်းမာနေရ၏

“မတင်နုတို့ဘယ်ကိုပြောင်းသွားတယ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီရွာကထွက်သွားကြတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိဘူးသမီး... သူတို့တွေပြောင်းသွားပြီးမှ... သူတို့အိမ်နဲ့ဥယျာဉ်ခြံလေးကို တခြားမှာရောင်းခဲ့တယ်ဆိုလို့ မေးပြီး အဘပြန်ဝယ်ထားတာ”

မဖြစ်နိုင်တာလို့ ပြောမည်ကြံပြီးမှ ပိုးဥကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။

“ပိုးဥအိမ်လေးကို ဖျက်ပြီး ဒီအိမ်ကြီးဆောက်လိုက် ရတဲ့အကြောင်းရင်းကရော”

“ဒါကတော့... အဘကောင်းရဲ့ စေတနာပါ... ”

သမီးကဆရာဝန်မကြီးဖြစ်လာပြီလေ... ထိုက်သင့်တဲ့အိမ်လေးနဲ့တော့ နေသင့်တယ်မှတ်လား... အရင်ပိုးဥနဲ့အခုပိုးဥ မတူတော့တာသမီးလေးလဲသိနေတာဘဲ”

စေတနာစကားလို့ထင်ရပေမယ့်ပိုးဥနားဝင်မချီနိုင်

“ဘာမှမပတ်သက်တဲ့စကားဘဲအဘကောင်း... ပိုး ဥကို ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့ထိ ကူညီခဲ့ပြီးပြီဘဲ... ဒီအိမ်အတွက်ပိုးဥကိုဝန်လေးအောင်မလုပ်သင့်ဘူးထင်တယ်... ပိုးဥအတွက် အိမ်ကလည်း ပိုးဥတစ်ယောက်ထဲအတွက်ကြီးနုမနေဘူးလား”

ထည့်ထည့်မေး၍မဖြစ်တာကြောင့် ပိုးဥသွယ်ပိုက်ခါမေးလိုက်မိသည်။

“ဒါကလည်းသမီးနောင်ရေးအတွက်ကြိုတင်စီစဉ်ပေးထားတာလေ”

“ဒါကလည်းသမီးနောင်ရေးအတွက် ကြိုတင်စီစဉ်ပေးထားတာလေ”

“ရှင်... ဘာကြိုတင်စီစဉ်တာလဲ အဘကောင်း... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ”

“သမီးအိမ်ထောင်ရက်သားကြတဲ့အခါ တခါတည်းအဆင်ပြေသွားအောင် ကြိုတင်စီစဉ်လိုက်တာလေ”

“ဘယ်လို... ဘယ်လိုအဘကောင်း”

အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပိုးဥမေးလာတော့ ဦးဖိုးကောင်းလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားရသည် ပြောရမှာလည်း ဝန်လေးသွာရ၏။ သို့သော်လည်း မပြောလိုကလည်း မပြီးပြန် ဒီတော့တံတွေးတစ်ချက်မြို့ချလိုက်ရင်း

“အင်း... မပြောလိုကလည်း မပြီးတော့ ပြောရတော့မှာဘဲသမီး... ဒါပေမဲ့အခုအဘပြောမဲ့စကားတွေကိုတော့ သမီး သဘောပေါက်အောင် နားထောင်ပေးပါလို့ ကြိုတင်ပြီး တောင်းပန်ထားချင်တယ်”

အစချီလိုက်တဲ့ ဦးဖိုးကောင်း၏ ပဏာမစကားကိုက အဓိပ္ပာယ်များစွာကို စောင်နေသောကြောင့် ပိုးဥရင်ထဲကလိကလိဖြစ်လာရသည်။ ဘာတွေဆက်ပြောမည်ဆိုတာကိုပါသိနေသည့်အလား ဘေးမှာထိုင်နေသော ဒေါ်စိန်မယ်ကိုမျက်လုံးစွေ၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

အားပါး... ထင်ထားတာမလွဲရင်ဖြင့် တထပ်တည်းကျမှာမလွဲ၊ ကြည့်ပါဦး ဒေါ်စိန်မယ်ရဲ့မျက်နှာအနေအထားက အကယ်ဒမီမင်းသမီးကြီးတွေရဲ့အိုင်တင်အတိုင်း အပိုအလိုမရှိကွက်တိ ပိုးဥကိုစိုက်ကြည့်ပြီးပြီးထားလိုက်တာများ အပြုံးတုကြီး မှန်းသိသာလိုက်တာ တော်တော်မျက်နှာပြောင်တိုက်တဲ့မိန်းမကြီးလဲဟု တွေးကာ အလိုလိုမျက်နှာလေးကမဲ့သွားရတဲ့အဖြစ်။

မဲ့သွားတဲ့မျက်နှာကိုပိုးဥအမြန်ဆုံးအပြုံးတစ်ခုကိုဖန်တီးလိုက်ခါ။

“ပြောပါအဘကောင်း”

“အခုအဘပြောခဲ့ကိစ္စတွေက သမီးအမေရှိစဉ်တည်းက တိုင်ပင်ထားတဲ့ကိစ္စတွေဘဲသမီး... အဓိကအကြောင်းအရာကတော့... သမီးကျောင်းပြီးရင်သား ဉာဏ်ဝင်းနဲ့လက်ထပ်ပေးကြာဖို့ဘဲကွဲ့”

ပိုးဥထင်လိုက်သည့်အတိုင်း ကြားလိုက်ရတော့ ခံပြင်းစိတ်ကြောင့် အကြောက်အကန်ငြင်းလိုက်မိသည်။

“ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာတွေလာမပြောနဲ့လေအဘကောင်းရဲ့... အဖေသမီးအပေါ်မှာ ဒီလောက်မရက်စက်နိုင်ဘူးသမီးသိတယ်”

အဖေဒီလိုစီစဉ်ခဲ့သည်ထားဦး ပိုးဥငြိမ်ခံမနေနိုင်ပါ။ ဒဏ်တို့လက်ခုပ်ထဲကရေအဖြစ် ခံလို့မဖြစ်။

“အဲ့ဒါကြောင့်... သမီးကို အဘပြောတာပေါ့ သဘောပေါက်အောင် နားထောင်ပါလို့... အမှန်ဆိုသမီးအဖေကလည်း သမီးကိုရက်စက်တာမှမဟုတ်ပဲ... သမီးနောင်ရေစိတ်အေးရအောင် ကြိုတင်စီစဉ်ခဲ့တာပါ။ အဲ့ဒါလည်း သမီးကိုချစ်လို့လေ... သမီးဂုဏ်ထူးတွေအများကြီးနဲ့အောင်မှာကို”

သူကြိုသိနေတယ်... အဲ့ဒါကြောင့် အဘကိုလာတိုင်ပင်တာ... ငါ့သမီးကို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်သာ မင်းကူညီ... ကျန်တာမင်းစိတ်တိုင်းကြစီစဉ်ပါလို့ပြောခဲ့တာသမီးရဲ့”

“ဪ... ဪ... ဒါကြောင့်အဘကောင်းက... ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ကိုယ့်သဘောအတိုင်း စီစဉ်လိုက်တယ်ဆိုပါတော့”

ခနဲတုတ်တုတ်တော့တော့ ပြောလိုက်သော ပိုးဥကို တချိန်လုံး နားထောင်သူသက်သက် လုပ်နေသော ဒေါ်စိန်မယ်မှ အချို့ဆုံးပြုံးပြလိုက်ပြီး။

“ဒီလိုမပြောနဲ့လေ သမီးရယ်... ဒေါ်လေးတို့က သမီးတစ်ယောက်တည်းဘဝကို ဖြတ်သန်းရမဲ့အစား... အိမ်ထောင်လဲမပြုဘဲနေမဲ့အတူတူ... သားနဲ့အိမ်ထောင်ချပေးဘို့စီစဉ်လိုက်တာပါ... အဟင်း... ဒေါ်လေးတို့စေတနာကို မစော်ကားသင့်ဘူးလေ”

တခါမှ မပြောဘူးတဲ့လေသံနဲ့ ချွေပျစ်နေအောင် ပြောနေသော ဒေါ်စိန်မယ်ကို ပိုးဥမျက်ထောင့်နီနှင့်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောစရာစကားတွေက အဆက်မပြတ်ထွက်လာရ၏။

“ဘာပြောတယ်ဒေါ်လေး... ပြန်ပြောလိုက်ပါဦး... ပိုးဥများနားကြားလွဲသွားသလားလို့ပါ... ဟားတိုက်ပြီးရယ်”

လိုက်ချင်သေးတယ်... ဒီမှာဒေါ်လေး... ဒေါ်လေးပိုးဥကို ပြောခဲ့ဘူးတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို အမှတ်ရနေဦးမယ်ဆိုရင် အဲ့ဒီ စေတနာဆိုတဲ့စကားနဲ့ဒေါ်လေးပါးစပ်နဲ့တန်လို့လား”

“ဘာ... ဘာရယ်... ကြားလားကိုဖိုးကောင်း... အဲ့ဒါရှင်မီးမသေလို့ ကျုပ်အခုလိုအပြောခံရတာ... ရှင်ပြောတော့အားလုံး ငါ့တာဝန်ထားပါဆို... ဘယ်မလဲရှင်အပြောနဲ့လက်တွေ့ပြမယ်ဆိုတဲ့စကား... နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်အစော်ကားခံဘို့ဘဲ မဟုတ်လား”

ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ တီကောင်ဆားအပက်ခံရသလို ဒေါ်စိန်မယ်တွန့်တွန့်လူးနေတော့သည်။ ပိုးဥအရသာခံပြီး ကြည့်လျက် မခိုးမခံရယ်လိုက်ရင်း

“အဟွန်း... ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ တယ်နာတတ်ပါလားဒေါ်လေးရယ်... ကိုယ့်သမီးအရွယ်လေးကို မှီခိုမျှစ်ချိုးပြောတုန်းကတော့ ဒီလိုများကိုယ်ချင်းစာတတ်ခဲ့ရင်... ဒေါ်လေးနဲ့ပိုးဥဘာအဖုအထစ်မှဖြစ်စရာအကြောင်းကိုမရှိတာ... အဲ့ဒီအချိန်တုန်းကများပိုးဥကို... သားသမီးချင်းကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်နဲ့ဒေါ်လေးဆက်ဆံခဲ့ရင်အခုအချိန်မှာ ဒေါ်လေးကို ပိုးဥထိုင်ကန်တော့မိမှာဘဲ”

“မကန်တော့နဲ့... နင့်ကန်တော့လဲ ငါမခံဘူး”

“ဟဲ့... မယ်စိန်ကလေးနဲ့ တူပြီး”

“ဘာကလေးလဲ... ကလေး... ကလေးနဲ့... ရှင်လုပ်နေ... အိမ်ဦးတက်ပြီးချီးပါတော့မယ်... ဒီမှာကျုပ်ပြောမယ်... ဒင်းကန်တော့လဲကျုပ်မခံဘူး... ကျုပ်ဖြစ်ချင်တာကိုသာပြေလည်အောင် ရှင်လုပ်ပေးဒါဘဲ”

ဦးဖိုးကောင်းတားနေသည့် ကြားကဒေါ်စိန်မယ်စကားများက လွန်ကဲလာရသည်။ ပိုးဥကလဲမခံ။

“စိတ်ချပါဒေါ်လေး... ဒေါ်လေးကိုပိုးဥဒီဘဝမပြောနဲ့... နောင်ဘဝတောင်မကန်တော့ဘူးမှတ်ပါ... အဘကောင်းရောပြောစရာစကားရှိသေးလား... မရှိတော့ရင်ပိုးဥပြောပါရစေ”

“စိတ်ချပါဒေါ်လေး... ဒေါ်လေးကိုပိုးဥဒီဘဝမပြောနဲ့... နောင်ဘဝတောင်မကန်တော့ဘူးမှတ်ပါ... အဘကောင်းရော ပြောစရာစကားရှိသေးလား... မရှိတော့ရင် ပိုးဥပြောပါရစေ”

ပိုးဥအပြောကဒေါ်စိန်မယ်အရှိုက်ကိုထိသွားသည်မို့ ဒေါ်စိန်မယ် ဒေါသကဇက်ကြိုးမနိုင်သည့်မြင်းနှယ်ထိန်းမနိုင်သိမ်းမနိုင် သို့သော်စကားတော့တခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲရောက်စကအိုင်တင်နဲ့ကွာခြားကာ ထမီးစွန်းတောင်ဆွဲ၍ ကြမ်းထမ်း

သော ခြေသံများဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဒေါ်စိန်မယ်ဖြစ်သွားပုံကို ပိုးဥလွန်လွန်လေးပြုံးကာ ကြည့်ပြီး ဦးဖိုးကောင်းဘက်ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ပိုးဥကို ဦးဖိုးကောင်းလက်ကာပြု၍။

“နေဦးသမီး... အဘကောင်းပြောလို့ မပြီးသေးဘူး... သမီးမသိသေးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုပေါ့... သမီးတို့ဥယျာဉ်ခြံက... မောင်ဖြိုးရှိစဉ်တည်းကအဘဆီမှာရောင်းပြီးသားကွဲ့”

“ရှင်... ဒါတွေသမီးမသိရပါလား... အဖေလဲတ ခါမှ မပြောပါလား”

“ဘာပြောမလဲကွယ်... သမီးစိတ်ဆင်းရဲမှာဆိုးတာကိုး... နောက်တစ်ခုက သမီးကျောင်းနှစ်စကနေနောက်ဆုံးနှစ်ထိ ကုန်ကျစရိတ်က ဝင်ငွေနဲ့ထွက်ငွေမမျှလို့ အဘလယ်တွေကို ရောင်းပစ်လိုက်မိတယ်... နှစ်စဉ်သီးစားချငွေက ထင်သလောက်မရခဲ့ဘူးသမီးရဲ့ အဲ့ဒီလယ်ရောင်းရငွေနဲ့တောင် သမီးကျောင်းစရိတ်က မလုံခဲ့လို့ အဘစိုက်ထုတ်ထားရတာတွေရှိတယ်... ဒီမှာဝင်ငွေနဲ့ထွက်ငွေစာရင်း... လယ်တွေကိုရောင်းလိုက်ရတာက သမီးလဲဒီလယ်တွေကို လုပ်စားတတ်တာမှ မဟုတ်တာ... ကျောင်းပြီးရင် သမီးအလုပ် သမီး လုပ်မှာဘဲ လေဆိုပြီး ရောင်းလိုက်တာဘဲကွယ်”

ပန်းကနုတ်တွေဖော်ထားသည့် ကျွန်းစားပွဲပေါ်က စာရွက်တွေကို သေမင်းတမန်တွေအလားပိုးဥငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့ဆင်ခြေနဲ့သူ့ဟုတ်နေသော ဦးဖိုးကောင်းကိုပါ စပ်ဆုပ်ခွံ့ရှာစွာမော့ကြည့်ပစ်လိုက်ပြီး။

“ဪ... လက်စသတ်တော့ အဘကောင်းကပိုးဥကို ကြွေးနဲ့သိမ်းမယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့ဟုတ်လား... ဒီမှာအဘကောင်း... ကြွေးမဆပ်နိုင်လို့ လူကိုသိမ်းတဲ့ခေတ်ကကုန်ခဲ့ပြီ အဘကောင်းရဲ့... အခုခေတ်ကကျေးပိုင်ကျွန်ပိုင်ခေတ်မဟုတ်ကော့ဘူးဆိုတာ အဘကောင်းမေ့နေပြီထင်တယ်... အဟင်း... ဘယ်နဲ့ကြောင့် အဘကောင်းကခေတ်ကို နောက်ပြန်လျှောက်နေရတာလဲရှင်”

ပိုးဥ၏လျက်ကြကြပြောလိုက်သောစကားကို ဦးဖိုးကောင်းပြန်ချေပစရာ စကားမရှိသည့်အလား ခေါင်းကြီးငဲ့ထားလေသည်။ ပိုးဥစကားစပ်လိုက်သည်။

“အခုမှဘဲ ပိုးဥကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်ရိပ်မိတော့တယ်... အဘကောင်းရဲ့ နည်းဗျူဟာသစ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ပညာရေးကို ခုတုံးလုပ်ပြီးစီးပွားရေးဈေးကွက်ချဲ့တဲ့စီမံကိန်းမှာ ပိုးဥစားစာခံဖြစ်သွားရတာကိုလေ”

“ပိုးဥ... နင့်စကားတွေက လမ်းဘေးရောက်နေပြီ”

နော်”

အနောက်မှာဘယ်အချိန်ကရောက်နေမှန်းမသိသော ဉာဏ်ဝင်းဆီမှအသံကြောင့် ပိုးဥလှည့်ကာရင်ဆိုင်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်တာဖြစ်လဲ လမ်းဘေးရောက်တော့... နင့်မိဘတွေကရောလမ်းပေါ်ကနေ ပြောနေကြလို့လား... ငါက ဓား-ဓားခြင်း၊ တုတ်-တုတ်ခြင်း မယှဉ်ပြိုင်နိုင်တော့ စကားနဲ့ ဘဲအနိုင်ယူရမှာဘဲဉာဏ်ဝင်းရဲ့”

နုနယ်လှပသောမျက်နှာပိုင်ရှင်မလေး ပိုးဥရဲ့အသွင် ကခုတော့ဒါဏ်ရာများစွာရထားသော ကျားသစ်မလေး တစ်ကောင်အလား၊

“နင့်ကိုငါ့မိဘတွေက မြင့်စေချင်လို့ စင်ထိုးပေးခဲ့တာ ပါပိုးဥရဲ့... အခုတော့နင်ကစင်ပေါ်မတက်ချင်ဘဲမြေကြီးပေါ် မှာဘဲနေချင်တဲ့မြင်းခွာပင်လိုမိန်းမမှန်း ငါအခုမှဘဲ သိရတော့ တယ်”

“အဟား... ဟာ... ဟာ... ဘယ်လို... ဘယ် လို... ဘယ်လို... အဟား... ဟာ... မြင်းခွာပင်လိုမိန်းမ အဟွတ်... အဟွတ်... မြင်းခွာပင်လိုမိန်းမဟုတ်လား... ဟုတ်လား... ဉာဏ်ဝင်း... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်လိုက်တာမှတကယ့်ကိုဟုတ်တာ... ဒီမှာ... ဉာဏ်ဝင်း

... အဲ့ဒီမြင်းခွာပင်က သဘာဝကပေးတဲ့ မြေဆီမြေနှစ်ကို စားပြီး သူ့အားသူ့မာန်ကိုသာ အားကိုးရှင်သန်တတ်တဲ့ အပင် မျိုးဆိုတာနင်တို့အစက မသိကြတာသနားစရာဘဲ... မြင်းခွာ ပင်ဆိုတာ မြေကြီးပေါ်မှာပေါက်တတ်တဲ့အပင်မျိုးမို့ နင်တို့စင် ထိုးပေးလဲအလကားဘဲသိရဲ့လား... ကောင်းကင်ကိုမျှော်ကြည့် ပြီးနေရောင်ခြည်ကိုစားသုံးတတ်တဲ့အပင်မျိုးမဟုတ်တာကိုမေ့ မထားနဲ့ဦးလေ... အဟင်း... ဟင်း”

ဉာဏ်ဝင်းစကားက ပိုးဥကို ဟာဒရရွှင်ဆေးတိုက်ကျွေး နေသလားထင်မှတ်ရလေအောင် စိုးဥရယ်ရလွန်း၍ တံတွေး တွေပင်သီးကုန်ရသည်။ ပြောလဲပြောရယ်လဲရယ်နှင့် ပိုးဥအ တောမသတ်နိုင် ဉာဏ်ဝင်းကတော့ မေးကြောတွေထောင်ထ လာသည်ထိ ပိုးဥကို စိုက်ကြည့်ပြီး မထူးတော့ဘူးဆိုသည့် သဘောနှင့်။

“ဒီမှာပိုးဥ... နင်ဘယ်လိုဘဲထင်ထင်အားလုံးက ပြင် လို့မရတဲ့အနေအထားမှာဖြစ်နေပြီ”

“ဘာလို့ပြင်မရ ရမှာလဲ... ဒီကိစ္စတွေအားလုံး ဖန်တီး ထားတဲ့ကိစ္စတွေကိုများမသိတာလိုက်လို့... ဒီမှာဉာဏ်ဝင်းရဲ့ ... နင်တို့ဆင်ထားတဲ့လှည့်ကွက်ထဲကိုငါက မိုက်မိုက်မဲမဲတိုး ဝင်းမယ်များ ထင်နေသလားသနားတယ်”

www.burmeseclassic.com

“နင့်စကားတွေလွန်လာပြီနော်ပိုးဥ”

ပိုးဥမျက်နှာလှလှလေးကို အကျဉ်းတန်စွာမဲ့ လိုက်ရင်း ခါးထောက်၍ တဖက်သို့ လှည့်နေလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သားအခြေအတင်ပြောနေရမှ ပွဲကပိုကြမ်းလာ၍ ဦးဖိုးကောင်းဆက်နားမထောင်တော့ဘဲ အသာလေးလစ်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ဝင်ပြောလို့လဲရမည်မဟုတ်သလို ပြောလိုစိတ်လဲမရှိတော့ပေ။ နှေးကွေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့်သာ ခြံပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လိုက်ပါ၏။

“လွန်တယ်ဟုတ်လား... ဘာလွန်လို့လဲ... ငါမှန်တာပြောနေတဲ့ဟာကို... ဒါတွေဟာနင်တို့တမင်ဖန်တီးထားတာမဟုတ်လို့တာလဲ... ပြော... နင့်အမေပုံစံပြောင်းသွားတာအသိသာကြီး... ငါသာအခြေမဲ့အနေမဲ့နဲ့ ပြန်လာကြည့်ပါလား နင့်အမေပုံစံ အဲ့ဒီပုံစံဖြစ်နေမလား... ငါမြို့ကိုမသွားခင် ငယ်ထိပ်ရောက်အောင်တက်နေတဲ့နင့်အမေမာန်တွေ အဆွယ်ကျိုးသွာတာနင့်အဖေဖျောင်းဖျလိုက်တဲ့စီမံကိန်းကြောင့်မဟုတ်ရင်... ဘာကြောင့်လဲပြော... ပြောပါ... ပြောစမ်းပါဉာဏ်ဝင်းရဲ့... ဒါတွေကို ငါအစကမခိုက်မိခဲ့လို့ပေါ့ဟာ... နင်တို့တွေမင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ဘီလူးတွေမှန်း သိခဲ့ရင် ငါအဲ့ဒီပညာကို အစတည်းက သင်မိမှာမဟုတ်ဖူး”

အသံကုန်ဟစ်၍ပိုးဥပြောနေမိသည် ဒေါသကြောင့်အသားတွေပင်တုန်နေရ၏။ ရုပ်နေတဲ့ခြေထောက်တွေလည်း ညွတ်ခွေချင်လာသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီပွဲမှာ ပိုးဥကျဆုံးလို့မဖြစ် တောင့်ခံထားမှဟုတွေးကာ ခြေထောက်တွေကိုအားယူ၍ ပြင်ရပ်လိုက်မိသည်။

“ပိုးဥ... နင့်စကားတွေဒီထက်လွန်ရင် ငါသည်းခံမှာမဟုတ်တော့ဘူးနော်... စကားကိုထိန်း”

“အမယ်... လာချည်သေးရဲ့... သည်းမခံတော့ နင်ကဘာလုပ်ချင်လို့လဲ... ပိုးဥဘာကောင်မလဲဆိုတာသိချင်ရင်... လုပ်ရဲလုပ်ကြည့်လိုက်ပါလား... ဒါမင်းမဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ်ဖူးနားလည်ရဲ့လား... ပြောစရာရှိတာတော့ ပြောရဦးမှာဘဲဟေ့... ဒီထက်ရင့်သီးတဲ့စကားရှိရင်တောင် ပြောချင်သေးတာ... မရှိတော့လို့... အခုမှနင့်ပုံစံကိုပြန်မြင်လာတယ်... ရွာမှာတုန်းကနင်ပြောင်းလွဲသွားတဲ့ပုံနဲ့မြို့မှာငါ့ဆီလာပြီး ပြောဆိုပြုမူပုံတွေကွာခြားသွားပါတယ်လို့ မှတ်နေတာ... လက်စသတ်တော့ ဒီယုံကြီးကိုမြင်လို့ ဒီချုံကြီးကို ရှင်းထားတဲ့ သဘောကိုး”

“လုပ်ပြန်ပြီလားပိုးဥ... ငါနင့်ကိုအဲ့ဒီတလျှောက် လုံး... ဘာအခွင့်အရေးတွေယူဘူးလို့လဲ... ငါ့ရင်ထဲကပြောချင်တဲ့စကားတွေကိုတောင် နင်မကြိုက်မှာဦးလို့ မြို့သိပ်ထားခဲ့ရတာ

... သဘောပေါက်ဖို့ကောင်းတယ်... နောက်ပြီးနင့်ကို လက်ဖျားနဲ့တောင်တို့ဘူးလို့လား... ပြော”

“အဟက်... ဟုတ်သပေါ့... ကျလဲကျတယ်ကို ဉာဏ်ဝင်းရယ်... အဲ့ဒီထဲက ဖွင့်ပြောလိုက်ရင်... အဲ့ဒီမှာ တင်ပွဲစဉ်ကပြတ်တယ်... မြို့သိပ်နေတာနင်မှားတာပေါ့... အေးလေမြို့သိပ်နေမှာပေါ့... ပထမလက်ဖျားနဲ့မထိဘဲအလှ ကြည့်နေတာပေါ့ဟာ... နောက်မှတစ်ကိုယ်လုံးဝါးစားဖို့ အစီအစဉ်တွေရှိနေဆွဲထားပြီးမှကိုး”

ဉာဏ်ဝင်းသွားချင်းကြိတ်၍ လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါ အောင်ဆုတ်ထားမိသည်။ ပိုးဥကလည်း ထိမထင် မျက်နှာဘေးနှင့်စိန်ခေါ်နေလိုက်သည်။

ဉာဏ်ဝင်းစိတ်တွေလွတ်သွားရင်၊ ရှေ့ကိုတစ်လှမ်း တိုးလာမိသည်။ မျက်နှာကိုမဲ့ကာပိုးဥနောက်တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

ဉာဏ်ဝင်းရှေ့ကိုတိုးလာလေ ပိုးဥနောက်ကိုဆုတ်လေနှင့်နောက်ဆုံးကျောနှင့်နံရံကပ်နေမိတော့သည့် ပိုးဥအဖြစ်က ကျားသနားမှနွားချမ်းသာရာရမည့်ပုံနှယ် ပိုးဥထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသယောင် ဉာဏ်ဝင်းမှာ အချစ်စိတ်တွေတက်ပြီး ရမက်ခိုးတွေဝေရေလေပြီ။

လက်တစ်ဖက်ကနံရံကို ထောက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က ပိုးဥမေးဖျားလေးကို လက်ချောင်းလေးများနှင့် တို့ထိကစားကာ

“ပိုးဥ... နင့်ဘက်ကသာကြည်ဖြူလိုက်ရင်... ဒီအချိန်ဟာငါတို့တွေရဲ့ အပျော်ဆုံးအချိန်ဖြစ်နေပြီသိလား”

ဉာဏ်ဝင်းလေးသံကတိုးတိတ်ညှင်သာလွန်းနေရင်၊ ပိုးဥကြက်သီးမွေးညှင်းများထလာရသည်။ သို့သော်ကြောက်ဟန်မပြရဲ ဒါကြောင့် ဟန်လုပ်၍ မေးစေ့ကို ကိုင်ထားသည့် ဉာဏ်ဝင်းလက်အား ပုတ်ချလိုက်ရင်း

“ဒီမှာဉာဏ်ဝင်း... နင်သိထားဘို့က... လောကကြီးမှာ လနှစ်စင်းတပြိုင်တည်းထွက်ချင်ထွက်လာနိုင်တယ်... နေနှစ်စင်းလဲတပြိုင်တည်းထွက်ချင်ထွက်လာလိမ့်မယ်... ငါနင့်ကိုကြည်ဖြူဘို့ဆိုတာကတော့... ဘဝအဆက်ဆက်ထိုင်စောင့်နေမယ်ဆိုရင်တောင်ငါက ကန်တော့ဆွမ်းဘဲမှတ်ထားလိုက်”

လက်ကိုပုတ်ချခံလိုက်ရတာရော မခံသာအောင် အပြောခံလိုက်ရတာတွေကြောင့် ဉာဏ်ဝင်းရဲ့ဒေါသက အိပ်နေသောကျားကို ပုတ်နှိုးခံလိုက်ရသည့်အလား မာန်ထဖီတော့သည်။

ဉာဏ်ဝင်းဟာ ဥပုစ်စောင့်တဲ့ကျားမဟုတ်သလို သတ်

သတ်လွတ်စားတဲ့ကျားလဲမဟုတ်ခဲ့ဒါကြောင့် ပါးစပ်နား ရောက်လာတဲ့အစာကိုတော့ လက်လွတ်မခံတော့ပေ ဒီတော့ ပိုးဥကို သိမ်းကြုံးပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။

“ဟင်... လွတ်... လွတ်စမ်း... ဉာဏ်ဝင်းအခု မလွတ်ဖူးလားလွတ်မလား... ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ကောင်းလဲ အခုလောက်ဆိုဒီအကြောင်းတွေကို တစ်ရွာလုံးသိနေလောက်ပြီ... ငါ့မျက်နှာဘယ်နားထားရမှန်းမသိတဲ့ဘဝနဲ့ဒီရွာမှာ အသက်ရှင်ရက်နဲ့တော့မနေတူး... အသေခံလိုက်မယ်လား... ငါသေသွားမှသာအဲဒီအသေသားကိုဘဲ နင်အောင်သေအောင် သာစားပေတော့ဉာဏ်ဝင်း”

ပြောချင်တာကိုလည်းပြောခွန်းအားရှိသလောက်လဲ ရုန်းနှင့်စားပွဲခုံနှင့်ဉာဏ်ဝင်းတိုက်မိပြီး ဟန်ချက်ပျက်သွားချိန် မှာလွတ်ထွက်သားတဲ့လက်နဲ့ ပိုးဥရမ်းသမ်းရိုက်လိုက်မိသည်။

“ဖြန်း”

မိမိရရပင် ဉာဏ်ဝင်း၏ပါးကိုထိသွားရ၏။ ဉာဏ်ဝင်းပါး တစ်ဖက်ထူပူသွားကာ မျက်လုံးတွေမီးဝင်းဝင်းတောက်သွားရသည်။

စကားတွေတတ်တိုင်းပြောနေသော နှုတ်ခမ်းလေးကို အမိရပိတ်ပစ်ရန်ကြံနေဆဲ အချိန်ခံလိုက်ရ၍ သွေးတွေလည်း

ဆူပွက်လာရ၏။ ဒီကခါတော့ ဉာဏ်ဝင်းအလျှော့မပေးနိုင်တော့ ပါပိုကြမ်းဖြစ်လိုက်သည်။

ပိုးဥကိုခပ်ကြာကြာစိုက်ကြည့်၍ ထူပူသွားတဲ့ပါးတစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့် ပွတ်ရင်း ပိုးဥလက်တစ်ဖက်ကိုဆောင့်ဆွဲကာ ဒရွတ်တိုက်ဆွဲသွားတော့သည်။

အခန်းတစ်ခုရှေ့အရောက် ခြေထောက်နဲ့အခန်းတံခါးဆောင့်ကန်ဖွင့်လိုက်လေသည်။

အခန်းတံခါးပွင့်သွားသောအခန်းထဲသို့ ပိုးဥမျက်လုံးလေးဝိုင်းကာကြည့်နေမိသည်။

နှစ်ယောက်အိပ်မက်လာကုတင်ကြီးကပိုးဥကိုလှောင်ပြောင်နေသည့်နယ် အသားတွေတဆက်ဆက်တုန်လာရသည့် ပိုးဥအဖြစ်က လွတ်လမ်းမမြင်တော့တာမို့ နောက်ဆုံးအနေနှင့် လွတ်လိုလွတ်ငြားရှိသမျှ ခွန်အားကုန်သုံး၍ ရုန်းလိုက်မိသည်။ အားချင်းကမမျှသဖြင့်။

“လွတ်နော်ဉာဏ်ဝင်း... နင့်အသားနဲ့ငါ့အသားထိတာနဲ့တင်ရွံလွန်းလို့... နောက်ထပ်တဆင့်တက်လို့ကတော့... ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

ကြောက်ကန်ကန်ကာ ပြောနေသော်လည်း ယောက်ျားနှင့်မိန်းမခွန်အားခြင်းမမျှလေတော့ပိုးဥရေတိမ်တိမ်မှာနစ်ရေငွေ့

မှာသေချာနေလေပြီ ဒါပေမယ့်ပိုးဥမျက်လုံးများက အခန်းထဲမှာ ရနိုင်မည့်ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ရှာဖွေနေမိသည်။ ပြန်ခုခံနိုင်မည့် လက်နက်ရယ်လို့ ဘာမှမတွေ့၊ ပိုးဥအားလျော့ရတော့မှာလား တချိန်လုံးတင်းထားတဲ့စိတ်ဓာတ်တွေက မျက်ရည်အဖြစ် ကျ ဆင်းလာကြတာက သက်သေဖြစ်နေပြီလေ

“ဘယ်လိုလဲ... ရုန်းဦးလေ... နင်မျက်ရည်ကျ ပြနေလဲ အပိုဘဲပိုးဥ... ငါနင့်ကိုလက်လွှတ်မခံနိုင်တော့ဘူး... ဘာအကြံဉာဏ်မှလဲ ထုတ်မနေနဲ့အပိုဘဲ... ဘာလဲနင် ကအခုထိ ဟိုကောင်ကိုမျှော်လင့်နေတုန်းလား... ဒီမျက်ရည် တွေကဟိုကောင်အတွက်ကျတဲ့မျက်ရည်ပေါ့... ဟုတ်လားပိုး ဥ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ဒီမျက်ရည်တွေ ဟာ ငါမျှော်လင့်နေမိတဲ့ပြည့်စုံအတွက်ကျတဲ့မျက်ရည်ဘဲ... ငါ့ရဲ့ အပျိုစင်ဘဝကိုလဲပြည့်စုံအတွက်ဘဲလို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့တာ... နင်ဘယ်တော့မှမရစေရဘူး... ငါအသက်အသေခံပြီး... အသက်နဲ့အရှက်ကိုလဲပစ်လိုက်မယ် ဉာဏ်ဝင်း... ငါ့ဘဝကို နင်မပိုင်စေရဘူး”

“ဪ... ပိုးဥ... ပိုးဥ... အခုထိ အပြော ကောင်းတုန်းပါလား... ငါ့လက်ထဲကနေ နင်ဘယ်လိုရုန်းထွက်

မလဲပြောပါဦး... ဒါဘာအခန်းလဲ... သိလား... နင်နဲ့ငါ အတွက်အိပ်ခန်းလေ... ဟိုမှာတွေ့လားမင်္ဂလာကုတင်ကြီး... ဘယ်သူ့အတွက်လဲလို့မမေးတော့ဘူးလား... နင်နဲ့ငါအတွက် ပြင်ထားတာပေါ့အချစ်လေးရယ်... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... လာအချစ်လေး... ကိုယ်တို့နှစ်ပါးဂဟေဆက်ကြစို့”

မထိတထိတဲ့စကားတွေနဲ့ ပိုးဥပါးနားသို့ကပ်ခါ ဉာဏ် ဝင်းတိုးတိုးလေးပြောလိုက်ရင်းပိုးဥအား ကုတင်ပေါ်သို့ ဆောင့် တွန်းပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ကုတင်ပေါ်သို့ ပိုးဥပရိမရဲကျသွားသော်လည်း အတင်း ပြန်ရုန်းထလိုက်လေသည်။

ဘယ်လိုပင်ရုန်းထသော်လည်း ဉာဏ်ဝင်းရဲ့နောက်ထပ် ရိုက်ချက်က ပိုးဥအား လောကကြီးနှင့်အဆက်အသွယ်ပြတ်သွား စေတော့သည်။

ဒီလောက် ကဲကဲဆတ်နေသော ပိုးဥကို ဉာဏ်ဝင်းကြည့် မရတော့ဇာတ်ပိုးကိုခတ်ဆတ်ဆတ်လေးရိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ဝင်းတို့က အဲ့သလိုခက်ခက်ခဲခဲရတာလေးကို ပိုနှစ်သက် တာ။

သတိလစ်နေသော ပိုးဥကို ကုတင်ပေါ်နေသားကျ အောင်ပွေ့တင်လိုက်ပြီး မျက်နှာလေးကို တစ်မိုစိမိုကြည့်နေမိ

သည်။

ခွင့်လွတ်ပါပိုးဥရယ် နင်သာအေးအေးချမ်းချမ်းခွင့်ပြု
ခဲ့ရင် ငါဒီလိုမရိုင်းစိုင်းတတ်ပါဘူးအခုတော့နင်က...။

ပိုးဥကိုယ်ပေါ်ကိုစောင်တစ်ထည်ခြုံပေးခဲ့၍ အခန်းပြင်
သို့ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်း... ဟင်... အင်... အင်း... အင်”

ပိုးဥသတိရလာပြီး ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်နေ၍ ရင်ဝကို
လက်နဲ့ဖိကာ ညည်းတွားနေမိသည်။

မျက်လုံးမှိတ်ထားရက်ကသတိတွေကိုစုစည်းလိုက်မိ
သည်။ အားလုံးကို မှတ်မိလာချိန်မှာ အသက်ကိုမှန်မှန်ရှူရင်း
မျက်လုံးကို အသာဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ညနေက အဖြစ်များကိုပြန်တွေးကာအကြောင်းထိခိုက်နေ
ဖြစ်သွားပြီး ရင်ဘတ်ကိုပြန်ဖိထားမိ၏။

ဘေးကိုအသာစောင်းကြည့်တော့ ဘယ်သူ့မှမတွေ့
ကိုယ့်ကိုကို ပြန်စမ်းစစ်ကြည့်ပြန်ရာ ဆရာဝန်ဖြစ်နေတာက
တကြောင်း သဘာဝကပေးသော အသိတို့ကပါပေါင်းပြီး ခုထိအ
ပျို့စင်ဘဝပင်ရှိသေးကြောင်းကို သိလိုက်သည်တွင် ပိုးဥဝမ်းသာ
အားရသက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ဒါဆိုအခုနေထွက်ပြေးမှဟုတွေးကာ ကြုံးထလိုက်စဉ်

ခေါင်းထဲမိုက်ကနဲဖြစ်သွား၍ ကုတင်တိုင်ကိုလှမ်းကိုင်လိုက်ရ၏။

ကုတင်တိုင်ကိုမိုက်ရန်ခေါင်းကိုခွဲအလိုက်မှာခေါင်းရင်း က
စားပွဲတွင် အရက်ပုလင်းတွေလဲပြိုနေသော ဖန်ခွက်တွေကြား၌
မှောက်ရက်သားအိပ်ပျော်နေသောဉာဏ်ဝင်းကို တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။

အခုမှပိုးဥသဘောပေါက်သွားရ၏။ ဉာဏ်ဝင်းရဲဆေး
တင်ရာမှာ လွန်သွားပြီး အိပ်ပျော်သွားဟန်တူသည်။ အောင်သေ
အောင်သားစားရန်အရှိန်ယူနေသော ဉာဏ်ဝင်းတစ်ယောက်
သူဖော်တဲ့ဆေးသူမစားနိုင်ဘူးဖြစ်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့ ဒါလည်း
ငါကံကောင်းဘို့ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက စောင့်ရှောက်
လိုက်တာနေမှာဟု တွေးကာခြေဖျားထောက်လျှက် ဉာဏ်ဝင်း
အနားကိုတိုးသွားလိုက်သည်။

တကယ်အိပ်ပျော်နေတာမှဟုတ်ရဲ့လားလို့ကြည့်လိုက်
မိ၏အမှန်တကယ်အိပ်ပျော်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဟင်... ဉာဏ်ဝင်းလက်အောက်ကဘာတွေရေး ထား
တာပါလိမ့်... ဉာဏ်ဝင်းလက်နဲ့ဖိထားသော စာရွက်လေးကို
ပိုးဥငဲ့၍ ဖတ်လိုက်သည် ဘာတဲ့

“အဖေကပြောသည် ကျောင်းပြီးလျှင် ပိုးဥနှင့်လက်ထပ်
ပေးမည်တဲ့” ဘာလည်းဟ

ပိုးဥ ဦးနှောက်စားသွားရ၏။ ဒါပေမယ့်ဆက်တွေးမနေ
အားအချိန်ရှိခိုက်လုံ့လစိုက်မှဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ်သတိပေးလိုက်
ရင်းအခန်းပေါက်ဆီမျက်နှာမူလိုက်လေသည်။

ကြည့်စမ်း... ပိုးဥတို့ကံကောင်းချင်တော့ သတိမေ့
နေတဲ့ပိုးဥကို ဉာဏ်ဝင်းလျှော့တွက်ပြီး အခန်းတံခါးကြီး ဖွင့်ထား
ပါလား အခွင့်အရေးရတုန်း ခပ်မြန်မြန်သွားမှ ထိုသို့ဖြင့် ခြံပေါက်ဝ
သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ဘယ်သွားရမှန်းမသိဘဲ ရပ်၍ စဉ်းစားနေမိ
ပြန်သည်။

လက်ကနာရီကိုမြှောက်ကြည့်လိုက်တော့ (၁၁)နာရီ
ဒီအချိန်ကြီးဘယ်သွားရပါ့... ပိုးဥတွေးမရဖြစ်နေသည်။ ပြည့်စုံ
တို့ရှိတဲ့ဆီလဲ ကိုယ်ကမသိခက်တာဘဲ

မလုံမလဲနဲ့နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရသေး၏
မဖြစ်ပါဘူး ဒီမှာကြာကြာရပ်နေရင် ဉာဏ်ဝင်းနီးလာမှအခက်
ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟာ... ဒီလူယုတ်မာတွေရဲ့လက်ထဲမှာ ဘဝဆုံး
ရမဲ့စား ငါ့စိတ်ကူးတည့်ရာ သွားတာဘဲကောင်းတယ် စိတ်ကို
ဒုန်းဒုန်းချပြီး ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ်

“ပိုးဥ... ရပ်စမ်း”

“ဟင်... ဉာဏ်ဝင်း”

*****

အခန်း[၂၁]

“ဆရာကြီး... ဟိုနေ့ကဆရာမဒေါ်ရင်မြပြောတဲ့ လုပ်
အားပေးဆရာမလေးရောက်လာပါပြီ”

“ရောက်လာပြီလား... လွှတ်လိုက်ပါဆရာမ”

ရုံးခန်းရှေ့မှာဆရာမလေးလာပြောသဖြင့် စာရေးနေ
ရာမှ ဆရာကြီးခေါင်းထောင်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ခြေသံကြား၍ ရေးလက်စစာရွက်တွေကို ဘေးသို့တွန်း
ရင်း

“ထိုင်ပါဆရာမ”

ဝင်လာသော လုပ်အားပေးဆရာမလေးအား ထိုင်ခိုင်း
လိုက်ပြီး မျက်နှာကိုမော့အကြည့် ဆရာကြီးကြက်သေ သေသွား

၂၆၂

နံ့ သိရှိကြယ်စင် နဲ့

တော့သည်။

ဆရာမလေးကလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလျက်

“ပြည့်စုံ”

“ပိုးဥ”

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေကြပြီးမှ ပြိုင်တူလိုပင်အသံထွက်ခါခေါ်လိုက်ကြလေသည်။

“ထိုင်လေပိုးဥ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးဆရာဝန်မလုပ်ဘဲ... လုပ်အားပေးဆရာမဖြစ်လာရတာလဲ”

အခုထိမထိုင်ဖြစ်သေးဘဲမတ်တပ်ရပ်လျက် အံ့ဩနေသော ပိုးဥကိုပြည့်စုံထိုင်ခိုင်းလိုက်ရင်း သူ့အံ့ဩခြင်းအကြောင်းရင်းကိုပါမေးလိုက်မိသည်။

ပိုးဥဖျော့တော့စွာပြုံး၍

“နင်ကရော... ကျောင်းပြီးအောင်တောင်မနေဖြစ်ဖူးဆိုပြီး ဘာလို့မူလတန်းကျောင်းအုပ်ဖြစ်နေရတာလဲ”

အပြစ်ရှိပမာပြည့်စုံစပ်ပြီးပြီးလုပ်၍ ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း

“ငါ့အကြောင်းကစိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းပါဘူး... နောက်မှရှင်းပြလဲရတယ်... နင်အကြောင်းကိုငါသိချင်

တယ်ပိုးဥ... နင်ဘာတွေဖြစ်လာလဲ... ဉာဏ်ပင်းရောအတူပါလာလား”

ပိုးဥမျက်နှာလေးချက်ခြင်းတင်းမာသွားပြီး

“တော်စမ်းပြည့်စုံ... အဲဒီနာမည်တွေငါထပ်မကြားပါရစေနဲ့”

ဘာမှန်းမသိသော်လည်း တင်းမာသွားသော ပိုးဥမျက်နှာကြောင့် ပြည့်စုံထပ်မမေးရဲတော့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့လဲဆိုတာကိုဖြင့်သိချင်နေမိသည်။

“နင်... အခုဘယ်မှာနေလဲပိုးဥ”

“လောလောဆယ်တော့... ဆရာမခေါ်ရင်မြဲတို့ အိမ်မှာနေတယ်... တို့ကျောင်းကဆရာမကြီးခေါ်အေးမြင့်ရဲ့သူငယ်ချင်းလေး... ဆရာမကြီးအဆက်အသွယ်နဲ့ရောက်လာခဲ့တာ... ပြည့်စုံ... ကြီးနုရှိသေးလား... ရှိသေးတယ်မှတ်လားဟင်”

တမ်းတမ်းတတ်လေးမေးနေသော ပိုးဥကို ပြည့်စုံခေါင်းညှိတ်ပြလျက်

“အေးရှိပါတယ်”

“နေရောကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်... နင်အမေ့ကိုတွေ့ရအောင် ငါ့အဖို့

အိမ်ကို လိုက်ခဲ့လို့ရမလား”

“ရပါတယ်... ဘာလို့မရ ရမှာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး... ငါမေးတာက နင်အခုတည်းနေတဲ့ အိမ်ရှင်အသိပေးပြီးမှသွားမလားလို့မေးတာပါ”

“ရတယ်... နောက်မှငါ့ရှင်းပြလိုက်ပါ့မယ်”

ပြတ်သားသောပိုးဥကိုပြည့်စုံပြီးကြည့်လျက် အခန်းပြင် သို့ထွက်၍

“မောင်လှထွေးရေ... ခဏကွာ”

လက်ထောက်ဆရာလေးကိုပြည့်စုံလှမ်းခေါ်လိုက် သည်။ အနားကိုရောက်လာသည်နှင့်

“ဒီမှာဧည့်သည်ရောက်လာလို့ကျောင်းစောစောဆင်း မယ်ကွာ... ရော့... သော့တွဲတွေ... အခန်းတံခါးတွေ သေ သေချာချာပိတ်ဦးနော်... ဆရာစိတ်ချမယ်”

“စိတ်ချပါဆရာကြီး... စိတ်ချလက်ချသွားပါ”

တခါမှစောစောကျောင်းမဆင်းဘူးသော မိမိတို့ဆရာ ကြီးက ဒီနေ့မှကျောင်းကိုလုပ်အားပေးရန်ရောက်လာသော ဆရာမလှလှလေးနှင့်အတူတွေ့လိုက်ရ၍ အံ့ဩမိလေသည်။ ဆရာကြီးပေးတဲ့သော့တွဲတွေကို ရှိသေစွာလှမ်းယူရင်း ဆရာကြီး ၏ အနေအထားကို အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

အမြဲတမ်းခပ်တည်တည်နေတတ်သော ဆရာကြီးမျက် နှာကမူရသည့်မျက်နှာနဲ့ပါလား တခုခုမှန်း လှထွေးသိလိုက် သည်။

“လာ... ပိုးဥ... သွားကြရအောင်”

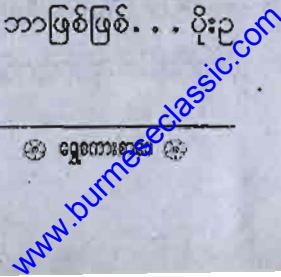
နှစ်ယောက်သားတူယှဉ်တွဲကာလျှောက်လာကြသည် ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လှမ်းကြည့်နေကြသောဆရာ၊ဆရာမ ကျောင်းသူကျောင်းသားတို့၏မျက်လုံးဒါဏ်ကိုပြည့်စုံရှက်ကိုး ရှက်ကန်းနှင့်ရှောင်ဖယ်ရင်း ကျောင်းပြင်သို့ရောက်ခဲ့ရသည်။

ပိုးဥကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်

“နင်သို့ဒီရွာကိုရောက်တာကြာပြီလားပြည့်စုံ”

“အေးကြာပြီဆိုပါတော့... ရွာကထွက်လာတည်း က ဒီရွာကို ရောက်လာတာဘဲ... လေးနှစ်ကျော်ပြီပေါ့”

“အမှန်ပြောရရင်... နင့်ကိုစတွေ့တွေ့ခြင်းဒေါသ ထွက်သွားမိတယ်သိလားပြည့်စုံ... ငါ့ကိုညာသွားကြလို့လေ... နောက်မှစိတ်ကိုပြန်ဖြေလိုက်တယ်... သူကငါဖြစ်စေချင်တဲ့ ဘဝကို ရအောင်ကြိုးစားထားတာဘဲ... ငါ့ခွင့်လွှတ်ရမယ်လို့ သတိပေးလိုက်မိလို့ပေါ့ဟာ... စိတ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်လို့က တော့... နင့်ဖာသာဆရာကြီးမကလို့ ဘာဖြစ်ဖြစ်... ပိုးဥ လက်စွမ်းကိုပြတော့မလို့”

“အလဲ့ . . . လက်စွမ်းတွေတက်နေတယ်ပေါ့ . . . နင်လက်စွမ်းမပြလဲ . . . ငါကနင့်ကိုအမြဲအလျှော့ပေးပြီးသားပါ ပိုးဥရယ် . . . နင့်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တဲက ငါသိလိုက်ပါတယ် . . . နင့်မျက်နှာရဲ့အပြောင်းအလွဲကို ငါအလွတ်ရနေသားဘဲ . . . နင်ဖွင့်မပြောလဲငါသိနေပါတယ် . . . ငါ့ကိုချဲ့တော့မယ် ဆိုတာ”

“တော်စမ်းပါဟာ . . . ငါ့ကိုခိုင်းလိမ့်တဲ့အထဲနင်တို့ပါ . . . ပါနေတာလုံးဝမကျေနပ်ဖူး”

ပိုးဥမျက်စောင်းထိုးကာ ပြောလိုက်လေသည်။ ဒေါသ သံမဟုတ်၊ စိတ်ဆိုးသည့်အဟန်မပြ ပြည့်စုံကြည်းနူးစွာပြုံးပြစ် လေသည်။

“လိမ်တယ်ညာတယ်လို့ နင်ထင်ရင်မှားမှာပေါ့ပိုးဥရဲ့ . . . အဲ့ဒီလို လိမ်ဘို့ညာဘို့ကို ဒို့သားအမိဘဝကို ဘယ်အထိရင်း ခဲ့ရတယ်ဆိုတာသာ နင်သိရင် အဲ့ဒီလိုပြောတော့မှာမဟုတ်ပါ ဘူး”

ထိုသို့ပြောလိုက်မှ တစ်နေ့သောညနေခင်းတွင်ပြည့်စုံ တို့သားအမိအဆောင်ကိုရောက်လာကြပုံပြန်သွားသည့်နေ့က သားအမိနှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ပျက်ယွင်းနေသော အမူအရာများ ဒါတွေကို အခုမှ ဆက်စပ်တွေးမိလေသည်။

အဲ့ဒီကတည်းက သူတို့သားအမိ ဘယ်ထိုခံစားနေကြ သလဲပိုးဥစာနာစိတ်ဖြင့် ပြည့်စုံကိုစောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း လက် မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“ပြည့်စုံ . . . နင့်ကိုနင် အနင်းခံမြက်မဟုတ်ဖူးဆိုသာ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“အစောကြီးတည်းက . . . သဘောပေါက်ပြီးသားပါ”
ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးပြည့်စုံအောင် ပုံစံက အခု တော့ လူငယ်လေးအလား မြောက်ကြွမြောက်ကြွနှင့် ပိုးဥခစ်က နဲရယ်လိုရင်း

“လူ့ဘဝကြီးကအဆန်းသားနော်ပြည့်စုံ . . . မထင် မှတ်တာတွေက တခါတလေ တမင်ဖန်တီးလိုက်သလိုဘဲ”

“ဒါကိုဘဲ . . . နင်းစာရယ်နိုင်သေးလား”

“မချီလို့သွားဖြူတာကိုရယ်တယ်လို့နင်ထင်ရင်မှားမှာ ပေါ့ . . . အဲ့ဒါအရွဲ့တိုက်တာဟဲ့ . . . မှတ်ထား”

“ဪ . . . ဒီလိုလား . . . မှတ်သားလောက်ပါပေရဲ့ ပညာရှင်ရယ်”

နှစ်ယောက်သားပေါ့ပါးစွာရယ်လိုက်မိပါ၏

“မရောက်သေးဘူးလားဟ”

“ရောက်တော့မှာပါ . . . ဒီရွာကအိမ်ခြေသိပ်မရှိပါ

ဘူး... အနားကရွာကနေကျောင်းလာတက်ကြလို့ ငါ့ကျောင်း
ကကျောင်းသားများနေရတာ”

“ဟုတ်လား”

“ရောက်ပြီ... ဟိုရှေ့ကခြံဘဲပိုးဥ... ခြံရှေ့ကို
ရောက်ရင်... ခြံရှေ့ကဆိုင်းဘုတ်လေးကို အရင်ဖတ်ကြည့်”

ပြည့်စုံညွှန်ပြရာခြံကို အူကြောင်ကြောင်နှင့်ပိုးဥ လှမ်း
ကြည့်ပြီး ခြံရှေ့က ဆိုင်းဘုတ်လေးကို ဖတ်လိုက်မိသည်။

ဖွားဘက်တော်ဥယျာဉ်

ဝိတိတွေနှင့်ပိုးဥပြည့်စုံကို လှည့်ကြည့်ရာ ပြုံးပြုံးကြီး
စိုက်ကြည့်နေသော ပြည့်စုံ၏ မျက်လုံးအစုံနှင့် အကြည့်ခြင်း
ဆုံခိုက်မျက်နှာတပြင်လုံးညနေဆည်းခံာလေးဖြတ်ပြေးသွားရ
လေသည်။

ရှက်သွေးဖြာနေသော ပိုးဥကိုပြည့်စုံကြည့်မဝနိုင်စွာ
စိုက်ကြည့်ရင်းလက်ဖျားလေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ခါ

“အဲ့ဒီမှာခဏလေးနေခဲ့ဦးသိလားပိုးဥ”

ရောင်ရမ်းပြီးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသော ပိုးဥမှာ ဘာ
ဖြစ်တာပါလိမ့်ဟု ပြည့်စုံဝင်သွားသော် ခြံအတွင်းသို့ လည်ပင်း
လေးရှည်ကာလိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။

နောက်မှပြည့်စုံ၏ အသံကိုခပ်ကျယ်ကျယ်ကြားလိုက်

၍ ပြုံးရပြန်သည်။

“အမေ... အမေရေ”

“ဟေ... အမေဒီမှာသားရေ... ဟဲ့ပြန်လာတာ
စောလှချည်လား”

မီးဖိုဘက်မှဒေါ်တင်နုပြေးထွက်လာပြီး တခါမှဒီအချိန်
ပြန်မလာဘူးသောသားကို အံ့ဩစွာမေးလိုက်မိသည်။

နေမကောင်းဖြစ်ရင်တောင်ဆေးသောက်ပြီးအချိန်
ကုန်သည်ထိကျောင်းမှာနေတတ်သော့သား သူ့ဘဝကို ကျောင်း
သူကျောင်းသားတွေရဲ့ကြားမှာမြေမြှုပ်သဂြိုဟ်ထားသည်ဟုပင်
ပြောသောသားက ဒီနေ့ဘာလို့အစောကြီးပြန်လာပါလိမ့်...
ပြီးတော့မျက်နှာမချိုမချည်... တန်တော့... ဒီကောင်လေး...
တစ်ခုခု ပျော်စရာတွေ့လာပြီ... ပျော်ပါစေ... သားလေး
ပျော်ပါစေ။

“စောဆို... ဧည့်သည်ပါလာလို့အမေရဲ့”

ပျောက်ဆုံးနေပြီဖြစ်သောသားရဲ့ ချွဲနဲ့အမူအရာလေး
ကိုဒေါ်တင်နု တွေ့လိုက်ရတော့ပို၍ အံ့ဩပြီး သားကိုကျော်ကာ
ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဘာမှလဲမတွေ့ပါလား... ဒီလောက်မြူးနေတဲ့သူ
... ချစ်သူကိုအိမ်ခေါ်လာပြီး အိမ်ထဲမခေါ်ရဲဘူးထင်မိရဲ့

လေဝေဝါနဲ့သားကိုမော့ကြည့်မိတော့ပြုံးနေတဲ့ မျက်နှာ
ကသားဘယ်လောက်ပျော်နေတယ်ဆိုတာသိသာလှ၏။

မိခင်ဖြစ်သူ တလွဲတွေ့တွေးနေပြီဆိုတာ ပြည့်စုံသံလိုက်
သည်ဒါကြောင့်

“လာအမေ... ဧည့်သည်ကိုထွက်ကြိုရအောင်”

လက်ကိုဆွဲလာပြီးခြံဝအရောက်

“ဟိုမှာလေအမေ... ကြည့်ပါဦးဘယ်သူလဲဆိုတာ”

“ဟယ်... သမီး... ရွှေပိုးဥ”

ခြံဝမှာ ရှိရှိလေးရပ်နေသောပိုးဥကို ဒေါ်တင်နု ပြေး
ဖက်ခါမျက်ရည်တွေ ကျလာတော့၏။ ဒါကြောင့် သားဒီလောက်
အူမြူးနေတာကိုးလို့လဲ တွေးလိုက်မိသည်။

“သမီး... သမီးလေး... ကြီးနုသမီးလေးရယ်... ”

လာသမီးအိမ်ထဲသွားကြရအောင်... သားနဲ့ဘယ်မှာတွေ့လာ
ကြတာလဲ... သားကလဲလေ... အိမ်ထဲခေါ်လာပြီး အမေ
ရေဒီမှာပိုးဥပါလာတယ်ဆိုလဲပြီးရဲ့သားနဲ့... မအေကို တမင်
ဒုက္ခပေးသေးတယ်... နေဦးနင်တော့... ငါ့မှာဖြင့် ခဏ
လောက်ရင်ပူကပ်သွားရသေးတယ်... မဟုတ်မဟတ်တွေ
ဖြစ်ကုန်ပြီလားလို့... ကော်သေးတယ် သမီးလေးဖြစ်နေလို့သာ
နို့မို့ဆိုကြီးနု

ပိုးဥကို အိမ်ဆီသို့ ဒေါ်တင်နုတွဲခေါ်လာရင်း တတွတ်
တွတ်နှင့်ပြောကာ သားကိုပါ ပီတိပြုံးနှင့်မာန်မဲလိုက်သေးသည်။

သားဆီကအပျော်တွေကူးနေရတာကြောင့် အိမ်မက်
မက်နေသလားဟုပင် ဒေါ်တင်နုထင်နေမိပါ၏

“ထိုင်သမီး... ပြောပါဦးကွယ်... သားနဲ့ဘယ်မှာ
တွေ့ခဲ့ကြတာလဲဆိုတာကို”

ဧည့်ခန်းကခုံများမှာ ထိုင်လိုက်ကြရင်း ပိုးဥကိုဖက်၍
ဒေါ်တင်နုမေးလိုက်မိသည်။

“အမေ... အမေ့တူမဘာကိုမှ မေးလို့မရဘူး...
ဘာတွေအဖြေခတ်နေလဲတော့ မသိဘူး... သူ့ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့
သားတို့အနစ်နာခံခဲ့တာလဲ အလကားဘဲအမေ... အခုဒီရွာကို
ဘာလာလုပ်တယ်အမေထင်လဲ... သားရဲ့ကျောင်းမှာ လုပ်
အားပေးဆရာမလုပ်လို့တဲ့အမေ”

“ဟင်”

ဒေါ်တင်နုအံ့ဩသွားရကာ ပိုးဥကို ဖက်ထားသော
လက်ပင်ရောင်ရမ်းပြီးလွှတ်လိုက်မိ၏။

“ဒါ... ဒါမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စဘဲ... သမီးလေး ကျောင်း
ပြီးခဲ့တယ်မှတ်လား... သားစုံစမ်းတာ... ကျောင်းပြီးတဲ့ထိ
သမီးလေးကျောင်းတက်ဖြစ်တယ်ဆို”

ဒေါ်တင်နုအံ့ဩစိတ်နှင့် အတူသားမျက်နှာကို တစ်လှည့်ပိုးဥမျက်နှာကို တစ်လှည့်ကြည့်နေမိသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားနေသော ဒေါ်တင်နုကို ပိုးဥမကြည့်ရက်တော့၍ ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ကုန်စင်အောင် ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဖြစ်ရလေသမီးရယ်... ဒါဆိုဉာဏ်ဝင်းနဲ့လဲလက်မထပ်ဖြစ်ဖူးပေါ့”

ပိုးဥခေါင်းကိုညင်သာစွာခါရမ်းပြလိုက်သည်။

“ဘွဲ့တော့ တက်ယူဖြစ်တယ်မှတ်လား”

“သွားယူဖြစ်ပါတယ်... ဒါလဲဆရာမကြီးတို့ အတင်းတိုက်တွန်းလို့ ယူဖြစ်သွားတာ... သမီးဖာသာဆိုသွားကိုမယူဘူး... အဲဒီဘွဲ့လက်မှတ်ကိုလဲသမီးယူမထားပါဘူး... ဉာဏ်ဝင်းတို့ဆီလူကြုံနဲ့ရောက်အောင်ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်... စာလဲရေးပေးလိုက်သေးတယ်... အဲဒီပညာနဲ့ဘယ်တော့မှလုပ်မစားဘူးလို့လေ... လုပ်စားလို့လဲမရတော့ပါဘူး... ဘွဲ့လက်မှတ်က သူတို့ဆီရောက်သွားပါပြီ”

ဒေါ်တင်နုရင်ဘတ်ဖိထားမိသည်။

ပြည့်စုံကတော့

“နင့်အဖြစ်ကလဲဟာ”

ထိုသို့ဆိုနှင့်စွာပြောမိ၏

“အဲဒီညက... ဉာဏ်ဝင်းနောက်ကနေခေါ်လိုက် တော့လန်ပြီးငါထွက်ပြေးတာ... သူလဲမူးပြီးငါ့နောက်ကိုလိုက်မလာနိုင်ဘူးလေး... အဲဒါငါကံကောင်းသွားတာ... ဘယ်သွားရမှန်းမသိဘဲ... ဆရာမကြီးတို့အိမ်ရှေ့ကိုဘယ်လိုရောက်သွားမှန်းမသိပါဘူးဟာ... ကြောက်ကြောက်နဲ့အိမ်ရှေ့ကနေအော်ခေါ်မိတာ... ဒီအချိန်ကြီးရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်လာတဲ့ငါ့ကို ကြည့်ပြီး ဆရာမကြီးလဲလန့်သွားတယ်... အိမ်ထဲရောက်မှ အကြောင်းစုံရှင်းပြလိုက်တော့... ဆရာမကြီးလဲဒေါသတွေထွက်အံ့လည်းအံ့ဩသွားတာပေါ့... နောက်ဆုံးဆရာမကြီးကပဲအာလုံးကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာပေါ့”

“သူတို့ရောနှင့်ဆီလိုက်မလာဘူးလား”

“လိုက်မလာပါဘူး... ငါဆရာမကြီးအိမ်မှာရှိမှန်း တောင်သိကြရဲ့လားမသိဘူး”

“အဝတ်အစားတွေသွားပြန်မယူဘူးလား... အဲဒီညကကားပေါ်မှာဒီအတိုင်းကျန်ခဲ့တယ်မှတ်လား”

“ဘာတစ်ခုမှကိုသွားမယူဘူး... ငါအခုဝတ်နေတာတွေက ဆရာမကြီးဆင်ထားတာ... အခုလည်းငါစိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင်ဆိုပြီး... ဆရာမကြီးကသူ့သူငယ်ချင်းရှိတဲ့ရွာကို လွှတ်လိုက်တာ... ဒီရောက်မှကျောင်းမှာဆရာမ

တစ်ယောက်လိုနေတယ်ဆိုတာနဲ့ငါလုပ်အားပေးဝင်လုပ်ပါရစေ
လို့ ဆရာမဒေါ်ရင်မြကို ပြောကြည့်တာ”

“အေးလေ... ငါလည်းလောလောဆယ် ဆရာမလို
နေတော့... ဆရာမဒေါ်ရင်မြလာပြောတာကိုလက်ခံလိုက်မိ
တာ... တော်ပါသေးနဲ့ငါသာလက်မခံဖြစ်ရင် နင်နဲ့လွဲဦးမယ်”

ပြည့်စုံကျေနပ်ခြင်းတဝက်စိုးရိမ်စိတ်ဝက်ဖြင့် ပြောနေ
မိသည်။

“ပိုးဥ... နင့်ရဲ့ပြတ်သားတဲ့စိတ်ကိုလဲလေးစားပါ တယ်
ဟာ”

“ပြတ်သားဆို ပိုးဥဘဲဟာ... ဘာအခုမှလေးစားသ
လေးငါးစားသလေးလုပ်နေတာလဲ... ဝါကိုဝိုင်းညာကြလိမ့်ကြ
တာကိုမသိရသေးဘူး ကြီးနဲ့ကြဲရာပါတ”

ဒေါ်တင်နုရင်ခွင်ထဲသို့ ပိုးဥဝင်၍ ခပ်နွဲ့နွဲ့လေးပြော
လိုက်လေသည်။

“ကြီးနုဝင်ပါရတာ... သမီးလေးအတွက်ဆိုရင်သ
မီးလေးယုံမှာလား”

မူနွဲ့နွဲ့လေးလုပ်နေသောပိုးဥပါးပြင်လေးကို ဒေါ်တင်နု
မနာအောင်လိမ်ဆွဲကာပြောလိုက်မိသည်။

“ကဲ... ကြီးနုပြောမထွက်ရင်... ပြည့်စုံပြောဟာ

... နင်တို့ပြောတာကိုကြားရမှငါဝေခွဲလို့ ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်သားဘဲသားရယ်... သမီးလေးကို သားဘဲရှင်း
ပြလိုက်ပါ... အမေသားတို့စားဘို့ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်
သွားပြင်ထားမယ်”

ဒေါ်တင်နုတမင်လေရှောင်ပေးလိုက်ပါ၏။

ဖူးစာဆုံလို့ပြန်ဆုံခွင့်ရကြတဲ့ချစ်သူနှစ်ဦးကံတူအကျိုး
ပေးခြင်းပါလိုက်တူနေကြသော ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက်ဒေါ်တင်နု
ဝမ်းသာကြည်နူးစွာအလိုက်တသိရှောင်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ပြောတော့လေပြည့်စုံ... ငါ့မျက်နှာကိုဘဲထိုင်
ကြည့်နေတော့မှာလား”

“ပြောမှာပေါ့ဟာ... ကြည့်လို့မဝသေးလို့ပါ”

“ဟွန်း... အခုမှအဖြစ်သည်းမနေနဲ့... ပြောမှာ
သာပြော”

“နင်ရွာကို... တိတ်တိတ်လေးပြန်လာတဲ့နေ့ကို မှတ်မိ
လား”

ပိုးဥခေါင်းလေးစောင်းကာစဉ်းစားလိုက်ပြီး။

“အင်းမှတ်မိတယ်”

“အဲ့ဒီညက ဒို့နှစ်ယောက်ခြံထဲကပြန်လာတာကို ဘယ်
သူမှမတွေ့ဘူးလို့ နင်ထင်တယ်မှတ်လား”

“အေးလေ... ဘယ်သူတွေ့လို့လဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲဟ... ဒေါ်စိန်မယ်ကြီးပေါ့”

“ဟယ်”

ပိုးဥအံ့ဩ၍ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့

“နောက်နေ့လဲကြရော... အဲ့ဒီမိန်းမကြီးအမေ့ဆီ ရောက်လာတော့တာ... ပိုးဥကသူ့သားနဲ့စီစဉ်ထားပြီးသား တဲ့... ပိုးဥလယ်တွေခြံတွေက သူ့အဖေရှိတည်းကသူတို့ဆီမှာ အပေါင်ဆုံးထားပြီသားတဲ့ အခုပိုးဥကျောင်းတက်တာ သူတို့အား လုံးစိုက်ထုတ်ထားရတာမို့... ပိုးဥကျောင်းပြီးရင်သူတို့သားနဲ့ လက်ထပ်ပေးဘို့ သူ့အဖေရှိတည်းက စီစဉ်ထားပြီသားလို့လာ ပြောသတဲ့... ဒေါ်တင်နုပိုးဥကို တကယ်မေတ္တာစေတနာရှိ ရင်ရှင်သားနဲ့ဝေးဝေးနေခိုင်းပါတဲ့... ဒါမှစကားနားမထောင်ဘဲ ပိုးဥနဲ့ဆက်ပြီးပါတ်သက်နေရင်... ပိုးဥဆီကရစရာရှိတာတွေ ကို ဆိုင်ရာကတောင်းရပါလိမ့်မယ်လို့ပြောတယ်တဲ့ဟာ... နောက်နေ့ကြတော့အဘကောင်းကပါလာပြောရော... မင်းတို့ ပိုးဥဆရာဝန်ဖြစ်တာမြင်ချင်ရင် ပိုးဥကိုတကယ်ချစ်ကြတယ်ဆို ရင်... ဒီရွာကထွက်သွားပေးကြပါလို့ကိုလာပြောတာပိုးဥရ”

ပိုးဥမျက်လုံးလေးပြူးလျက်

“နင်အဲ့ဒီအကြောင်းတွေကို အစတည်းကပြောပြသင့်

တာ”

“ငါပြောလိုက်ရင်... နင်စာဘယ်ဆက်သင်ဖြစ် တော့ မလဲ”

“အခုရောဘာထူးလို့လဲ... အချိန်ကုန်တာဘဲအ ဖတ် တင်သလို နင်တို့ဘဝပျက်တာဘဲအဖတ်တင်ကယ်... သူတို့ ပြောမှသိလဲ ငါဒီပညာကို အသုံးချခွင့်ရတော့လို့လား”

“ဒါက... နင့်ဘက်ကအမြင်လေ... အဲ့ဒီတုန်းက ထူပူနေတော့... နင်ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့နဲ့... နင်ရုံးတွေဂါတ်တွေ မရောက်ဖို့ဘဲ ငါတို့တွေးမိတာပေါ့”

“တော်ပါတော့ဟာ... ငါရင်တွေနာလွန်းလို့ပါ”

လေးတွဲစွာပိုးဥပြောမိ၏

“ပိုးဥ... ငါတို့အခုမှဘဲ... ဖွားဘက်တော်အစစ် တွေဖြစ်သွားပြီနော်”

ပိုးဥလက်ဖျားလေးကိုပြည့်စုံဆွဲယူဖျစ်ညှစ်၍ ပြောလိုက်

ရာ

“ဟုတ်တယ်ဖွားဘက်တော်ဘဲ... အစစ်တွေအတူ တွေရှိသေးလို့လား”

“နင်ကလဲ... ငါပြောတာကိုဆုံးဒေဘင်နားတွေအင် ပါဦး... နင်နဲ့ငါကဖွားဘက်တော်နို့ဆို့ဘက်ဆိုပေမယ့်... ”

ဘဝပေးအခြေအနေကမိုးနဲ့မြေလောက်ကွဲသွားခဲ့ကြတယ်မှတ်လား... ဟောက်ကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းကြောင့် ဘဝခြင်းပါတူသွားရပြီလေ... ငါ့ကျောင်းမှာ... နင်ဆရာမလေးလာလုပ်တော့ဘဝခြင်းပါတူသွားရတာပေါ့... ကြည့်နေ... လက်ကွဲဖော်ပါဖြစ်လာဦးမှာ”

“အမယ်... လာသေးတယ်... နင့်ကိုဘယ်သူက လက်ကွဲမယ်ပြောလို့လဲ”

လက်ကိုပြန်ရုန်း၍ ပိုးဥပြောလိုက်၏

မျက်နှာကတော့ မချိုမချဉ်ပြုံးထားသေးသည်။

“နင်ကလည်း... ဖူးစာဆုံဘို့ကျန်ဖန်ပြီး နင်ငါ့ဆီရောက်လာတာ... ဒီတခါတော့မငြင်းပါနဲ့တော့ဟာ... ငါနောက်မကျချင်တော့ဘူး”

“ဖြစ်ရမယ်... နင်ကဘဲပြောရတယ်ရှိသေး... နင့်လိုဝေသန္တရာလက်သစ်ကို လက်ကွဲလို့ကနောင်တချိန် ဉာဏ်ဝင်းလို အလှူခပုဂ္ဂိုလ်နဲ့တွေ့ခဲ့ရင် ရက်ရက်ရောရောမလှူခဲ့ဘူးလို့ပြောလို့မရမလား... အဲ့ဒီကျမဒီဒေဝီလို ပါရမီမရင့်သန်သေးတဲ့ငါသာအခက်တွေ့မှာ”

“နင်ကလည်း... ခါဘဲပြောလို့မပြီးဖူး... အဲ့ဒီတုန်းကနင့်ကိုငဲ့လိုက်လို့ဖြစ်သွားရတာပါဆိုမှ... အခုတော့

လာချင်တဲ့သူလာခဲ့ပြည့်စုံတို့အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ပစ်မှာ”

အားတွေမာန်တွေနှင့်ပြောနေသော ပြည့်စုံပုံစံကိုပိုးဥမျက်လုံးစွေကြည့်လျက်

“ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ပိုးဥ၏ချစ်မျက်စောင်းဒါဏ်ကို ပြည့်စုံကျေနပ်စွာ ခံယူရင်းအနားသို့ ပိုးတိုးကပ်လျက်

“ပိုးဥ”

တိုးတိုးလေးခေါ်လိုက်သည်။ ပိုးဥပြန်မထူးမျက်လုံးလေးဝင့်ကာကြည့်လိုက်သည်။

“ငါတို့ဒီတစ်ခါဝေးလို့မဖြစ်ဖူးနော်”

ပြည့်စုံထပ်၍ အရေးဆိုပြန်သည်။

“ငါ... လိပ်ပြာလေးလိုလက်ကွဲဖော်မျိုးမလိုချင်ဘူး ပြည့်စုံ”

ပြည့်စုံအားတက်သွားရ၏

“စိတ်ချ... ဒီအတွက်မပူနဲ့... ပြည့်စုံမှာထောက်ခံမဲ့သူတွေအပြည့်... နောက်ပြီး လိပ်ပြာလေးလိုပန်းပွင့်ကိုနမ်းဘို့နေနေသာသာ... ဟိုတခါညလေးတစ်ညမှာပိုးဥဆိုတဲ့ကောင်မလေးကိုနမ်းမိတာတောင် တိုက်ဆိုင်သွားလို့... နောက်ထပ်ဘယ်သူ့ကိုမှမနမ်းဘူးတာယဲ့”

“အမယ်ယုံစရာကြီး”

ပခုံးလေးတွန့်ကာ ပိုးဥပြောလိုက်လျှင် ပြည့်စုံတိုး၍ဖက်လိုက်ပြီး

“မယုံလဲနေဟာ... ဒီတခါတော့အာမ မခံနိုင်ဘူးနော်... အနားကကောင်မလေးကိုနမ်းမိတော့မယ်... ရှောင်နိုင်ရင်ရှောင်လိုက်”

“ဟဲ့... ကြီးနုရှိတယ်လေ”

ပြည့်စုံအနားသို့ ပိုတိုးကပ်ခါဖက်လေပိုးဥရှက်ရှက်နှင့် တွန်းလွှတ်ခါ တခြားခုသို့ရွေ့ထိုင်လေဖြစ်နေတော့သည်။

ဒါကိုပြည့်စုံသဘောကျလျက် အနားသို့လိုက်ရွေ့ထိုင်နေပြန်သည်။

“မပြေးပါနဲ့တော့ပိုးဥရယ်... ဝေးသွားမှအလွမ်းညတွေနဲ့အတူအသက်ရှင်နေခဲ့ရတဲ့ငါ့ကို အလွမ်းတွေထပ်မပေးပါနဲ့တော့ဟာ”

“ပြောတတ်တယ်... သူတစ်ယောက်တည်းလွမ်းတတ်တာကြာနေတာဘဲ... ငါကလည်းနင်မြို့ကိုသွားတုန်းက နင်ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပေးလိုက်တဲ့စပယ်ပန်းလေးတွေနဲ့ အလွမ်းဖြေနေရတာသိရဲ့လား... လွှတ်ဦးဟာ”

“ရှက်မနေနဲ့... အမေကသူ့သားကို ကြည့်ပြီး နေ့

တိုင်းစိတ်ဆင်းရဲနေရရှာတာ... အခုမယုံမေးကြည့်လိုက်အပေတမင်ရှောင်ပေးတာဟုတ်မဟုတ်”

“မဟုတ်တာပြောတော့မယ်လူကြီးကို”

“ဒါဆိုလဲ... ဟုတ်တာပြောကြရအောင်... တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြပါစို့ ပိုးဥရယ်နော်”

ပိုးဥရှက်မျက်နှာလေးနှင့်ခေါင်းကိုငုံထားလိုက်၏။ ပြည့်စုံပိုအတင့်ရဲသွားရသည်။ ပိုးဥကိုယ်လုံးလေးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးဆီ ခေါင်းကိုအသာငိုက်ချလိုက်သည်။

ပိုးဥလက်လေးနဲ့အသာကာ၍

“လိပ်ပြာလေးလိုမောင်မဆိုးနဲ့နော်”

“ဟာ... ပိုးဥရာ... ပြန်ပြောပါဦးပိုးဥရယ်... မောင်ထပ်ကြားပါရစေ”

ပြည့်စုံတစ်ယောက်ပီတိတွေလျှံလျက် အပြုံးတွေတဝေဝေနှင့်လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲမေးလိုက်မိသည်။

ပိုးဥပို၍ အရှက်သည်းသွားကာ ပြည့်စုံရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်ပြီး မျက်နှာလေးကို ဝှက်ထားမိ၏

နောက်မှပြည့်စုံရင်ဘတ်ကိုလက်သီးဆုပ်လေးဖြင့် မနာအောင်ထုရင်း

www.burmeseclassic.com

“လိပ်ပြာလေးလိုမောင်မဆိုးပါနဲ့လို့ပြောတာ”

“စိတ်ချပါအချစ်ရယ်... လိပ်ပြာလေးလိုမောင် ဘယ်
တော့မှမဆိုးဘူး... သေတပန်သက်တဆုံးလက်တွဲဖော်အစစ်
ဖြစ်စေရမယ်”

ပိုးဥရင်ခွင်ထဲကနေ မခို့တရို့လေးမော့ကြည့်၍
“ပြည့်စုံ”

“ဟင်... ပြောလေပိုးဥ... ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဉာဏ်ဝင်းလာခေါ်ရင်ရော... အလျှော့ပေးပြီးပြန်
ထည့်လိုက်ဦးမှာလား”

“ဟာကွာ... ခုထိမောင့်ကိုမယုံသေးဘူးလားပိုးဥ
ရယ်... ကံဒါဆိုစိတ်ချရအောင် မောင်တို့အပိုင်ချည်လိုက်
ကြမယ်လေမကောင်းဘူးလား”

“ဟာ... ဘာစကားကြီးမှန်းလဲမသိဘူး”

“သိအောင်မောင်ပြောပြမှာပေါ့”

အနှစ်နှစ်အလလကချုပ်တည်းထားခဲ့ရသော အချစ်
ဝေဒနာများကို ပြည့်စုံလွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်မိပါ၏။ မယုံတာမ
ဟုတ်ပေမယ့် အစိုးရိမ်လွန်ပြီးခဏခဏမေးနေသော နှုတ်ခမ်း
လေးကို ခေတ္တပိတ်ထားပေးလိုက်ခြင်းပင်။

ပိုးဥသည်လည်း ပြန်ပြောခွင့်မသာတော့ဘဲ လိပ်ပြာ လေး
ထက် အကဲပိုနေသောချစ်ရသူ၏ အနမ်းချိုချိုများကို
ရင်လေးတဖို့ဖို့နှင့်ကြည်နူးစွာလက်ခံယူလိုက်မိပါသည်။

ပြီးပါပြီ။

